TONY MOTT

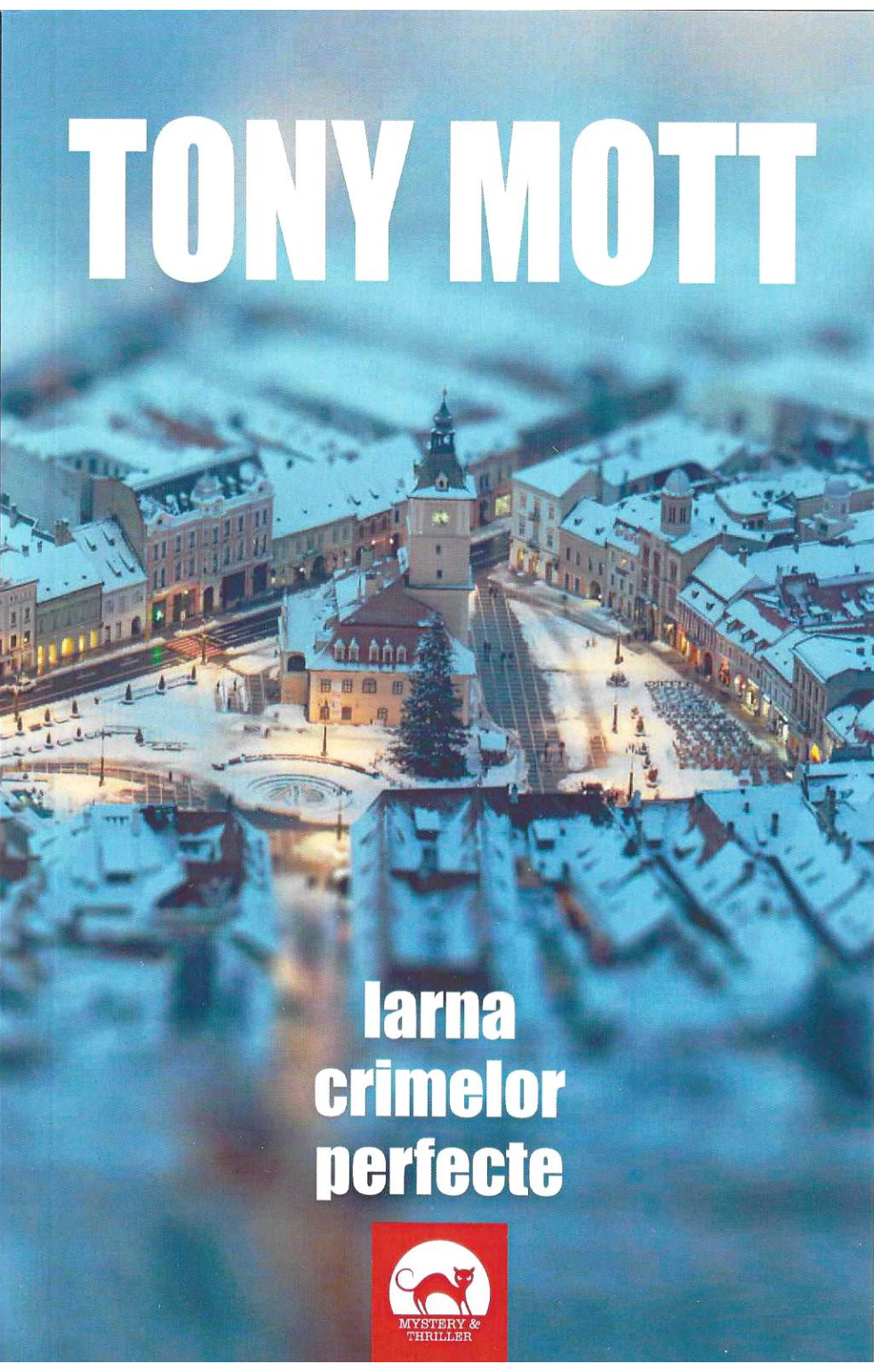

Iarna crimelor perfecte

MYSTERY & THRILLER

IARNA
CRIMELOR PERFECTE

Tony Mott
Iarna crimelor perfecte

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor, nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOTT, TONY
Iarna crimelor perfecte / Tony Mott. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-455-6
821.112.2

Coperta Alexandra Bardan
Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: decembrie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TONY MOTT

IARNA CRIMELOR PERFECTE

TRITONIC

București, 2019

Iubirea poate avea o multitudine de înfățișări. Descoperim exact din ce este alcătuită doar când o privim foarte atent. Doar atunci când o descompunem în formele elementare.

CAPITOLUL 1
Spirala lunii

CUVINTELE sunt coduri create pentru a da formă viselor. Ar trebui să fie clar ce imagine evocă un cerc. Aparenta îmbogățire a vocabularului a creat inflație și nu mai ajunge un singur cuvânt, este nevoie și de dimensiunea razei ca el să poată fi perceput. Distanța aplatizează obiectele și le reduce dimensiunile, gândește ea privind din pat luna, formă geometrică plană, la prima oră a dimineții.

Lumina din cameră vine de la becul de afară și se reflectă în albul pereților și în mobila lucioasă de aceeași culoare. Ridică ușor capul și se vede în oglinda de pe perete. Se întinde prelung și verifică telefonul de pe noptieră. Șase. Cu o oră mai devreme decât ar fi sunat alarma.

— Ești cretin, Morty! Ești un cretin!

Urletele lui contenesc, nu și zgârieturile. Aude o bubuitură, înseamnă că a sărit pe clanță. Ia o carte de pe noptieră și o aruncă în ușă. Zgomotul puternic îl alungă și se face liniște. După cinci minute realizează că nu va adormi la loc și se dă jos din pat.

— Morty! Morty, vino! Hai să-ți dau de mâncare.

Pisoiul apare în bucătărie și o urmărește în timp ce se duce în cămară să-i scoată bolul cu boabe. Trebuia să fi fost Morticia, dar la scurt timp după ce l-a adus acasă și-a dat seama că e motan. Nu știe de ce a împiedicat-o un astfel de amănunt, pe de altă parte îi place numele.

Ar fi minunat dacă și numele oamenilor ar reuși să transmită măcar o mică parte din ceea ce este o persoană. Doar că sunt niște promisiuni pe care părinții și le fac lor înșiși. Sunt puțini cei care consultă un dicționar de semnificații, mulți aleg numele mai degrabă în legătură cu cineva din familie care s-a chemat la fel sau pentru că e un ecou a ceea ce a fost cineva, fie acela sau aceea un personaj real sau fictiv. Uneori aleg nume ale unor sfinți pentru a asigura protecția copiilor sau poate, pur și simplu, nașterea se va fi produs în apropierea zilei de comemorare a acestora. Cele mai multe date consemnate în calendarul bisericesc sunt ale morții sfinților și nu ale nașterii lor.

Pe când avea vreo șapte ani, i-ar fi plăcut să o cheme Ramona. Banal și simplu. A căutat mai târziu de unde vine numele și înseamnă „mâini protectoare". Parcă nu i s-ar potrivi acum, deși atingerea ei e mereu delicată.

Mama îi spunea Regina, nu folosea niciodată diminutive. Iar ea era o fetiță mică și numele ei i se părea foarte greu. Probabil că mama se credea regină.

Ea auzise undeva că delfinii își aleg singuri numele; folosesc un fluierat special pentru a se identifica și știu să răspundă atunci când sunt chemați. I-ar fi plăcut să poată face și oamenii asta. La o anumită vârstă, să fie liberi să-și hotărască numele pentru tot restul vieții. Când a intrat la școală a decis să se prezinte Gigi. Un sunet ca un clopoțel de cristal într-o dimineață însorită.

Când a început să vibreze telefonul, era deja la a doua cafea.

— Neața, Gigi!

— Neața a fost când m-am trezit eu.

— Perfect, ne vedem în juma de oră la institut, o să fie încărcată și mașina până atunci, avem o deplasare.

— Care-i treaba?

— Incendiu automobil, pompierii au stins tot, polițiștii sunt încă acolo și ne așteaptă. Doar că victima n-a coborât la timp.

— Una singură?

— Se pare că da. Mașina a explodat în garaj.

— Ok, ne vedem imediat.

— Să nu întârzii, te rog. Veneam noi să te luăm de acasă, dar încercăm să fim gata până ajungi tu.

Gigi pune telefonul pe masă și renunță să mai facă duș. Se întreabă dacă e lenea sau chiar are o problemă cu igiena. Iar se exprimă pretențios chiar și atunci când vorbește singură.

Colegul care a sunat e Emil Sandu, cel cu care se înțelege cel mai bine, se bucură că a nimerit cu el pe tură. Restul sunt mult prea ciudați. Ca și ea, dar în alt fel. O amuză de fiecare dată când oamenii cărora le este prezentată află că e medic legist. Vede cum fac ochii mari și cum încearcă să mascheze o senzație de repulsie, poate și de frică. Nu îndrăznesc s-o întrebe nimic. Gigi e sigură că s-ar teme că ea le-ar răspunde.

Merge pe stradă și i-e frig. Noaptea s-a terminat, ziua încă n-a venit. Ar fi chemat un taxi, dar n-avea chef de discuții, era prea aproape, așa că hotărâse să facă cei câțiva pași până la laborator pe jos. Diseară, când se va uita la rezultatele de pe aplicația care-i măsoară activitatea, va vedea că a făcut cu 2000 de pași mai mult și se va simți mai bine. Cu 2000 de miniunități de bine.

Poartă șosete lungi până la genunchi, din lână, în culori vibrante ca ale curcubeului, în niște ghete robuste din piele de un mov țipător, cu o haină de cojoc de aceeași culoare. Bereta de pe cap e verde neon și nu are cum să acopere claia de păr blond și creț care îi înconjoară capul ca o aureolă. Rucsacul de pe umăr e prea greu, iar băgase în el tot ce i-a căzut la mână, inclusiv o carte, deși părea

destul de clar că va fi o zi grea. Pe noptieră avea mereu un roman și ceva serios — o tulbura asocierea pentru că, de fapt, niciodată nu citea tratate de specialitate în patul din dormitor, doar le lua cu ea. A lăsat „Anatomia mobilului" acasă, a luat doar ultimul volum al lui Jo Nesbo. În spate mai cară trusa întreagă de machiaj, pe lângă telefon, portofel, aparat de fumat, țigări — încă are nevoie de ambele variante de viciu -, un termos de cafea și două mere de care știe că nu se va atinge, dar îi place să creadă că o va face, totuși.

Zăpada scârțâie sub tălpile ei și îi place zgomotul. Nu sunt mașini, e devreme, copiii sunt încă în vacanță. Cine să umble pe străduțele ei așa de dimineață într-o zi de 5 ianuarie? E vineri și nebunia urmează să înceapă de săptămâna viitoare. Locuiește în apropierea școlii la care învățase și ea. De fiecare dată când o întreabă cineva din ce oraș e, răspunde cu un fel de aplomb pe care interlocutorul îl consideră patriotism local, dar ea e doar rușinată că părăsise Brașovul doar în perioada studenției, în rest, practică, rezidențiat, făcuse totul în cel mai frumos și plictisitor oraș din țară.

Ajunge la institut și Emil e deja afară, în dreptul furgonetei vechi. Vede rugina de la praguri și înfloriturile maronii de pe ușile din spate.

— Bună dimineața, Emil, sunteți gata? Plecăm?

— Gata, prințesă, urcă tu în față, mă bag eu aici cu aparatele, zice el.

Mașina e deja pornită și nea Pavel ține o mână pe volan și una pe schimbătorul de viteze.

— Neața, am sosit, putem merge.

— Săru' mâna, domnișoara doctor, mergem.

— Apropo, unde?

— Pe Răcădău.

— Păi, nu era la casă sau am înțeles eu greșit?

— În zona de case, pe strada Tâmpei.

— Habar n-am care-i aia.

— E continuarea lui Dobrogeanu-Gherea. După ce se termină blocurile, sunt câteva case. E în zona cu biserica de pe Alecsandri.

— Ah, cred că știu.

S-a luminat bine.

Zăpada căzuse cu câteva zile în urmă și pe marginea drumului era deja gri. Nu-i plăcea iarna din cauză că mizeria era atât de evidentă prin comparație. Poate că doar imediat după ninsoare, atunci da, putea vedea frumusețea, era totul alb, pur. Nimic nu ține prea mult, vreodată. Îl privește pe Pavel, șoferul lor de când apăruse și ea la morgă. Nu se mai spune morgă, se spune institut medico-legal. Zâmbește doar în capul ei și privește pe geamul mașinii. Dă să râcâie o floare de gheață, evident că e pe exterior, ține degetul apăsat până când aproape că îi amorțește. Renunță și își pune mănușa la loc.

Nea Pavel lucrase cândva în armată, se pensionase la limita de vârstă, astfel încât erau amândoi proaspăt angajați când s-au cunoscut. Acum are cam 60 de ani și două fete mai mari decât ea, amândouă măritate între timp. Plus câte un nepot de la fiecare dintre ele, despre care vorbește foarte des. Fiica cea mare e din nou însărcinată și el e îngrijorat, urmează să aibă gemeni. Un timp i-a tot spus din când în când, pe un ton protector: „Domnișoară, nu e bine, sunteți prea singură, mă iertați că mă bag, dar sunteți așa frumoasă, e păcat...". Ea râdea de fiecare dată: „Nea Pavel, n-am ce face, n-am unde să cunosc lume, pacienții mei nu mă mai scot în oraș". El țâțâia și o certa că face poante, că ar fi mai bine dacă și-ar vedea de viață, că se duc tinerețile și că pierde. Nu-l băga în seamă, îi lua doar mâna în mâna ei și îl bătea ușor pe dosul palmei. Îi zâmbea. Nea Pavel pleca bombănind. Apoi nu i-a mai zis

nimic, doar dădea din cap când o auzea spunând că merge direct acasă când pleca de la muncă.

Două mașini de pompieri sunt în dreptul casei, așa că vede garajul abia după ce se dă jos și le ocolește. Lasă rucsacul pe scaun, își scoate bereta și-și prinde părul cu elasticul de pe mână și apoi o pune la loc, străduindu-se să-și înghesuie tot părul sub ea. Îi cere lui Emil o pereche de mănuși. El i le întinde cu o strâmbătură, sunt roz, din pachetul nou pe care-l adusese ea cu câteva zile în urmă și el jurase că nu se va atinge de ele. Gigi îi zâmbește satisfăcută. Ia și masca de protecție pe care i-o întinde, nu mai e fum, dar mirosul e îngrozitor. Casa a scăpat aproape neatinsă, doar niște dungi negre pe peretele de la stradă, late de aproape jumătate de metru. Poarta garajului e pe jos, a fost aruncată în mijlocul șoselei și lăsată acolo.

Pășește înăuntru și are tendința de a călca pe vârfuri. Ar fi trebuit să-și pună măcar protecție la picioare, nu ca să evite contaminarea, cei de la criminalistică strângeau deja, ci ca să nu-și murdărească ghetele. E un noroi foarte subțire pe jos, negru și lucios ca nămolul. Cioburi micuțe de la geamurile mașinii sunt înfipte în pereți și strălucesc în lumina lanternei. Când Emil fixează raza pe scaunul șoferului, Gigi tresare. Corpul e complet carbonizat, capul fixat în tetieră, probabil lipit de materialul plastic, gura deschisă într-un rânjet larg. Zâmbește și ea, fără să-și dea seama.

— Ce faci, doamnă, te râzi cu mortu'?

Îl recunoaște pe Matei Vălean după voce. El își scoate masca de pe față și o îmbrățișează.

— Tu vezi prin obiecte sau cum?

— Ți-am văzut ochii, te-ai dat de gol. Cred că am avut și eu aceeași reacție.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține. Uită-te și tu, zici că râde.

— Exact asta am zis și eu.

— Cine e?

— Probabil că e proprietarul casei și-al mașinii, Ion Fora, psihiatru. V-am chemat să-l scoateți voi de acolo, noi am curățat tot, am luat probe, atât cât s-a putut, au făcut un dezastru ăia de la pompieri.

— Au udat tot, așa-i?

— Da, nu mai era foc deschis, dar tot au pus furtunul. Niște cretini!

— Ești naspa.

— Probabil, dar nu-mi pasă.

— Am văzut că nu s-au cărat încă.

— Nu, se ceartă cu șefu.

— E aici?

— Nu, la telefon. A trecut doar scurt, a făcut ordine cu toți, a gonit curioșii și apoi a plecat la București.

Gigi răsuflă ușurată, ceea ce nu-i scapă lui Matei. Întrebarea din ochii lui rămâne fără răspuns, ea îi întoarce spatele și dă să se apuce de treabă. Realizează că nu va reuși să nu se murdărească, așa că se duce înapoi la mașină după ce îl atenționează pe Emil că ar fi mai bine dacă s-ar îmbrăca și el. Deschide ușile din spate, își scoate haina și o trântește pe jos, apoi privește scurt în jur, decide că nu-i pasă, așa că-și dă jos rapid și fusta. Își ia costumul alb pe ea și apoi își pune masca la loc. Matei o privește din ușa garajului. Îi zâmbește stingherită.

Înăuntru, tot pe vârfuri calcă. Trage cu atenție de portieră și se apropie de ceea ce fusese cândva un om. Carnea dispăruse aproape cu totul, pare ca un joc din bețe așezate ca să dea o structură umană, în vârful căreia este înfipt ceva ca un cartof, dar care seamănă cu un cap, un craniu maro-negru. Orbitele sunt goale. Dinții par a pluti în apropierea de maxilarului de sus. Când se apropie, vede câteva șuruburi, din loc în loc. Porțelanul a rezistat.

Corpul e fragil, totul are aceeași culoare, sunt doar câteva aglomerări de țesut acolo unde focul a ars ceva mai puțin. Negrul este lucios și sunt urme de picături de apă. Îl strigă pe Emil s-o ajute și reușesc amândoi să-l desprindă încet de pe scaun. Deflagrația a pârjolit complet partea din față, dar spatele mai are ceva urme de țesut intact. Îl pun cu fața în sus pe masa mobilă din inox și îl acoperă cu folie, apoi îl încărcă în ambulanța care sosise imediat după ei. În urma lui rămâne un miros greu de fum și arsură.

În mașină, Gigi nu scoate niciun cuvânt. Nea Pavel încearcă să-i abată gândurile, dar nu reușește, ieșise soarele și-i arătă frumusețea copacilor ninși. Gigi vede doar negru și funingine. De când lucra la morga din Brașov ridicase corpurile de la locul faptei de foarte puține ori. Cadavrele erau aduse la sediu și lipsa contextului le depersonaliza. Poate că asta fusese și strategia ei tot timpul, să facă abstracție de persoană, carcasa este doar un obiect de studiu, care merită toată considerația, dar care nu mai are nimic din ceea ce era atunci când era animată.

Au intrat în sala de autopsie pe rând, după ce s-a pregătit fiecare.

Emil se repede să pună muzică, așa cum face de obicei, dar Gigi îl oprește.

— Ce-i cu tine?

— Aș vrea să vorbim, Emil, și nu vreau să urlu.

— Pot s-o dau mai încet.

— Tot m-ar bruia. Te rog.

— Ok, ești ciudată azi, zise el și se îndepărtează de computer.

— Bine, fie, ce aveai de gând să pui?

— Lana del Rey, *Born to Die*.

— Hmm, ești doar cvasi-ironic azi, zâmbește Gigi. Zici că ești o studentă la medicină la primul curs de anatomo-patologie, care se duc acasă și plânge că oamenii mor.

— Da, bine că ești tu deșteaptă.

— Da, mulțumesc, știu că sunt. Auzi? Crezi că noi ne alegem meseria asta sau ne alege ea pe noi?

— Oi fi eu prea prost în dimineața asta, să știi că nu mă bag în așa ceva.

— De ce?

— În primul rând că nu pot să vorbesc despre ceva atât de serios când am treabă.

— Nu mai râde cu fierăstrău' ăla în mână, vorbim mai târziu. În cazul ăsta, n-ai decât să dai drumul la muzică.

Ea s-a hotărât când și-a dat seama de cele două motive: avea nevoie să știe cauzele exacte, suferea când ceva părea lipsit de logică, și al doilea motiv, la fel de puternic, era că nu-i plăceau oamenii suficient de mult încât să interacționeze cu ei.

— „*Will you still love me, when I'm no longer beautiful, ah, young and beautiful, when I have nothing but my aching soul...*"

— Nu vorbești cu mine, nu?

— Emil! Eu cânt, cred că nu înțelegi.

El n-o mai bagă în seamă. Îi atrage atenția asupra plămânilor extrași din cavitate. Gigi secționează transversal și scoate mai multe lame. Abia spre partea dorsală apare o zonă subțire de un vișiniu extrem de închis, aproape negru, dar totul e carbonizat. Lucrează mecanic, folosește reportofonul la descrierile detaliate și apoi o ia de la capăt.

Prima disecție o făcuse în școala generală, la ora de biologie. Profesoara le-a adus o găină tăiată și jumulită chiar în dimineața aceea. Au împins băncile la perete și au coborât catedra de pe podium, după ce au întins un plastic mare pe jos. Apoi au mai pus unul și peste masă și s-au apucat de treabă doar câțiva dintre copii, restul au rămas în bănci, refuzând să se apropie. A fost prima oară când a pus mâna pe un bisturiu.

Următorul animal pe care l-a adus doamna a fost un iepuraș. Era alb cu pete gri, destul de mare. Ochișorii îi erau închiși. N-au mai dat jos catedra, doar ea a putut-o „ajuta" pe profesoară la disecție, ceilalți copii au refuzat, era mai greu decât a fost să taie găina gata jumulită.

Când a fost vorba de a ucide un porumbel viu, ea a protestat cel mai vehement. Era rănit la o aripă și probabil că n-ar fi supraviețuit. Stătea cu capul în pene și a tresărit doar când profa l-a scos din colivie, probabil că-l strânsese prea tare. A ridicat căpșorul și parcă i-a privit. Gigi a strigat că nu pot face așa ceva, că nu se face așa ceva, că trebuie să-l salveze. Doamna i-a zâmbit și a băgat porumbelul la loc. Nu a îndrăznit să o întrebe niciodată dacă porumbelul s-a vindecat sau nu.

Un medic bătrân, acum pensionar, i-a spus chiar la început că munca lor aduce lumină în multe cazuri, chiar dacă numai din întâmplare uneori. Ca și penicilina, care tot din hazard a fost descoperită. Și mai era logica. Și pedeapsa. Asta o mișca pe ea cel mai mult, de fapt.

Auzea muzica din nou: „keeps us alive", apoi ceva cu „love".

A plecat de la școală cu gândul că vrea s-o roage pe mama să-i facă tăiței cu lapte. Era în clasa a șasea și studia de după-amiază. Era iarnă. Avea de mers doar zece minute pe jos până acasă. La prânz se îmbrăcase prea subțire, n-avea nici căciulă. Își băgă mâinile în mânecile fâșului, ca într-un manșon. Văzuse un film despre Rusia și fetele aveau niște tuburi de blană și arătau de parcă n-ar fi avut brațe. Dacă se spune ciung atunci când nu ai un braț, cum se spune când n-ai niciunul? La fel și șchiop, e valabil doar pentru un picior, sau există o formulare dacă îți lipsesc amândouă? O fi ciung de ambele mâini și șchiop de ambele picioare? A ținut minte la ce se gândea pentru

că a reconstituit ultimele zile ale mamei ei compulsiv, de foarte multe ori.

A sunat la poartă, ca de obicei, dar nu, nu s-a mișcat nici perdeaua, și nici fereastra de la bucătărie care dădea în stradă nu s-a deschis. Lumina era aprinsă. Și-a scos ghiozdanul și a început să scotocească după chei. Poarta era înțepenită de ger, s-a împins de mai multe ori cu umărul în ea, până când s-a deschis brusc și ea a aterizat pe jos. Aleea de ciment care ducea până la intrarea în casă lucea puternic. Și-a privit palmele julite și s-a ridicat. Avea pietricele mici înfipte în rănile sângerânde. Ușa nu era încuiată. A strigat să-și anunțe sosirea. De mai multe ori. S-a descălțat mai întâi, apoi a început s-o caute. Când s-a sprijinit de ușă să-și ia papucii de casă, picături mici și roșii au rămas pe albul canatului. Le-a spălat mai târziu, în seara aceea și ar fi vrut să n-o facă, să-i rămână urmele acolo.

În bucătărie nu era. A pus urechea pe ușa de la baie, niciun zgomot. În camera de zi era lumina stinsă, dar televizorul era aprins. S-a apropiat tiptil de dormitor. Ar fi fost ciudat să doarmă la ora aceea, dar dacă era așa, n-ar fi vrut s-o trezească. Mama ei era în pat, cu plapuma trasă aproape până peste cap. S-a retras fără zgomot și s-a dus la bucătărie, și-a pus un sandviș cu salam, pe care l-a mâncat la televizor.

După Revelionul acela se schimbase tot. Ai ei se certau mult mai des decât înainte și tatăl ei a început să lipsească și mai mult de acasă. A întrebat-o pe mama ei dacă urmează să divorțeze, dar nu a primit un răspuns. Printre lacrimi, i-a zis doar că ea îl iubește foarte mult. A ținut minte că erau într-o duminică dimineață la micul dejun, doar ele două, tata nu venise toată noaptea acasă. Deși era aproape ora prânzului, mama era în cămașă de noapte, una urâtă, dintr-un material gros cu floricele mov.

Gigi citise până târziu și abia aștepta să se ducă înapoi în pat să termine cartea. Acum nu mai știa ce fusese atunci, îi plăcea doar să creadă că citea „Pe aripile vântului".

S-a trezit în noaptea aceea din cauza zgomotelor din casă. Camera ei dădea în hol și a auzit bufnituri și voci aspre care vorbeau șoptit. Tata a intrat încet, iar ea s-a ridicat în capul oaselor.

— Mă duc la spital.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama nu e bine deloc. Am găsit-o într-o stare gravă. Aș vrea să rămâi acasă.

— Pot s-o văd? Vreau să vorbesc cu ea!

— E mai bine să rămâi aici, Gigi, te rog eu mult, mama nu e conștientă.

A plecat și a lăsat-o așa, așezată în fund în pat, prea speriată să mai poată dormi. Tata a venit de dimineață și i-a zis că mama a murit.

S-a luptat mult timp cu vina. N-a spus nimic, dar ani buni a crezut că dacă ar fi încercat s-o trezească atunci când a ajuns acasă, și-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă și ar fi putut chema salvarea. Apoi l-a urât pe tatăl ei și a încercat să-i facă viața un calvar. Captiv în vinovăția peste care a reușit să treacă abia după mult timp, el nu riposta la toanele ei, la injuriile ei, la comportamentul rebel, le punea pe toate pe seama adolescenței.

Mama nu a lăsat nici o scrisoare. Gigi bănuia că-și dorise să fie găsită la timp. Înghițise o cutie întreagă de somnifere, sigur nu fusese o greșeală, intenția a avut-o, dar ea credea că mama ei i-ar fi lăsat măcar câteva rânduri dacă ar fi fost sigură că vrea să dispară. Unii dintre sinucigași au ca singur mobil răzbunarea față de cei rămași în urmă, în cazul acesta, mama ei ar fi vrut să-l condamne pe tatăl ei să poarte veșnic povara morții. Doar că oamenii se adaptează, oamenii uită, oamenii trec peste lucrurile

grave, se iau cu viața. Iar tata o avea deja pe Elfriede. Gigi a aflat mult mai târziu. Era o fostă colegă de liceu pe care el o revăzuse întâmplător pe stradă — asta era povestea pe care i-au spus-o ei — abia apoi a aflat că Elfriede a fost cea care l-a căutat pe el la fabrica unde lucra, cu cel puțin un an înainte de moartea mamei. Nu schimba cu nimic situația, dar pentru Gigi ar fi fost mai acceptabil ca hazardul să fi regizat întâlnirea lor, ca și când ar fi fost ceva mai presus și ei nu s-ar fi putut opune.

Elfriede s-a străduit mult să se apropie de ea. Era o săsoaică înaltă, blondă, puțin masivă, blândă ca o vacă, care venea cu mașina plină de lucruri pentru ea de fiecare dată. Înainte să intre la liceu, tatăl ei a deschis prima dată subiectul plecării în Germania. Singurul motiv pentru care nu voia să accepte era că ar fi însemnat să-i facă lui pe plac. Voia să-l vadă chinuindu-se, suferind, împărțit fiind între obligația de a avea grijă de fiică și dorința de a fi în altă parte cu femeia iubită. La una dintre certuri i-a zis că se sinucide dacă o forțează să se mute din țară. De fiecare dată când se supăra pe el, își aducea aminte de disperarea și durerea din privirea lui și se simțea oarecum răzbunată.

Emil o trezi din reverie:
— Stăm foarte prost cu țesuturile.
— Văd și eu.
— La ce te gândeai?
— Doar nu vrei să-ți spun!
— Nu, dar mi s-a părut de bun-simț să întreb. Era doar așa.
— M-am prins. Cine scrie raportul?
— Dah! Cine-ntreabă!
— Era rândul meu?
— Ca de fiecare dată, râse el.

Se mută la birou și închide playerul. Nu se poate concentra altfel. Scrie repede de parcă-și făcuse deja

însemnările în minte. Din când în când mai pornește reportofonul. Emil se luptă să pună la loc ce mai rămăsese din cadavru și tresare când îl strigă:

— Emil, auzi? Nu ți se pare că seamănă cu cazul acela de acum patru sau cinci luni?

— Ce? Care?!

— Tot un incendiu cu o mașină. Îți mai aduci aminte?

— Nu.

— Eu eram aici, era și Ispas cu mine de gardă, eu doar am secondat.

— Da' ce era? Adică, ce te face să zici că seamănă?

— Un tip se suie în mașină dimineața, la prima oră, conduce ceva timp și mașina explodează. Nu-ți aduci aminte? Era nu știu ce fost consilier local, un deputat, a fost un scandal mare. Nu mai știu cum îl cheamă.

— Preda?! Deputatul PSD Daniel Preda, răsuflă Emil ușurat după ce se concentrase.

— Da, exact! A fost simplu atunci, era clar că a murit din cauza arsurilor, dar m-a distrat că au spus că incendiul s-a produs pentru că au fost cablurile roase de șoareci sau șobolani. Da, interesant, nu știu de ce m-am gândit la el.

— Întreabă-l pe Matei.

— Nu vreau să-l sun.

— Sună-l pe Tomescu, atunci.

— Ei, nici atât n-am chef.

— Fă cum vrei, dar lasă-mă pe mine să termin.

— Bine, pune deoparte câteva fotografii și ia și o amprentă dentară. Că e singura șansă.

— Dar nu e clar că era el?

— Evident, dar tot e nevoie de o confirmare.

— Știu. Crezi că va trebui să trimitem noi la dentist?

— Habar n-am, probabil. Cine altcineva? Crezi că mișcă ăia de la criminalistică? E deja la noi. Treci și verifică raportul să-i dăm drumul. S-a făcut unu deja și o să urle după noi.

— Nu știam de ce mi-e așa foame. Ce mâncăm?

— Îi zic lui nea Pavel să se ducă să ne ia două meniuri *La Strada*. Ok?

— Perfect. Mă bucur că te-ai hotărât așa rapid.

— Mi-e foame rău și mie.

Mama ei murise în 6 ianuarie 1992, prima zi de școală din an. Trecuseră 26 de ani de atunci. Chiar dacă se liniștise demult, o durere surdă era cu ea mai tot timpul, care devenea supărătoare câteva zile în jurul comemorării. În fiecare an mergea doar pentru câteva minute la cimitir, unde nu spunea nimic, tot așa cum nu vorbise niciodată prea mult cu ea. Viorica Alexa fusese biolog și lucrase toată viața la laboratorul spitalului Mârzescu.

Pe Gigi o amuza raza restrânsă a cercului în care se aflau cele mai importante puncte de referință ale vieții ei: casa, școala, serviciul mamei, locul ei de muncă, aceeași casă de când era om în toată firea, toate erau destinații de mers pe jos. N-ajungea că se născuse și trăise toată viața în Brașov, până și-n Brașov totul se întâmplase doar în jurul casei. Când era mai mică, mergea uneori la ea la laborator după școală. Stătea acolo vreo oră-două și apoi plecau spre casă. În cele mai multe dintre zile mama ei era foarte tristă. Mereu căuta să o înveselească: îi povestea ce se mai întâmplase la școală, cum erau colegii, făcea glume. Mama ei râdea rareori. Părea absentă. Devenea ceva mai activă spre seară, când apărea tata acasă. Gigi a înțeles doar târziu că mama ei era alcoolică și că nu era neapărat tatăl ei declanșatorul schimbării, ci faptul că reușise să dea câteva pahare peste cap. O asocia pe mama ei cu un miros puternic de parfum Dior. Trebuie că era o avere pe vremea aceea, dar măsuța de toaletă a mamei era plină de sticluțe frumoase. Tot târziu și-a dat seama că era doar o metodă foarte eficientă de a ascunde mirosul de alcool.

Gigi purta și ea parfumuri foarte tari și foarte grele, pe care le justifica dând vina pe aburii de formol în care-și petrecea timpul. Refuza să accepte fie și cea mai mică asemănare cu Viorica, pe care nu o mai ura, dar cu care încă nu se împăcase.

— La ce te gândești?

— Poftim?! Emil o trezise din nou din reverie. Iar mă sâcâi! Ce obicei prost ai! Gigi râde. Mă gândesc la celălalt caz, va trebui să aflu mai multe.

— Da, ok, nu-mi dau seama ce legătură ți se pare că vezi.

— Pur și simplu, mi-am adus aminte și vreau să știu cum s-a terminat. Două victime carbonizate identic, habar nu am dacă e vreo legătură sau nu, dar măcar ar trebui să vedem cum l-au soluționat. Am căutat în fișier, a scris Ispas raportul. Îți citesc?

— Scurt.

— Oasele faciale carbonizate și fragile, cu fragmente de maxilar împrăștiate prin mașină. Organele din cutia toracică carbonizate. Și restul. Mai vrei?

— Nu, mulțumesc.

— Repet, sună-l pe Matei.

— Sigur, cum ai tu o soluție pentru orice problemă!

— Da, la fel cum ai și tu o problemă pentru orice soluție.

Gigi râse, scoate telefonul din buzunarul halatului, își pune căștile și se mută la fereastră.

— Bună, Matei!

— Frumusețe, să nu-mi zici că ți-e dor de mine, deja.

— Mie mi-e dor de tine și când sunt cu tine.

— Huh?

— În fine, am încercat o glumă. De altceva te-am sunat. Mai știi cazul ăla cu incendiu în mașină de anul trecut?

— Nu știu la ce te referi.

— Eu cred că te prefaci. Cazul deputatului Preda.

— Ah, da?! Ce-i cu el?

— Ați terminat? Adică ce rezultat a avut ancheta? În afară de prostiile pe care le-am citit prin ziare.

— Îmi pare rău, vorbește cu Tomescu.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Vorbește cu Tomescu, Gigi!

— Nu vreau să vorbesc cu el, Matei. Vrei să bem o cafea?

— Ticăloasă...

— Matei, uite care-i treaba, ești un tip foarte interesant și-mi place de tine și mai știu că m-am tot ferit. Putem să ne vedem să povestim, dar ar trebui să te gândești bine dacă vrei. Am avut o relație cu Tomescu care s-a terminat foarte prost, Gigi făcu o pauză foarte lungă în care singurul motiv pentru care a știut că nu s-a întrerupt convorbirea a fost că auzea vag zgomote de mașini. Mai ești, mă auzi?

— Da, te aud. Gigi, să nu crezi că n-am bănuit.

— Ce? Că a fost sau că s-a terminat?

— Ambele. Ciudat că-mi spui asta la telefon. Glasul îi deveni grav. Cafeaua la care te tot invit e pentru că-mi place mult de tine, dar n-aș vrea să am senzația că profiți de mine.

— Uau, ce mimoză!

— Nu sunt mimoză, sunt o brută. Ș-un nesimțit, în general.

— Dar dacă-ți spun că n-am vrut să ies cu tine pentru că nu voiam să-ți povestesc de Tomescu?

— Și acuma vrei?

— Da.

— Nu e doar pentru că ai nevoie de informații în cazul lui Preda?

— Să zicem mai bine așa: am nevoie de informații, nu vreau să vorbesc cu Tomescu, dar m-am hotărât să vorbesc cu tine despre Tomescu. Doar așa putem vedea dacă o să mai bem vreo cafea și altă dată.

— Bine, fii atentă. Verific cum stăm cu dosarul și te sun înapoi. Dacă furnizarea de informații e o condiție pentru cafea, nu știu ce să zic.

— Da, lasă-te greu. Ce naiba, suntem în aceeași căruță. Verific cine a fost expertul cazului de la noi și tot găsesc ce-am nevoie. Am frunzărit ce v-a trimis Ispas, oricum.

— Ne vedem diseară?

— Nu beau cafea după patru.

— Te scot la cină, noroc cu incendiul. Vin să te iau la șase?

— Perfect. O să fiu gata.

Gigi simțise că o calmase modul tranșant al lui Matei, în loc s-o enerveze că-i forțează mâna. Îl știa de ceva ani și-i plăcuse mereu modul în care glumeau, dar crezuse doar că au același stil ușor sarcastic și nu că flirtează. Nici o surpriză, nu era prima dată când se prindea mai greu.

Vlad Tomescu era la conducerea serviciului de investigații criminale. Fusese primul criminalist cu care a făcut echipă, lucraseră îndeaproape și sfaturile lui o ajutaseră foarte mult când debutase. Colegii de la institut o priveau ca pe o intrusă, doar nea Pavel era drăguț cu ea, pentru că era un om bun, nu doar pentru că au semnat angajarea în aceeași zi.

Îi plăcea să se ducă ea cu rapoartele la poliție, de fiecare dată o primea chiar Tomescu, o invita în birou și îi explica detalii despre cazuri. O bună perioadă de timp a crezut că erau prieteni. Cei patru ani diferență i-a simțit ca pe un ascendent asupra ei doar la început, în special din cauza funcției lui și nu a comportamentului, dar, cu timpul, a

trecut și reținerea ei de a vorbi cu „șeful" și s-au apropiat. A început prin a-i povesti lui despre subiecți, apoi a urmat și niște cursuri de specialitate în victimologie. A căpătat curaj să-i împărtășească și opiniile. Tomescu o lăsa să-și expună ideile în cazurile cu care ajungea la el și deseori verifica supozițiile ei.

În seara în care i-a spus că e atras de ea a fost luată pe nepregătite. Se făcuse târziu de tot, când s-a uitat la ceas a tresărit, era nouă jumătate.

— Vlad, nu știam de ce-mi pică ochii-n gură! E aproape zece!

— Oh, te duc acasă, strângem acum.

— Aș fi vrut să văd ploaia de meteoriți, dar sunt prea obosită.

Când s-au urcat în mașină, i-a luat mâna și s-a sărutat-o.

— Mulțumesc mult, să știi că mă ajuți foarte mult.

— Mă bucur, i-a răspuns ea fâstâcită.

Privea doar înainte, ca și când s-ar fi concentrat la drum, dar îl simțea încordat. Când au depășit intrarea pe străduța ei s-a uitat întrebător la el, dar n-a băgat-o în seamă. L-a auzit doar șoptind.

— Să mergem să vedem stelele, micuțo.

Ea i-a zâmbit și a rămas tăcută. Respingea orice gând care-i venea și stătea doar în căldura aceea care o învăluise auzindu-l spunându-i „micuțo". N-a zis nimic nici când au ajuns în Poiana Mică și nici când au intrat pe drumul lateral care ducea spre Stâna Turistică. Mașina se hurduca pe gropi și ea a început să chicotească. Luminile se estompau pe măsură ce înaintau și când au parcat, întunericul din jur era aproape compact. S-a dat jos din mașină și a rămas lângă portieră. El a ocolit mașina, a venit lângă ea și a cuprins-o în brațe. Simțea că tremură pe dinăuntru și ar fi vrut ca el să nu-și dea seama. A întors-o

încet cu fața spre el și a sărutat-o. Vlad avea, ca de obicei, o cămașă albă și i-a plăcut să-l atingă. Își simțea palma fierbinte și, prin pânza subțire, corpul lui la fel de cald. A sprijinit-o de mașină și s-a oprit doar când ea i-a șoptit:

— Vlad, te rog, nu aici.

Au făcut dragoste la ea acasă.

Matei urmează să ajungă din clipă în clipă și ea e încă doar în niște ciorapi roz și sutien. Răscolește dulapul, scoate o rochie albastră din lână cu niște flori mari, brodate, o pune pe lângă corp și se strâmbă în oglindă. Trântește rochia pe pat și alege alta gri, până la genunchi, cu trandafiri roz aplicați de la decolteul generos și până la tiv. Când sună telefonul, apucă repede blana roz din cuier și iese la poartă.

— Ți-am zis vreodată că ești cea mai colorată femeie pe care-o cunosc?

— Tu nu.

— Deci e ceva ce auzi des?

— Deci, da.

— Dacă nu mi-ai fi atât de dragă, m-ar enerva că faci tot timpul mișto de mine.

— Și eu țin la tine, Matei.

— Iar faci mișto.

— Te rog, doar să nu devii prea serios.

— Bine, bine, hai să mâncăm.

Restaurantul mic și cochet e plin, dar Matei o conduce la o masă mai retrasă.

— Ai cerut special locul ăsta când ai rezervat?

— Da, vin des aici, îmi place cel mai mult din tot orașul ăsta trist.

— De ce zici așa?

— Pentru că oamenii nu ies, nu sunt interesați decât de cei pe care-i cunosc bine sau demult.

— Te-ai adaptat greu aici?

— Nu m-am adaptat deloc. Încă oscilez dacă mă simt prizonier sau turist.

— De câți ani ai venit la Brașov?

— De șapte?!

Din nou se gândește că e o provincială. Și că a rămas aici nu neapărat pentru că se simte bine, ci doar pentru că îi e greu să creadă că i-ar fi mai bine altundeva. Dacă ar pleca, ar lua cu ea totul: trecutul, amintirile, durerea. De ele nu va scăpa niciodată așa că e inutil să plece.

— Matei, care-i treaba cu incendiul lui Preda?

— Cum adică?

— Pe bune?! Nu am chef să începem iar. Ai zis că-mi spui.

— În fine. Am avut câteva momente în care am crezut că ai ieșit cu mine la o întâlnire.

— Greșit.

— Ești abruptă.

— Mi-ai mai zis?

— Posibil.

— Zi-mi ceva nou. Serios acum, zi-mi!

Gigi îl fixează și așteaptă până când Matei începe.

— Am ajuns chiar eu la locul „accidentului".

— Ai pus accident în ghilimele, așa-i?

— Da, pentru că mi se pare foarte greu de crezut ca explozia să fi fost atât de mare doar pentru că au ros niște șobolani cablurile. Era fix la fel ca ce am văzut noi de dimineață. Complet carbonizat tot. Nu s-a putut obține nimic. Pompierii au ajuns după ce era totul praf, adică cenușă. Focul a devastat totul aproape instantaneu.

— Și e imposibil?

— Dacă nu există un agent suplimentar de stimulare a arderii, eu cred că da. Dar nu s-a găsit nimic.

— Chiar nu s-a găsit sau nu s-a dorit?

— Cică nici nu au găsit nimic. Pe de altă parte, dacă ar fi fost un dispozitiv, acela ar fi dispărut în incendiu. Eu cred că era de căutat un agent de întreținere a focului.

— Păi ăla nu se consumă?

— Da, dar e greu să nu lase nicio urmă.

— La cel de azi au găsit ceva?

— Nu știu.

— N-ai vorbit cu nimeni?

— Și dacă s-a transmis deja raportul, el n-a ajuns la mine. Repet, sună-l pe Tomescu.

— Hm, vrei să-mi pară rău că am ieșit la masă cu tine?

— Că nu ți-ai obținut informațiile sau pentru că am fost nepoliticos?

— Amândouă.

Zâmbesc amândoi și încetează. Ospătărița le așează mâncarea în față și le urează poftă bună. Tac amândoi.

Gigi s-a asigurat că ocupă scaunul de unde poate supraveghea atât ușa cât și fereastra. Știa că așa a fost mereu. Și mai știa că e bine. Îl vede pe Vlad în ușă. Se albește la față, Matei observă și se întoarce să vadă și el motivul. Individul se retrage imediat și-și conduce grupul afară.

— Ce-a fost asta?

— Tu întrebi?

— Normal că eu, pentru că tu ai crezut că e Tomescu.

— Cum adică?

— Gigi, doar semăna cu el, nu era el.

Își dă seama că Matei are dreptate. Încă mai simțea golul acela de spaimă din stomac, avea nevoie de mai mult timp. Încearcă să zâmbească, dar Matei începe să vorbească în timp ce rupe șervețelul de pe masă în bucăți mici:

— Îmi pare rău pentru tine. Chiar îmi pare rău. Nu, nu e cazul să zici nimic dacă nu ai de gând să fii deschisă

cu mine. Și mi-e clar că nu poți. Poate nu încă, poate nu azi. Da, văd că te străduiești, văd că încerci, dar e degeaba, Gigi. Hai să trecem la business, că mi-e clar că nu e cazul de altceva.

— Ok, atunci aș vrea să-mi spui...

— Credeam că vei încerca să mă contrazici.

— Te rog nu mai face mișto de mine. Și termină cu hârtia aia!

Matei zâmbește.

— Fii atentă aici. Preda era în mașină când s-a produs explozia. Era noapte, pe drumul de la Târlungeni spre Brașov. Să fi fost ora patru dimineața sau ceva de genul ăsta, pleca la București. Mașina a început să ardă și el n-a ieșit. Imposibil să nu fi văzut dacă ar fi adevărată varianta oficială. Poate că s-a speriat, cam asta au încercat să spună cei care au dat concluziile, a văzut flăcări, a crezut că mai are timp, s-a pierdut, buuum! A explodat tot. Acuma, tu ai văzut cadavrul. N-a mai rămas nimic din el.

— Da, de asta mi-am și adus aminte de caz. Dar, pe bune, cum s-o dea pe șobolani?

— N-au găsit nimic. Absolut nimic. Asta au zis de la garaj, asta au validat și producătorii. Mașina era un Touareg de cinci ani. A trebuit să semnez ancheta. Caz închis.

— Tu crezi așa ceva?

— Bă, acuma ce să zic, imposibil nu e. Stai să vedem dacă apare ceva după cel de azi. Tu vrei să legi cazurile?

— Eu nu vreau nimic, dar mi se pare că ar putea fi ceva.

Restul serii l-au petrecut discutând banalități. La un moment dat se plictisise și ar fi vrut să plece acasă, dar îi repugna să fie atât de nepoliticoasă. Când chiar a vrut să-i spună că e cazul să se retragă, Matei i-a luat-o înainte.

— Te duc acasă, ai plecat cu gândul deja.

— Te rog să mă ierți. Sunt cam obosită.
— Și tu pe mine. Sper că măcar ți-am fost de folos.
— Ești ironic?
— Nu, chiar nu.

Gigi refuză să-și bată capul cu sentimentele lui rănite. Considera că și-a pierdut vremea cu el. N-a aflat nimic clar și a și plictisit-o. Morty miaună de bucurie și i se împleticește printre picioare la intrarea în casă. Se duce direct la dulap, scoate un plic de mâncare și i-l pune pisoiului în bol. Se uită de sus la el, blana lui neagră strălucește. Îl mângâie deși știe clar că nu-i place, iar el o mârâie ca un cățel. Ea râde și se duce să se spele pe mâini. Ridică ochii în oglindă, vede cearcănele, clipește des, zâmbește, vede și ridurile. Se schimbă, își prinde părul în coadă și se așează apoi pe canapea. Ia revista Institutului de Medicină Legală și caută articolul care îi fusese publicat: „Autopsia psihologică — o analiză de caz". Îl citește din nou, pe sărite de data asta, oare de câte ori l-a parcurs? E primul ei articol și e foarte mândră.

Tresărise când l-a văzut în ușa restaurantului. A încremenit și pulsul i-a urcat până în orbite. Era singurul om de pe lume care încă o mai speria uneori. Era și singurul pe care încă îl mai ura.

CAPITOLUL 2
Linia deschisă

TERMENUL de valabilitate pentru îndrăgostire este în strânsă corelație cu provocările pe care le are relația. Durează cu atât mai mult cu cât lucrurile sunt mai complicate. Sau într-o posibilă relație, gândi Matei, că doar nu avea nimic cu ea, doar a dorit-o tot timpul. A fost îndrăgostit? Da, are capacitatea să accepte asta. La început nici măcar nu a știut că e combinată cu Tomescu, că nu s-ar fi băgat, care-i tâmpitul care s-ar da la amanta șefului? Apoi i s-a părut că relația lor nu era tocmai ok. Apoi a început să creadă că el ar fi mai bun. Apoi a tot vrut să-i demonstreze și a insistat să o scoată în oraș, dar ea îl refuza zâmbind. Știa sigur că terminase cu Tomescu de anul trecut din vară. Ăla a fost praf. O lună întreagă a tunat și a fulgerat la secție. Iar ea nu mai venea cu dosarele, l-a trimis pe Nea Pavel mai întâi, apoi pe Emil, care era crispat când trebuia să intre la Tomescu. Îi întreba pe fiecare din birou dacă e un moment potrivit. Normal că toată lumea îi spunea că da, oricine care i-ar fi putut abate atenția de la ei era bine venit. Abia când Emil a început să le aducă prăjituri, înghețată, fructe sau cafele au cedat și l-au prevenit când era groasă de tot, să nu mai aștepte sau să revină. Tomescu și-a tras altă amantă și s-a calmat treptat. I-ar fi plăcut să fie în stare să-l scoată din sărite pomenind numele ei, dar nu o făcea niciodată. Iar ea era dusă cu capul.

Scara blocului e atât de mare încât ar încăpea o mașină. Vecinii lui au făcut și un pom de Crăciun, înalt până aproape de tavan, încă e acolo și sclipește din luminițe. Speră să-l dea jos cât mai curând, e obositor să vezi prea mult timp fantoma sărbătorilor. Când au venit să-i ceară și lui bani, le-a dat, dar a ezitat puțin, nu înțelegea asta cu vecinătatea și împrietenirea. Avea impresia că i-a plătit să plece de la ușa lui și liniștea merita cei 30 de lei.

Prima dată a locuit la oraș când avea 14 ani. Mai fusese de câteva ori la Bacău, dar numai câte o jumătate de zi, niciodată mai mult, niciodată peste noapte. Când era mic, își dorea cel mai mult să doarmă la hotel cândva. Și să vadă marea. De când avea bani și mașină, mergea la mare de fiecare dată când avea un weekend liber. Concediu nu și-a luat niciodată mai mult de o săptămână. Și nu fusese niciodată plecat din țară. Dar avea apartamentul lui. Semnase contractul în urmă cu un an. A fost primul locatar. A acceptat toate dotările standard și în primele luni nu a avut decât o saltea în dormitor și o bară de haine. Mobila de bucătărie era albă, simplă. La fel și faianța. Singurul coleg care fusese vreodată în vizită era Marcel, un băiat care venise abia de doi ani la Brașov și care încă mai stătea în chirie la marginea orașului într-un apartament minuscul. Normal că lui Marcel i s-a părut că e minunat. Și lui încă i se mai părea la fel, mai ales că reușise să mobileze totul.

Satul Brad, comuna Negri, județul Bacău. Poate că mai erau vreo sută de locuitori acum. Habar n-are câți erau în copilăria lui. Cu siguranță comunitatea era mai mare, însă. Lumea i se părea minunată, erau copii o grămadă și avea cu cine se juca tot timpul. Știa doar că vrea să iasă de acolo, știa doar că vrea mai mult, știa doar că poate mai

mult și că va face orice pentru a reuși. Hainele pentru liceu și le-a cumpărat într-o singură zi. Când a ajuns acasă, le-a pus frumos în dulap și le-a îmbrăcat doar când l-au dus la examene. Nici când a intrat la Academie nu a fost mai fericit. Poate când și-a luat casa? A semnat tremurând contractul. Ar fi sunat-o pe maică-sa dacă ar fi știut ce număr are. Plecase în Italia când l-a lăsat pe el la Bacău în gazdă și a mai văzut-o doar de Crăciun și doar pentru încă cinci ani. Ultima dată când s-au întâlnit, a luat-o de la aeroport, el era student la București și apoi a dus-o până la gară. Întârziase la Otopeni. Când a intrat în clădire, mai întâi i-a văzut bagajul, apoi pe ea, o femeie micuță, slabă, cu părul cărunt, în jeanșii puțin cam scurți și niște ghete negre scâlciate. Venise doar cu o geantă roșie, destul de mare, dar în care nu aveau cum să încapă prea multe lucruri. Avea un fâș de un maro ca pământul sterp, iarna. Ea voia să meargă până la Brad. Sora ei, cu vreo doi ani mai mare decât ea, încă era în sat, imobilizată la pat din cauza unui accident vascular. A fost ultima dată când a vorbit cu ea. Uneori se întreba dacă mai trăiește și dacă da, pe unde.

Decide să urce pe jos și nu cu liftul. Nu se mai gândise la copilărie de o veșnicie. Nici acum nu a făcut-o intenționat, i-au venit doar frânturi pe care le-a dat la o parte, aproape doar imagini, doar șoseaua care traversa satul în linie dreaptă de la un capăt la altul, căsuța lor, ușor într-o rână, de la marginea câmpului și băncuța de la poartă. Gardul nevopsit, de un lemn gri și uscat, cu șipcile ascuțite la vârf și fantele acelea dintre ele. Îi plăcea să alerge prin fața curții, mai repede, și mai repede, astfel încât imaginile se construiau din spațiul dintre stinghii. În camera de la intrare cu un covor negru cu flori, deșirat la margine și cu culorile din partea dinspre ușă amestecate între ele din

cauza apei care intra pe sub uşă când ploua mai tare. Patul lui din camera din spate, în care nu era niciodată destul de cald.

Când spunea Bacău, vedea apartamentul unde locuise la o mătuşă bătrână, sora bunicii lui, şi unde îşi petrecuse liceul, fără să se plângă de ea, de mătuşă, de teamă că mama l-ar putea lua înapoi acasă. Doamna Elena îl ţinea gratis, trebuia doar să meargă la cumpărături. Şi să-i povestească cum a fost la şcoală. Şi apoi să-i răspundă la întrebările pe care le repeta la nesfârşit: dacă e încuiat, dacă e destulă mâncare, dacă merge căldura. Mătuşa nu a mai ieşit din casă în ultimul an al lui acolo. O ajuta să meargă la baie şi deschidea fereastra în plină noapte să-i arate oraşul de sus şi să ia ea „puţintel de aer". Era doar etajul patru, un apartament de două camere confort doi, nici balcon nu avea. Că de-aia a fost atât de important pentru el să stea cât mai sus şi să aibă un balcon cât mai mare! Elena a murit când era el în primul an la Academie. Nu l-a anunţat nimeni. Ar fi vrut să creadă că era cu cineva când s-a întâmplat, dar nu a îndrăznit să întrebe, probabil că era singură, privind pe fereastră.

De prieteni nici nu putea fi vorba! Învăţa pe rupte, mergea la sală, făcea lupte marţiale, totul doar disciplină. Fetele? O specie ciudată. Râdeau de el în cel mai bun caz, asta însemna că l-au observat, dar se întâmpla rar. A stat singur în bancă tot liceul, n-avea banii lor, nu mergea la „suc", nu-l chemau nicăieri. Făceau mişto de accentul lui, de hainele lui, de urechile lui, de dinţii lui. I-a bătut pe cei mai vocali în primul semestru, aşa că apoi a avut linişte.

A fost o seară pierdută, mai bine s-ar fi dus la antrenament, simţea cele opt etaje. Se trânteşte pe canapea şi ia dosarul deputatului Daniel Preda. L-ar fi adus şi dacă nu l-ar fi sunat Gigi, voia să-l recitească, poate chiar mai

găsea ceva. Își aprinde o țigară, ar fi băut ceva, sticla goală de ieri e încă pe masă și doar vederea ei îi dă dureri de cap.

Normal că-și adusese aminte de tot când a ajuns la locul exploziei de pe Răcădău. Dacă în cazul deputatului s-a putut soluționa cu concluzia că ar fi fost un accident, de data asta se îndoia. Cu siguranță că vor găsi ceva, mașina a bubuit în garaj și nu în câmp.

Clasase dosarul deputatului după vreo lună. Știa aproape toate fotografiile. Își aducea aminte de văduvă și scoase din nou declarația ei.

Daniel Preda era parlamentar, membru al PSD de ani buni. Aparent, niciun fel de conflict cu nimeni. Clasa politică e prea bine închisă, oamenii se susțin unii pe alții. Moartea aduce un fel de clemență, astfel încât nici inamicii lui cei mai vehemenți nu au comentat mare lucru. S-au făcut supoziții, doar șoapte, presa s-a ținut departe de subiect până când au dat verdictul, iar atunci au râs de el cu toții.

Preda venea în fiecare weekend de la București pentru a fi aproape de familie. Văduva lui părea suficient de îndurerată încât să fie falsă. Practic, trăiau separat de peste zece ani. Și-o aducea aminte când a venit la secție și purta o pălărie neagră cu voaletă. Dacă n-ar fi fost iunie nu s-ar fi mirat atât de tare. A intrat în birou fără să bată la ușă, a rămas în picioare până când el i-a oferit un scaun și s-a așezat cumva pe marginea lui. Deși o femeie mare și înaltă, se străduia parcă să ocupe cât mai puțin spațiu, păstra mâinile mereu pe lângă corp sau frumos așezate în poală. Chiar și atunci când i-a cerut să scrie, abia dacă atingea biroul cu încheietura mâinii. Foaia era poziționată înclinat, de parcă era un exercițiu de caligrafie. Unghiile îi erau proaspăt lăcuite cu negru și singura bijuterie era verigheta. Pălăria îi stătea fix pe creștetul capului și voalul tresălta la fiecare punct pe care îl punea pe hârtie. A pus

punct și după semnătură. Mai știa și că venise cu cei doi copii. Ei au așteptat-o afară până când a terminat. Au stat cuminți pe banca din fața clădirii, fiecare pe telefonul lui. Când a ajuns jos, avea pălăria în mână, dar a aruncat-o în primul coș de gunoi. Matei văzuse totul de pe geamul de pe coridorul etajului. O urmărise doar pentru că i-a spus că o așteaptă copiii afară, așa că a ieșit pe coridor și s-a uitat după ea de la fereastra care dădea în stradă. I-a respectat inteligența, probabil că văzuse că nu ar fi putut să o urmărească din biroul lui.

Diana Preda n-a lucrat niciodată. S-a măritat imediat după ce s-a întors de la studiile din străinătate și a stat acasă, deși a devenit mamă abia la vreo trei ani după ce s-au căsătorit.

După vreo săptămână s-a dus la ea acasă pentru o discuție. Vila era în afara orașului, o casă mare, cu un teren impresionant în față. A apăsat pe butonul interfonului și s-a întors la volan când s-a deschis poarta, era cazul să intre cu mașina. Diana Preda purta o rochie subțire de vară, care se zbătea în adierea vântului și lăsa să se vadă corpul frumos bronzat.

El voia să mai verifice printre hârtiile deputatului, dacă ar fi putut să o convingă să-l lase. Ea l-a invitat pe terasă, în spatele casei. A adus o carafă de limonadă, cafea, apă, chiar și niște fursecuri, ceva, pe o farfurie de cristal albastru cu margine aurie. Același model erau și paharele. L-a tratat ca pe un musafir și Matei s-a întrebat și atunci ca și acum dacă nu cumva încerca să ascundă ceva.

— Doamnă Preda, mulțumesc mult că m-ați primit.

— Eu vă mulțumesc că ați acceptat să veniți acasă, domnule Vălean. Mă scuzați, probabil că ar trebui să mă adresez cu gradul dumneavoastră, dar nu l-am reținut și n-aș vrea să vă jignesc dacă spun ceva nepotrivit.

— Sunt comisar, dar nu e cazul să vă faceți griji.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil. Ce anume mai e nevoie să vă spun?

Diana s-a ridicat brusc în picioare și a strigat după copiii care se tot băgau la fund în piscină.

— Mateeei! Mara! Vă rog mult să terminați!

— Da' mi-a aruncat moneda! Și e a mea!

— Mara, lasă-l, te rog în pace, nu-l mai chinui pe Matei! Terminați imediat cu joaca asta prostească în apă! Ieșiți afară! Ai înțeles, Mara?

S-a întors apoi către el și i-a zis zâmbind:

— Pe băiatul meu îl cheamă Matei, ca pe dumneavoastră.

— Bănuiesc că e fratele mai mic, e mai firav decât Mara.

— Nu, e mai mare cu un an. Dar fetele cresc mai repede când sunt mici. Dumneavoastră aveți frați sau surori, domnule Vălean?

— Nu. Sunt singur la părinți.

— Oh, ce coincidență! Și eu. Cred că de asta mi-am dorit foarte mult mai mulți copii. M-am plictisit tare de tot când eram mică și nu aveam cu cine să mă joc.

— Am nevoie să văd biroul domnului deputat. Poate găsim dovezi despre amenințări sau încercări de intimidare. Știți ceva despre asta?

Matei Vălean l-a privit pe tizul său cum stătea aplecat pe marginea unui șezlong, cu coatele pe genunchi și cum privea concentrat în telefonul pe care se juca. Părul blond îi cădea pe față, adus de vânt, iar el doar scutura din cap, neputându-și desprinde degetele de pe aparat. Mara a început să-l stropească din piscină, iar el se întoarse cu spatele la ea, pur și simplu. Același mod de a ignora întrebarea și la Diana:

— Poate ați mai vrea să vă aduc o cafea?

— Doamnă Preda, mulțumesc, e o zi plăcută de stat la soare, doar că eu am venit cu treabă. Aș vrea să-mi răspundeți la întrebări.

— Mara, Mara, nu mai arunca în Matei cu jucării! Mara, tu nu auzi? Mă scuzați, domnule comisar Vălean, am reținut bine gradul, așa-i? Ce spuneați?

A formulat întrebarea de mai multe ori, de fiecare dată era ceva. A trebuit să o amenințe că o duce la secție pentru declarație. Până la urmă l-a condus în birou și l-a lăsat acolo. Perdeaua foarte deasă și draperia maro din catifea, care acoperea o bună parte din fereastră, întunecau încăperea. În primul moment a dat să aprindă lumina, apoi ochii i s-au mai obișnuit. Mobila era foarte închisă la culoare, biblioteca urca până în tavan și era plină cu cărți. Tratate de drept mai vechi și mai noi umpleau rafturile. Șterse o poliță cu degetul arătător, dar nu rămăsese nimic. Scoase o carte, în spate era praf. Cineva trecuse pe acolo în căutarea a ceva sau menajera făcea treabă de mântuială. Când a deschis sertarele, nu a găsit nici o hârtie personală, doar reviste de specialitate, ziare, toate cu articolele lui Preda, cu pozele lui, dar nici măcar un bilețel. După ce a terminat de verificat i-a cerut Dianei din nou să-i spună dacă soțul ei fusese vreodată îngrijorat pentru viața lui sau dacă primise amenințări. Diana l-a privit ca și când el ar fi vorbit într-o limbă necunoscută, apoi a apucat-o râsul.

— Domnule comisar, Daniel trăia mai mult la București. Eu a trebuit să mă descurc singură cu toată casa, s-au creat tensiuni între noi. Eu nu voiam să mă mut acolo, el nu-și găsea locul aici. Am primit această casă de la părinții mei când ne-am căsătorit.

— Avea discuții cu părinții dumneavoastră?

— Bănuiesc că mă întrebați asta pentru că știți că Daniel a fost mai întâi angajatul tatălui meu. Nu, ei nu s-au certat niciodată. Tata i-a luat mereu apărarea și pot să înțeleg, se potriveau mult ca stil, dar în ultimii ani trăgea de Daniel să revină și să preia fabrica.

— Și soțul dumneavoastră?

— Nici nu voia să audă. Tata nu s-ar fi retras complet niciodată. Ar trebui să-l cunoașteți.

— De ce?

— Doar așa, e un tip impresionant. Mă rog, revin. Am avut o perioadă foarte grea în ultimii ani. Am ajuns să vorbim și despre divorț.

— Credeți că domnul Preda ar fi avut motive să se sinucidă?

— Nu știu.

Matei a ciulit urechile. În general o astfel de întrebare este respinsă de către apropiații victimelor chiar și atunci când acestea și-au pus capăt zilelor.

— Nu știți pentru că...?

— Pentru că trăiam așa de mult timp fără să știm mare lucru unul despre celălalt. Nu știu ce făcea la București. Ajungea vineri seara extrem de târziu, sâmbătă era ziua lui cu copiii, nu o petreceam niciodată împreună. Mergeau la film, la sport, luau bicicletele și se duceau în pădure, chestii d-astea. În general pleca duminică pe la prânz, după ce luam un mic dejun târziu cu toții. În ziua aceea rămăsese toată duminica acasă, a fost ziua de naștere a tatălui meu, de unde nu am fi putut lipsi. A plecat la patru dimineața ca să poată ajunge la București la timp.

— Aveți vreo opinie cu privire la cele întâmplate?

— Eu?!

O rafală de vânt îi aduse părul pe față și gestul cu care și-l dădu la o parte era identic cu cel făcut mai devreme de băiețel. Matei și-a dat seama că insistă prea mult, poate că ea nu știa nimic și credea într-adevăr că fusese doar un accident.

El ar mai fi tras de timp, dar Tomescu a fost vehement cu finalizarea anchetei. Presiunea de la București i-a obligat să închidă dosarul cu o rezoluție care a făcut din secția lor cap de afiș în multe publicații și un articol pe

siteul *Times New Roman*. Textul era o aluzie directă la el, băiatul care a descoperit că șobolanii atacă oamenii de vază ai orașului și a fost suficient ca el să fluiere pentru ca șobolanii să o ia la fugă. „Matei Fluierașul" era avertizat că nu va fi plătit de către autorități că i-a scăpat de șobolani, întocmai ca în poveste. O prostie, în orice caz, „Flautul Fermecat" era cu totul și cu totul despre altceva, dar cine mai știa asta? Oamenii s-au distrat copios, pe birou a găsit un flaut din partea colegilor și vreo săptămână îl salutau printr-un fluierat. Da, el era cel care semnase închiderea cazului, dar nu a fost decizia lui. Toți știau că n-a avut încotro și că n-aveau nici măcar o pistă. Încă se mai enerva când se gândea la asta.

Matei deschide ochii buimac, cu o durere ascuțită în umăr și cu un picior amorțit, ațipise cu dosarul în mână și l-a trezit un zgomot. Își scoate încet piciorul de sub el și se apleacă să culeagă foile și pozele de pe jos. În declarația pe care a dat-o la secție, Diana Preda a menționat numele psihoterapeutului la care a încercat să-l facă și pe soțul ei să meargă. Acesta era Ion Fora.

CAPITOLUL 3
Punct și de la capăt

DE data asta era prima. Asta și pentru că nu dormise toată noaptea. Aproape. Avea senzația că fusese trează mai tot timpul. Măcar dacă și-ar fi putut aduce aminte ce visase. Poate doar că era noapte, că-și lua la revedere de la el. Erau într-o clădire demolată parțial, pe un balcon suspendat și fără balustradă. Ea îi zicea că trebuie să plece, dar amâna momentul, pentru că în casa înaltă de peste drum era o petrecere și ea voia să vadă femeile, toate blonde, toate în lenjerie, cum dansau. El era îmbrăcat într-un pardesiu negru, foarte lung, avea mâinile în buzunare. Ea știa că are un pistol.

Morty era încă în culcușul lui bleu de pe canapea, n-a făcut nicio mișcare. Gigi se apropie, se apleacă deasupra lui și îi suflă în față. Apoi o bufnește râsul. O ia înaintea motanului în bucătărie și pornește aparatul de cafea. Scoate un plic de mâncare și îl toarnă într-un castron. Ia cafeaua, își aprinde țigara și se așează în dreptul ferestrei. Încă o noapte cu temperaturi foarte scăzute și lumina care se strecoară acum printre crengile copacilor sclipește orbitor.

Timp de 25 de ani s-a dus la cimitir în ziua aceea. 25 de ierni, de fiecare dată mormântul era alb. De fiecare dată mergea în miezul zilei, în plin soare. Desena o inimă în zăpadă, aprindea o lumânare și o lăsa în suportul special,

un felinar de sticlă. De fiecare dată vedea inscripția de pe mormânt și știa că ar fi vrut să fi citit ceva înțelept, apropiat, frumos și nu doar atât de sec: „Nu te vom uita niciodată!". Probabil că era ceva la modă atunci. Habar nu avea cum de reușise tatăl ei să o înmormânteze acolo. Viorica murise la spital și nu acasă, era și asta adevărat, chiar dacă sursa era supradoza de somnifere. Atâta vreme cât preotul are nevoie doar de certificatul de deces, ce mai contează? Acolo nu scrie nimic cu privire la cauze, drept pentru care sinuciderea a fost trecută cu vederea. Cu pile.

Timp de 25 de ani s-a dus la cimitir în ziua aceea. Azi nu va merge. Cum se simțea în legătură cu asta? Învățase să-și pună întrebarea în diferite moduri. Studiase mult, citise tot. Știa să întrebe, știa să evalueze. Ea nu știa ce simte. Poate că simțea doar că ajunge. Poate că nu mai avea chef. Poate credea că e destul. Poate că, pur și simplu, nu știa și avea dreptul să-și dea voie să nu-și mai bată capul atâta.

A purtat doliu o perioadă lungă. Voia să se îmbrace în negru, voia să-l enerveze pe taică-său, voia să o întrebe lumea de ce poartă negru o fetiță atât de mică și îi plăcea când răspundea privindu-i în ochi: „A murit mama mea". Îi plăcea și mai mult dacă era de față și tatăl ei, vedea cum pleacă imediat capul în jos, stânjenit și speriat. Dacă erau prezente rude sau persoane care îl cunoșteau adăuga: „A omorât-o tatăl meu". Dacă erau străini nu merita să spună asta, ei nu-l știau pe el, astfel încât momentul ar fi fost mai puțin stânjenitor pentru el și ar fi părut ea prea ciudată. A întrebat-o de ce face asta.

— Pentru că e adevărat, tată.

— Mă îngrijorezi, Gigi.

— De ce? Că am curajul să vorbesc despre realitate?

— Pentru că nu e adevărat, iubita mea. Mama ta a suferit de o boală de nervi, nu e firesc să-ți iei viața.

— Mama a suferit din cauza ta.

Atunci a trimis-o la psiholog, la o doamnă drăguță, care râdea tot timpul și care era tot timpul agitată. Doamna Carmen, așa i-a spus să i se adreseze, o primea la ea acasă unde avea trei pisici care umblau peste tot. Stăteau de vorbă cam o oră de fiecare dată. Una dintre pisici venea mereu la ea în brațe și dormea aproape toată ședința. Doamna Carmen a învățat-o să-și observe reacțiile și gândurile și să descopere singură mecanisme eficiente de a le ascunde de ceilalți. A mers vreo două luni la ea, apoi a decis că e mai bine să se descurce singură și a pretins că totul e bine.

Pe mama n-au adus-o acasă. Gigi a văzut-o doar la capela de lângă biserică, doar în ziua înmormântării. Au ținut-o pentru câteva ore acolo, apoi a venit un preot care a oficiat o slujbă. Gigi a stat cu capul în pământ tot timpul cât a ținut circul. Plângea toată lumea. Și tatăl ei a plâns la fel ca ei. Ea nu a reușit. Când s-a dus să-și ia rămas bun de la ea, i-a atins mâna și a tresărit. Era atât de rece! O îmbrăcaseră într-o rochie lungă până la glezne, verde închis, nu era ceva din dulapul ei, o luaseră special. Mâneca lungă îi acoperea încheietura, iar Gigi i-a atins doar dosul palmei. Ar fi vrut să o sărute, a văzut că așa făceau toți cei care se apropiaseră de sicriu, dar a avut senzația că nu e mama, că e un obiect. S-a dat un pas înapoi și a rămas privindu-și încălțările, plină de ură față de el și plină de și mai multă ură față de ea însăși. Dacă ar fi fost mai atentă, dacă ar fi încercat să o trezească, dacă și-ar fi dat seama, dacă ar fi făcut altceva decât să meargă singură la culcare, așa cum făcea de obicei.

Doamna Carmen a ajutat-o la una dintre sesiuni să recunoască acel „de obicei". Că stătea singură mai tot timpul în ultima perioadă, că mama ei nu se prea ridica

din pat de când venea acasă, că prefera întunericul din camera ei, că se retrăgea și o neglija. A preferat să nu o mai urască pe mama ei, i-a fost mai ușor să-l urască pe el, el era încă acolo.

Nu se va duce la cimitir azi. Va fi pentru prima dată. Încerca să-i dea drumul de tot și să-și dea voie și ei, în sfârșit, să se elibereze.

Matei Vălean apare scris pe ecranul telefonului.

— Neața, Matei, sper că ți-a trecut.

— Neața, fumusețe, mi-a trecut, mi-a trecut...

— Ce bine, mi-ar fi părut rău să ne stricăm prietenia.

— Ascultă aici, mă duc la sediu. Vreau să-i cer lui Tomescu să te lase să participi la anchetă. Te bagi?

— Evident că mă bag. Da' cum de ești tu așa amabil?

— Îți zic după ce mă conving de o chestie.

— Ia termină cu misterul, spune care-i schema.

— Sper să obțin percheziție sau acces la dosarele psihologului. Și aici o să mă ajuți tu, ar fi cazul să demonstrezi că nu ți-au căzut degeaba în cap toate bibliotecile de psihologie. Ce zici?

— Super cool, vreau, boss. Doar că... Matei, aș vrea să-ți zic...

— Da. Mai ești? Spune, ce-i cu pauza asta?

— Taci. Fii atent, n-o să găsim nimic, dacă Fora e la fel ca atunci când l-am cunoscut eu.

— Cum adică? Îl știai?

— Am fost la el când eram a doișpea. Doar de câteva ori. Poate vreo două luni. Nu nota nimic și se mai și lăuda cu asta. Avea doar un tabel cu numele pacienților și unde-și scria doar programările.

— Ce-ai căutat tu la el?

— Mama mea a murit când eram eu a șasea și am depășit greu momentul.

— Oh, îmi pare rău.

— A trecut. Ți-am zis doar ca să te previn că va fi dificil să descoperim ceva.

— Ok, ok, nu-i nimic. Tot vreau să vii. Te sun mai târziu și mergem acolo. Ar trebui să vorbim și cu văduva lui Fora.

— Păi nu ai discutat cu ea ieri?

— Nu am apucat, era prea confuză, probabil că era speriată.

— Super, aștept să mă suni sau să vii să mă iei.

Nu mai mânca aproape nimic și ajunsese la 42 de kilograme. Pentru cei 18 ani era destul de puțin. Se îmbrăca în haine foarte largi, avea grijă să nu o vadă taică-său prea des. Fora era la vremea aceea psihiatru la spitalul de boli nervoase. Prima dată când s-a dus la el a lăsat-o să fumeze în cabinet. I-a plăcut tipul. Înalt și slab, cu un păr destul de lung, de un blond spălăcit și cu multe fire albe, era mereu atent la modul în care vorbea. Dantura aproape perfectă era un indiciu că e falsă, cumva părea că are gura plină de dinți. Era și ușor bronzat și poate că de aceea albeața dinților ieșea mai tare în evidență. Și era și foarte ridat. Să fi avut vreo 40 de ani atunci, poate ceva mai mult, poate ceva mai puțin. Acum era greu de zis, dar atunci i s-a părut bătrân, deși era cam de aceeași vârstă cu tatăl ei. Și mai erau și Ion amândoi.

El a venit s-o ia de la poartă și a condus-o.

Tatăl ei a rămas pentru un timp în stradă, l-a văzut după ce a urcat cele câteva scări până la intrarea în cabinet. Ploua, ține minte și acum, iar el nu avea umbrelă, i-a lăsat-o ei. I-a zis că nu va păți nimic cei câțiva metri până la mașină, că nu o să se topească. Era noroi mult pe stradă, încă nu era asfaltată. Lui îi curgea apa pe față și nu-i putea vedea lacrimile. Poate că nici nu erau.

Fora i-a făcut semn să se aşeze pe canapea şi el s-a trântit îl fotoliu. Zâmbea cu gura până la urechi. I-a turnat şi cafea. A continuat să meargă la el vreo două luni.

Morty îi sare în braţe şi ea începe să îl mângâie automat. El se cuibăreşte mai bine şi începe să toarcă.

CAPITOLUL 4
Conul de umbră

SMARANDA Fora a acceptat fără ezitări să-i primească la discuții. Chiar se pregătise, avea ibricul pe foc când au intrat și a venit apoi imediat cu cafelele. Casa e ușor în pantă și sunt câteva trepte până la prima terasă unde e cabinetul, apoi încă o serie până la intrarea principală. Smaranda îi aștepta în ușă. Micuță și plinuță, se străduia să nu pară jovială, dar se vede că se bucură de venirea lor. Îmbrăcată cu o rochie neagră foarte lungă, poartă un șal gros cu franjuri pe deasupra. Gigi îi remarcă dinții și constată — pentru a câta oară — că tehnica stomatologică a făcut progrese remarcabile. Cândva, vârsta a treia venea cu montaje grotești sau cu dinți lipsă. Acum, chiar dacă în mod cert totul era construit artificial, dinții păreau a fi chiar ai persoanei.

Doamna Fora zâmbea des, se simțea chiar bucurie în glasul ei, destul de mult și de complicat de analizat pentru o persoană căreia îi murise soțul cu o zi în urmă. Poate că rujul prea roșu să fi creat tot efectul de spectacol.

— Vă rog, vă rog, luați și chec, l-am făcut ieri, o să tot vină musafiri. Da, păi nu știu cum să le zic, o să vină la înmormântare. Chiar, când o să mi-l puteți da?

— Doamna Fora, probabil mai durează vreo săptămână.

— Nu-i nimic, mai putem aștepta. Credeți că e ciudat dacă optez pentru incinerare?

Matei zâmbește și Gigi râde de-a dreptul.

— Mă bucur că v-am făcut să râdeți.

— Doamna Fora, vă rog să mă scuzați, preia Gigi inițiativa, dar e amuzant.

— Da, știu. Și dacă explozia ar fi fost mai puternică, poate că luam direct cenușa și nu mai trebuia să trecem pe la crematoriu, de acum Smaranda râde în hohote, scuturându-se toată pe scaunul aproape neîncăpător.

— Scuze, aveți cumva copii, doamnă Fora?

— Niciunul, chicoti ea.

— Vă rog să mă iertați că vă întreb, ați băut ceva azi?

— Nu-i grav, tinere, mă rog, tânăr față de mine, sper să nu te superi. Mulțumesc, văd că dai din cap. Aa, am băut niște vișinată, vă pun și vouă, dacă vreți. O aduc acum, chiar aș mai bea și eu un păhărel.

— Doamnă Fora, vă rog, nu, nu e nevoie, rămâneți puțin, nu vă ridicați acum. Haideți să discutăm, scăpați repede de noi.

— Dar cine vrea să scape? Mie îmi place de voi, sunteți drăguți. Și n-am mai avut de mult companie. Bietul Ionică, ce nu-i plăcea să-i zic așa, nu prea mai vorbea cu mine.

Matei ridică din sprâncene și-și îndreaptă capul și privirea brusc spre ușă. Gigi se încruntă ușor, transmițându-i că nu pleacă. El dă ochii peste cap, semn că o lasă clar pe ea să preia discuția.

— Doamnă Fora...

— Drăguța mea, zi-mi Smaranda, te rog, eu v-am tutuit de cum ați intrat.

— Bine, Smaranda, spune-mi, te rog, crezi că e posibil ca domnul Fora să fi provocat chiar dumnealui incendiul?

— Măi, copii, scuze, voi pe mine mă întrebați? Eu cred că ai putea formula mai clar, oricum. Nu, Ionică nu s-a sinucis.

— Sunteți foarte sigură.

— Evident, îl cunosc de-o viață. Și să-ți mai spun ceva. Era bolnav de ceva vreme. Grav. Avea un cancer pulmonar în ultimă fază și doctorii i-au mai dat cel mult șase luni de trăit. Avem morfină în casă. De ce crezi că trebuia să-și dea foc?

— Îmi pare rău de pierderea ta.

— Lasă-mă cu politețurile. Smaranda face o pauză, trăsăturile i se înăspresc și continuă. Tot anul trecut a suferit. A primit diagnosticul în martie și de atunci s-a schimbat, a devenit și mai calm decât de obicei, a lucrat și mai mult. Eu i-am propus să ne plimbăm, să vedem lumea, dar mi-a zis că mai are lucruri de rezolvat, că nu poate să-și lase pacienții, că ăsta e singurul lucru care i-a rămas. Cam o dată pe lună făcea crize de respirație și mergeam cu el la spital. Injecții, oxigen, apoi o lua de la capăt. Voi credeți că fost ceva intenționat?

— Noi nu ne putem pronunța încă, interveni Matei. Ancheta este în desfășurare, bănuim doar că e posibil să fi fost ceva plantat, dar este o variantă și ca însuși domnul Fora să fi făcut asta.

— Exclus, vă zic eu. Mie-mi spunea că-și va face morfina singur când nu se va mai putea da jos din pat, sau m-a pus să jur că-i fac eu, dacă el n-o să fie în stare.

— Și-ați fi făcut asta? întreabă Gigi.

— Chiar nu știu, nu-mi plac acele. Poate. Mă bucur că n-a fost nevoie. Mă duc după vișinata aia. Vin imediat. Puteți susoti liniștiți, nu aud prea bine, chicoti ea din nou.

Gigi vede că e încălțată cu pantofi cu toc și se miră că n-a remarcat de la intrare. Smaranda se clatină ușor și atinge rama ușii cu șoldul ca să se redreseze. Se aude un un fel de râs care seamănă cu un horcăit. Gigi se întoarce către Matei:

— Eu știam că doar psihiatrii o iau razna, nu și soțiile lor.

— E nebună baba, asta zic și eu. Și nici n-avem ce face cu declarația, e și beată pe deasupra.

— O fi, dar poate că așa o să obținem mai multe informații de la ea.

— Eu cred că pierdem timpul, dar hai să vedem. Sau te las pe tine, că pe mine mă enervează.

Smaranda revine cu o carafă delicată de cristal plină cu un lichid roșu.

— Draga mea, poate vrei și tu un păhărel, că domnul pare genul care se ia prea tare în serios. Eu am adus pahare pentru toți.

— Mulțumesc, eu vreau foarte puțin, doar ca să nu vă refuz.

— Mulțumesc, eu nu vreau, evident. Sunt cu mașina, doamnă Fora.

— Oh, Matei, ți-am zis eu că ești rigid. Lasă, beau eu cu..., iartă-mă, draga mea, Gigi ai zis că te cheamă?

— Da.

— De la ce vine?

— De la Regina.

— Ce nume frumos!

— Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Vezi? De asta nici nu mi-a părut rău că n-am avut copii. Niciodată nu-i poți mulțumi.

— Smaranda, ce program a avut domnul Fora alaltăieri? Îți mai aduci aminte?

— Vrei să schimbi subiectul. Cum vrei, draga mea. Da, Ionică a lucrat. A fost în cabinet aproape toată ziua.

— A avut pacienți? Mai știți câți? Și cine l-a vizitat?

— De dimineață n-a fost nimeni. Asta știu sigur. Să știi că de obicei are programări doar după-amiaza. Uneori mai are și dimineața, dar mai ales acum oamenii se refac

de la Revelion. Am luat prânzul împreună și mi-a zis că a scris cu spor. Lucra el la ceva articole sau la cursuri pentru facultate. Nu mai preda, dar voia să-și actualizeze o lucrare mai veche. După masă a dormit vreo oră, apoi a coborât din nou la cabinet. Poate că a avut pacienți, nu știu, că nu întreb.

— Dar nu-i puteți vedea din casă când sună la poartă?

— Este un interfon separat pentru cabinet. Nu știu când vin. De pe geam nu se vede nimic nici dacă aș vrea, iar pentru că interfonul e separat, nici nu aflu când ajung.

— V-a zis cumva cine a fost?

— Nu, Ionică nu vorbea niciodată cu mine despre cazurile sale.

— A mai venit cineva la dumneavoastră în seara aceea?

— Doar asistenta, Ileana. Ne ajută cu injecțiile. E o doamnă foarte drăguță.

— Pe la ce oră?

— Cred că era nouă. Poate ceva mai târziu. A fost chiar înainte ca el să meargă la culcare. Ionică e foarte matinal, se scoală pe la cinci în fiecare zi și se culcă foarte devreme.

— Ați fost toată seara împreună, deci?

— Ionică a coborât la cabinet și după cină. A primit un telefon, mi-a zis că era un pacient care l-a rugat să îl primească și nu a putut să-l refuze.

— Pe la ce oră?

— Șapte? Poate puțin mai târziu? Știu că a sunat insistent la telefon chiar când mâncam și Ionică s-a enervat, dar și râdea. Zicea ceva de genul: „oamenii ăștia nu știu când să se oprească." Am dedus că a întârziat la programare și era pe afară.

— Și cât a stat în cabinet?

— O oră. La el ședințele sunt foarte stricte, nu depășește niciodată cele 50 de minute. Era opt și ceva. Că apoi a venit Ileana foarte repede. Lui Ionică i-a fost tare frig. Nu

s-a îmbrăcat bine și dârdâia tot când a intrat în casă. I-am făcut un ceai fierbinte, am pus și rom în el. Așa-i că-i bună vișinata? Eu am făcut-o.

— Te rog să continui, Smaranda, da, vișinata este foarte bună. Nu, nu mai vreau, mulțumesc, trebuie să mă întorc la treabă.

— Da, ce spuneam?

— Că i-a fost frig.

— Da, era deja în pat, i-a făcut tratamentul și a adormit imediat. Eu m-am mai uitat la televizor și m-am dus și eu la culcare.

— Nu ați auzit nimic peste noapte? Sau dimineața când s-a dus el la garaj?

— Nu, eu nu aud nimic. Dormim în camere separate de aproape zece ani. Să nu ne deranjăm unul pe altul. Avem programe diferite. Eu dorm târziu, el devreme și ne trezim fix invers. Și eu iau somnifere puternice. Altfel nu dorm. Am noroc că-mi scrie chiar el rețetele.

— Explozia ați auzit-o?

— Da, asta am auzit! Că s-a clătinat și casa. Am vrut să mă culc la loc, n-am adormit imediat, apoi am început să simt miros de fum. Abia atunci m-am ridicat din pat. M-am dus la geamul dinspre stradă și am văzut fumul.

— Ai sunat la pompieri?

— Sigur, dar deja mai sunaseră și alți vecini de pe stradă. Am coborât când deja erau aici mașinile de pompieri, dar m-au trimis în casă.

— Ați intrat în garaj?

— Doar până la ușă, că nu m-au lăsat mai mult. Am vorbit cu cineva, era un domn solid, foarte frumos, cu ochi albaștri, el mi-a zis să mă duc în sus. Știam că Ionică era în mașină, pentru că nu era în pat, i-am zis și domnului. Mai era și frig, mi-a fost teamă să nu răcesc.

— Ne puteți da voie să mergem în cabinet? Am vrea să ne uităm puțin. O să vină și colegii să ia amprente azi. Vă rugăm să nu atingeți nimic.

— Sigur, mergeți. Vă dau cheile și faceți ce doriți, eu nu intram niciodată acolo, Ionică făcea și curățenie singur.

Coboară pe rând treptele spre cabinet. Zăpada s-a transformat în gheață și doar pe mijloc este o zonă cu nisip pe care pot călca fără să alunece. Gigi se dezechilibrează în timp ce-și pune mănușile roz și o bufnește râsul. Matei se întoarce spre ea, o întreabă din priviri dacă e bine, ea confirmă și-i oferă mănuși. Tot pe mutește, Matei le refuză pe cele roz și își scoate unele albe din buzunar, apoi deschide cele trei yale după ce alege cheile potrivite. Aerul dinăuntru are un miros puternic de fum, probabil că nu a aerisit nimeni după explozie. Lumina din tavan are o nuanță albăstruie, e o senzație ciudată de zi artificială. Gigi se repede și trage draperiile, apoi apasă pe întrerupător.

— Băi, ce lumină idioată!

— De ce?

— Nu știu, zici că-i o zi de pe altă planetă.

— Exagerezi, nu-i chiar așa de rău. E o lumină rece și doar puțin prea puternică. Sunt prea multe spoturi.

— Da, Matei, chiar îmi trebuia o explicație tehnică.

— Iar ești nasoală.

— Scutește-mă.

— Ce te-ai enervat așa?

— N-am nimic.

— E clar că ai.

— Matei, n-am nimic! Lasă-mă în pace.

— Bine, bine, ești dusă rău. Hai să vedem ce-i pe aici.

Biblioteca acoperă un perete întreg. Rafturi întregi de cărți de specialitate, cursuri pentru facultate, legate toate în coperți albastru închis. Totul organizat pe autori. Colecții întregi de la cele mai mari nume, cu multe volume din

fiecare, și până la autori de care Gigi nici măcar nu auzise. Biroul enorm e poziționat în stânga, la fereastră. Imediat după intrare, tronează o canapea gri de trei locuri, urmată de un fotoliu foarte încăpător de un vișiniu închis, aproape negru. Pe jos o mochetă de un gri mai închis. Pereții albi sunt înviorați din loc în loc de tablouri abstracte, foarte colorate.

— Cum ți se pare?

— Ce?

— Cabinetul. Spațiul. Decorațiile.

— Foarte interesant, Matei. Ce crezi că pot să fac o analiză doar după cum și-a amenajat aici? Sau vrei doar să mă abați de la ale mele?

— Și una și alta. Bine că zâmbești. M-ai speriat mai devreme.

— Știi ce-mi sare în ochi?

— Zi!

— Scaunul n-ar treubi să fie la birou? E la fereastră.

— Poate a stat acolo. Se vede strada sau ce?

— Nu prea se vede nimic, Gigi se apropie de birou.

— E posibil să-l fi dat la o parte ca să poată deschide mai bine sertarele.

— Dar nu prea e nimic în ele. Sunt doar creioane, materiale scrise, cred că sunt cursuri sau notițe. Nu e nici măcar o agendă. Putem să le luăm acum? Vreau să le citesc eu.

— Nu luăm nimic, mai întâi să vină să ia amprente.

— Și ce-o să găsească, Matei?

— Tocmai de-asta o să vină, că nu știm ce-o să găsească.

Gigi se chinuie să deschidă sertarul cel mare de pe mijloc.

— Ăsta e încuiat. Dă-mi ceva. Ai un cuțit? Sau un șperaclu?

— Eu nu umblu cu așa ceva.

Gigi ia cutterul din suportul de creioane de pe birou, bagă lama în dreptul încuietorii și trage. Prea tare, lamela de metal se rupe și lemnul pârâie.

— Dă-te, lasă-mă pe mine. Și dă-mi ăla, o împinge Matei ușor.

După câteva mișcări și multe zgomote de lemn care se sfărâmă, sertarul se deschide. Înăuntru, un telefon mobil, un model de-a dreptul antic, și câteva foi de hârtie împăturite. Când le desfac, apar liste lunare de nume și programări. Mai multe pe 2017, pline toate, și una singură pe 2018, doar ianuarie, care conține doar câteva nume. Pentru 4 ianuarie, programările sunt: Raul G, ora 17.00, Ileana R., ora 18.15, apoi tăiat totul cu o linie, Viorel P., ora 18.15. În zilele următoare mai este o singură adnotare pentru vineri, 12 ianuarie, de la ora 15.00, numele Diana P. Matei fotografiază hârtiile.

— Și cum îi găsim noi pe toți oamenii ăștia, Matei?

— În afară de Diana P., n-am habar. Crezi că nu are vreun alt sistem de notare?

— Diana P.?

— Diana Preda.

— Preda, *like* Preda? Ăla cu explozia?

— Mda.

— De unde știi?

— Am găsit în declarația ei de la dosar că a fost la Fora, în încercarea de a-și salva căsnicia.

— Bună treabă. Și mai e și Ileana. Probabil că e aceeași persoană cu asistenta medicală.

— Probabil. V-a trebui s-o întrebăm pe babă.

— Nu e babă.

— Detaliu.

— Și să vedem cum deschidem telefonul. Se ocupă ai tăi, da? Poate găsesc nume. M-a impresionat când am fost eu, dar eram mică, că a zis că nu scrie nimic despre pacienții lui, că ține minte tot.

— Poate a mai îmbătrânit și a început să scrie pe undeva.

— Unde? Nu vezi că nu e nimic aici?

— N-are niciun computer? Poate o fi în casă. Întreab-o tu pe madam, poate îți mai dă o vișinată. Eu te aștept la mașină. Și vezi și de Ileana R.

Cabinetul arată aproape la fel ca atunci când a venit prima dată. Nu erau tablourile. Și poate că era altceva în loc de mochetă. Poate că și canapeaua era alta. Dar era tot așa poziționată. Fotoliul era cu siguranță identic. Îl așteaptă pe Matei să iasă și se așează în el. Pe domnul Fora l-a rugat odată să o lase și pe ea să stea în locul lui. Au făcut un fel de schimb de roluri. La propunerea lui.

Avea 18 ani când l-a cunoscut. Îi împlinise de curând. Fusese la o petrecere de majorat și băuse mult. S-a luat la bătaie pentru că cineva i-a zis sălbatică, a început să urle și nu s-a mai oprit. Salvarea a depus-o direct pe Eminescu unde Fora era de gardă. A ținut-o sedată aproape tot timpul cât a fost acolo, apoi a chemat-o la cabinet. În spital îi văzuse tăieturile de pe picioare, dar nu i-a zis nimic.

După ce i-a făcut semn să se așeze pe canapea și el s-a trântit în fotoliu, a fost prima întrebare.

— De ce te tai?

— Nu credeți că e cam brusc să mă întrebați așa? Mama mea a murit.

— Spune-mi Ion.

— Bine.

— Și mai cum?

— Bine, Ion.

— Fumezi?

— Da.

— Vrei să fumezi aici?

— Da. Ai și cafea?

— Bei cafea?

— Da. Tu fumezi?

— Nu. Doar pipă. Și rar.

— De ce?

— Am emfizem.

— Îhî.

— Adică?

— Adică înțeleg.

— Spune-mi, de ce te tai?

— Nu crezi că am vorbit eu destul? Poate că ar trebui să-mi zici și tu câte ceva.

— Vrei să știi mai mult?

— Da. De ce nu ai vorbit în spital cu mine?

— Nu avea rost. Erai pe medicație grea, scopul era să stai cât mai puțin.

— Și să vin la cabinet.

— Și nu-i mai fain aici?

— Ba da.

— Ți-am smuls un zâmbet. Hai, spune, ce-i cu tine, micuțo.

— Ți-am zis, mama mea a murit. Oare așa e un psihiatru? Nu ar trebui să fii mai blând, să mă asculți? Tu ești foarte abrupt.

— Sunt diferit. Și sunt foarte bun.

Fusese. După prima vizită nu s-a mai tăiat. După câteva altele a început să vorbească cu cei din jur ceva mai mult. La sfârșit a înțeles că e dreptul ei să fie diferită și că poate să-și asume propria viață și propriile decizii.

— Smaranda, uite aici cheile.

— Draga mea, te rog, hai, intră, doar n-o să stăm așa în ușă.

— Nu, nu e nevoie. Ne grăbim. Spune-mi doar dacă domnul Fora avea un computer sau mai avea caiete, dosare, hârtii, ceva și în restul casei.

— Nu. Smaranda își trece o mână prin păr și apoi o lasă să-i cadă pe lângă corp. Ionică nu aducea niciodată nimic sus. Zicea că nu vrea să ne contamineze casa cu drame. Glumea. Acuma serios, nu, n-avea nimic aici.

— A avut vreun laptop? Adică un calculator mobil, ceva, vreodată?

— Niciodată. Nu i-au plăcut. Scria totul de mână și apoi le ducea la dactilografiat.

— La cine?

— Matilda Luna.

Gigi pufnește în râs.

— Așa o cheamă. Îți dau numărul de telefon?

— Te rog.

Smaranda intră în casă și îi strigă din cealaltă cameră.

— E o doamnă tare cumsecade. Lucrează cu Ionică de la început. A fost secretară la spital, de acolo o știe. E mai în vârstă. Uite aici numărul.

Smaranda îi dă un bilețel galben cu un număr de telefon fix.

— Știi și adresa?

— Nu. Am vorbit cu ea doar la telefon. Știu doar că trăiește singură, nu a fost niciodată căsătorită. A locuit cu mama ei, dar i-a murit acum vreo câțiva ani. Hai în casă, înghețăm aici.

— Nu, mulțumesc! Mai spune-mi doar dacă Ileana, asistenta medicală care venea la voi, îi era și pacientă. Știi cumva?

— Da, fusese la el. Știu sigur.

— Ai numărul ei? Poți să mi-l dai?

Smaranda se întoarce cu încă un bilețel galben cu numărul Ilenei Rafiroiu, asistentă medicală. Gigi își ia

la revedere și o vede cum stă să o petreacă cu privirea. O femeie prea tânără pentru a părea atât de bătrână. Probabil că era cam de aceeași vârstă cu părinții ei. Oare cum ar fi arătat mama dacă ar fi trăit? La fel de rablagită? La fel de bețivă? Mașina e pornită și Matei bate cu degetele în volan. O fi nervos.

— Da' mult ți-a mai trebuit să scapi de ea!

— Lasă-mă, Matei, că doar nu m-ai așteptat în stradă.

— E nebună baba.

— Eu cred că era doar amețită de băutură.

— N-ai de unde să știi dacă nu a jucat-o pe asta.

— Vedem. N-are alibi. Vrei să-i pui totul în cârcă?

— Nu, evident.

Tac amândoi. Gigi verifică telefonul și deschide mesajul de la un număr necunoscut: *„cred că e cazul să facem un armistițiu, mă gândesc că dacă-ți propun pace veșnică ar fi prea mult pentru tine :) Ți-ar plăcea ancheta asta, lucrează cu noi. V."*. Gigi lasă telefonul ușor în poală. Își simte inima cum bate mai repede și mai tare. Se prinde cu mâna dreaptă de portieră și degetele i se albesc. Cât a trecut? Doar ceva mai mult de o jumătate de an. Nu destul. Dar ancheta îi place. Tastează rapid: *„Doar dacă mă lași în pace. Nu mai vreau să am de-a face cu tine niciodată. Lucrez doar cu Matei."* Alerta de mesaj apare aproape instant: *„Da"*.

— Auzi, tu ce ai vorbit cu Tomescu despre implicarea mea?

— A zis că ar fi bine să intri și tu, pentru că întotdeauna vii cu idei bune.

— Când ai vorbit cu el?

— Azi dimineață. De ce?

— Mi-a scris și mie acum.

— Și ești ok?

— Da, mi-a scris de pe un alt număr, că l-am blocat anul trecut.

— Auzi, n-am știut niciodată ce a fost între voi, nici nu cred că vreau să știu, dar dacă o să te bagi în anchetă, cred că ar fi bine să treci peste tot.

— N-o să trec niciodată. Noi doi nu mai avem nimic de împărțit.

— Mă refeream profesional. Poate că o să discutăm cu toții într-o zi.

— Mă rog. Să zicem că e ok. Vedem pe parcurs. Du-mă până în centru, te rog, trebuie să ridic ceva de la poștă.

Gigi coboară din mașină, își îndeasă căciula pe cap și o pornește în sus pe strada Republicii. Poșta era doar un pretext, nu avea nimic de ridicat, nici o scrisoare de primit, nici una de transmis. Singurătatea are tot felul de faze, își dă seama că este într-un moment în care o atinge ca și când ar avea o pătură grea, neagră și înghețată pe umeri, de care poate scăpa doar mergând. Strada e goală la ora asta a dimineții. Turiștii au plecat, oricum ar fi fost prea devreme pentru ei. Vede un bătrân adus de spate cu căciulă de astrahan gri — credea că nu mai există -, care merge încet în fața ei. Simte mirosul de naftalină și face câțiva pași în lateral, poate izul de vechi se va pierde. E atât de frig, încât mâinile i-au înghețat în mănuși. Și le bagă în buzunar, dar ar impresia că se dezechilibrează pe caldarâmul alunecos.

Au avut și momente frumoase, dar trebuie să se concentreze ca să-și poată aduce aminte senzațiile. Vlad nu a rămas până dimineața. Când s-a întors de la baie a și început să se îmbrace.

— Ce faci, pleci?

— Trebuie să mă duc acasă, scumpa mea.

— De ce?

— Te rog, nu vreau să începem cu discuțiile.

— Da, adevărul e că n-am stabilit programul înainte să ajungem în pat.

— Poate că ar fi trebuit?!

— Ești sarcastic.

— Și tu. Și n-are rost.

— Bine, ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

— Când?

— De mâine. Adică de azi.

— Gigi, e o situație specială și tu știai asta.

A fost singura ei slăbiciune și i-a fost clar că va plăti pentru ea. Vlad Tomescu, comisar șef, stâlp al societății, tată de familie. A încercat de nenumărate ori să analizeze de ce, de unde și cum a putut să se îndrăgostească de el. Toate relațiile pe care le avusese până atunci fuseseră lipsite de nevoia de atașament. O prinsese descoperită. S-a gândit de multe ori că era într-o fază în care lăsase garda mai jos, poate că devenise mai umană, poate că avea nevoie să-și accepte sensibilitatea. O porcărie care o enerva cumplit acum. A dat totul peste cap pentru el și a ieșit atât de prost, până la urmă.

Piața Sfatului e gri. Căsuțele rămase de la piața de Crăciun sunt toate închise. E un fel de ceață peste oraș, se lipește peste case, străzi și oameni. Un oraș învăluit într-o mantie sufocantă de provincialism. Intră în Cafeteca și comandă un latte to go. Câțiva tineri stau la o masă și râd. Sunt două fete și trei băieți, se înghesuie și-și dau coate. Ea n-a avut prieteni sau prietene niciodată. Nici măcar când era foarte mică, înainte de moartea Vioricăi. Până atunci fusese prea preocupată să aibă grijă de ea. Și eșuase. Iar după aceea i-a fost imposibil să treacă peste mila celorlalți. Îi venea să-i bată pe toți. Când s-a dus la școală, la vreo săptămână după înmormântare, copiii se

fereau de ea. Probabil că nu știau ce să-i spună. Când se apropia de ei, vedea cum tac, privesc în pământ, râsul le înghețа pe buze. Ea nu era o fetiță căreia i-a murit mama, era moartea însăși venită printre ei. La vârsta aceea până și bunicii le trăiau tuturor, nu văzuseră un mort decât prin filme. Profesorii evitau subiectul. Gigi se îmbrăca numai în negru și aștepta să vadă dacă îndrăznește cineva să-i spună ceva. Și nu aveau curajul, furia ei plutea ca un halo în jurul ei.

La liceu erau mai mult sau mai puțin aceeași copii. Aproape toți cei din clasă au dat și au intrat la cel mai bun liceu, avanpostul noii generații de cetățeni de vază ai orașului, celebrul colegiu „Andrei Șaguna". Ar fi vrut să fugă, să se ducă în altă parte, dar nu avea unde. A rămas cu ei, la fel de ciudată pe cât fusese în școala generală, trei sferturi dintre ei veneau din școala generală 5. La un moment dat, toată lumea a acceptat-o așa cum era, retrasă și dură, cinică și provocatoare. O chemau pe la petreceri doar pentru că se temeau să nu o facă.

— Gigi, nu crezi că ai putea să fii mai altfel? încerca tatăl ei să o îmblânzească.

— Mai altfel? Cum?

— Să-ți faci și tu prietene. Nu vii niciodată cu vreo colegă acasă, nu te duci aproape nicăieri. Stai tot timpul și înveți.

— Nu mă interesează, tată. Sunt bine.

— Mă îngrijorezi.

— Te cred.

Conversațiile decurgeau de fiecare dată la fel. Apoi s-au rărit. Apoi el a început să plece din ce în ce mai des de acasă, se punea problema să mai stea doar până când termină ea liceul și apoi să se mute la Elfriede în Germania.

În toamna aceea a fost cel mai greu. Începuse să bea. Se întuneca devreme. Mânca ceva, apoi învăța câteva ore,

apoi venea întunericul. În curtea mică din spatele casei se vedeau copacii goliți de frunze. Vântul îi făcea să tremure și crengile se loveau în geamul de la camera ei: „Ce faci, Regina? De ce ești supărată?" Ar fi vrut să creadă că o auzea pe maică-sa, erau multe întrebări la care nu i-a răspuns niciodată. Dar nu era ea. Nici măcar n-o visase niciodată. Mai grav și mult mai trist era că nu prea avea amintiri. Ar fi vrut să-și poată aduce aminte momente fericite, momente în trei, momente când ei ar fi fost bine: mama, tata și copilul. Dar nu putea. Ținea minte cum o găsea uneori făcând de mâncare și cum spunea că plânge pentru că taie ceapă. Dar ceapa era încă în chiuvetă. Viorica era brunetă cu pielea albă. Avea părul lung, prins mereu într-un coc înalt chiar în vârful capului. Dacă nu ar fi fost plinuță, ar fi putut semăna cu Olive, prietena lui Popeye Marinarul. Nu-și poate aduce aminte să o fi ținut vreodată în brațe. Nici ea nu încerca, nu se putea apropia de Viorica din cauza mirosului mult prea puternic de parfum. Iar tata, ei bine, tata era mereu cu capul plecat și cu un sentiment puternic de vinovăție. Ar fi însemnat să-l consoleze pe el, când, de fapt, ea ar fi avut nevoie de grija lui.

Când a venit primăvara, deja stătea aproape în fiecare seară de povești cu el. Au ieșit și la restaurant de vreo două ori. Până în vară, Vlad îi oferise o poveste prea bună ca să fie ignorată. În serile când stăteau ei și dezbăteau cazuri îi explica viața lui chinuită, de bărbat care se dedică datoriei față de copii și care are o soție alcoolică. Înainte să o vadă pe Raisa Tomescu, deși nu avea încredere totală în spusele lui, și-o imagina blondă, slabă, ușor șașie, cu ochii albaștri și mici, cu ochelari cu rame groase, puțin adusă de spate. Avea exact vârsta ei. Vlad îi spunea că s-au căsătorit când a rămas Raisa însărcinată, că nu a avut încotro. Tatăl lui era un alcoolic, încă mai trăia, dar el ar fi vrut să fie cu totul și

cu totul altceva. Declara că își iubește copiii mai presus de orice. Pe Patricia, fetița cea mică, acum deja adolescentă, o cunoscuse odată la sediu. Era cu el în birou și fata venise să-i aducă o cămașă curată pentru conferința de presă care urma să se țină în seara respectivă. Semăna mult cu el. Avea ochii lui, forma feței era la fel de pătrățoasă. L-a îmbrățișat de cum a intrat și el i-a răspuns cu multă afecțiune. Gigi a avut o senzație de gol în stomac, o durere ca lipsa unei amintiri. A dat mâna cu Patricia și s-a retras. Ceva mai târziu în seara aceea, când Vlad a venit la ea acasă, nu s-a putut abține să nu deschidă subiectul:

— N-ai s-o lași niciodată.

— Pe cine? La ce te referi?

— La nevastă-ta. Nu mai am chef să ne ascundem.

— Ce te-a apucat?

— Nu știu. Credeam că nu mă interesează viața ta, dar mi-am dat seama că m-am înșelat.

— Patricia e mică. Și foarte sensibilă. Nu-i pot face așa ceva.

— Are 13 ani. Când va fi destul de mare?

— Are destule cu maică-sa. Eu trebuie să fiu alături de ea. Te iubesc și știi asta. Și ai mai știut de la bun început că am o situație delicată.

— Da, da, am știut. Asta e cea mai bună scuză a ta.

— Nu pot să o părăsesc pe Patricia. Și nici pe Bogdan. Și el e încă foarte mic.

— Sigur, Bogdan are 15 ani. E mic, înțeleg.

— Ce vrei? Ție nu ți-a fost destul de greu?

— De ce mă bagi pe mine în poveste?

— Pentru că am nevoie să înțelegi situația așa cum e. Nu cred că vrei ca ei să sufere din cauza ta.

— Ești pervers. Încerci să mă faci pe mine să mă simt vinovată.

— Vreau doar să ai puțină răbdare. Și puțină înțelegere. Situația nu va fi așa la nesfârșit.

— Dar până când?

— Până pleacă la școală. Până când se vor desprinde în mod natural și atunci nu va mai conta. Te rog, ai răbdare.

Discuțiile erau de fiecare dată aceleași. Când a văzut-o pe Raisa, s-a schimbat tot. Și-a dat seama că fusese cea mai proastă femeie din lume, la fel de proastă ca toate proastele care ajung să fie păcălite. Raisa era blondă, era adevărat. Avea părul tuns bob, de un blond strălucitor. Era înaltă, dar nici vorbă să fie adusă de spate. Mai purta și niște tocuri foarte mari, care o făceau să pară chiar mai înaltă decât Vlad. Chiar și bețivă, femeia avea prea puține semnalmente de victimă. Ochelarii aveau rame puțin mai groase, dar îi puneau în evidență ochii. Zâmbea foarte cald. I-a fost prezentată de către Matei la petrecerea de aniversare a secției și unde Gigi ajunsese la invitația lui, fără știrea lui Vlad. Care, evident, s-a enervat cumplit. A tras-o deoparte într-un moment în care cei mai mulți erau la dans și a ieșit cu ea pe terasă.

— Ce cauți aici?

— Poftim?

— Cine ți-a dat voie să vii aici?

Îl privea fără să-i vină să creadă. Pe terasa balconului nu mai era nimeni. Auzea mașinile de pe stradă, pe el îl vedea ca prin ceață, privea înspre interior unde oamenii dansau.

— N-auzi? Ce cauți aici?

— Cred că nu știi cu cine stai de vorbă. În clipa asta îți iei mâna de pe mine și te întorci înăuntru.

Vorbea printre dinți și înainta un pas spre el.

— Da, chiar acum, domnule comisar-șef. Nu te uita întrebător la mine. Probabil că nu m-ai cunoscut niciodată. Ia mâna, așa, încet. Acum zâmbește, vin și alți

oameni pe balcon. Și ascultă-mă foarte bine: din clipa asta nu mai exist pentru tine. Ai înțeles? Să nu-mi mai scrii, să nu mă mai cauți.

— Exagerezi. Scuze, am depășit și eu măsura.

— Ești un mare mincinos. Și nu-mi dau seama de ce mi-au trebuit doi ani să aflu asta.

— Te rog, te rog. Știi că te iubesc, dar...

— Încetează.

Lucrurile au fost mai complicate și s-au terminat abia după încă vreo trei luni. A doua seară după petrecere Vlad a așteptat-o în fața porții și ea l-a primit în casă. El a plâns și ea a cedat. Gigi era geloasă pe Raisa, pe care și-o imaginase la fel de prăbușită ca mama ei, ceea ce era departe de a fi adevărat.

Ce s-a schimbat atunci a fost că Gigi a realizat în ce fel de mocirlă se scaldă și nu mai ținea neapărat să rămână acolo. Se complăcea crezând că-i este milă de el. Energia dintre ei se transformase. Se vedeau mult mai rar.

Toate poveștile de dragoste au scuze. Se îndrăgostise pentru prima dată la 35 de ani. Asta nu era o scuză, neapărat. Prostia nu ține de vârstă. Lăsase garda jos și el profitase.

Morty se îmbolnăvise rău primăvara trecută și Radu Arsenie, veterinarul cel drăguț începuse să o viziteze și după ce și-a revenit pisoiul. Stăteau de povești în curte la un pahar de vin. Îi plăcea să-l privească gătind. Punea muzică și se apuca de treabă, iar pe ea o punea să-l ajute. Era ca un urs mare care umplea bucătăria și făcea spectacol. Roșcat și cu barbă, Radu era blândețea întruchipată. Ea a auzit soneria, dar ar fi vrut să o ignore. La insistențele lui Radu, s-a dus la poartă. Cei câțiva pași pe care trebuia să-i străbată până să deschidă i s-au părut o veșnicie. Vlad avea un buchet mare de trandafiri în mână și o plăsuță de

carton pe care scria Sephora. Probabil un parfum, ca de fiecare dată.

— Iubita mea! Ce faci? Ce-ai rămas așa? Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Nu poți intra.

— De ce? Ești cu cineva?

— Da.

Vlad a dat să împingă poarta cu mâna stângă în care avea trandafirii, dar ea a rămas nemișcată.

— O să-ți pară rău.

— Se poate.

— M-ai mințit.

— Nu m-ai întrebat.

Trandafirii au aterizat în pubela de gunoi. El a deschis capacul și i-a trântit cu furie, apoi a lovit cu piciorul. Glasul lui Radu s-a auzit din ușa casei.

— E totul ok, Gigi?

L-a văzut plecând și l-a urmărit cu privirea cât a putut. Mergea îndoit de spate, cu plăsuța în mână. Nu parca niciodată mașina pe strada ei. De ce n-a aruncat și cadoul, dacă tot a renunțat la trandafiri?

— Da, Radu, un nebun, vin acum.

A doua zi a chemat-o la sediul poliției, dar nu direct, a trebuit să o anunțe șeful ei că e așteptată. Când a intrat în biroul lui, avea picioarele pe masă și i-a făcut semn din cap să ia loc.

— Nu stau cu pantofii tăi la nas. Mulțumesc, prefer să rămân în picioare.

— Te-am chemat să-ți spun că ești o otreapă.

— Ce? Cum îți permiți?

— De trei luni te vezi cu ăsta.

— Așa e. Ar fi trebuit să-ți spun.

— Mă bucur că nu negi. Am dovezi.

— De ce aș nega?

— I-ai scris că îl iubești.

— Ce?!

— Da, am văzut toate mesajele tale.

— N-ai avut când să-mi umbli în telefon.

— Nici nu am umblat eu, poate că nu știi că pot fi și alte metode.

El se ridică de la birou și veni spre ea, zâmbind malițios.

— Vlad, eu acum o să plec. Mă sperii.

— Foarte bine, te-ai pus cu cine nu trebuie.

— Atunci am să-ți explic eu cu cine te-ai pus tu. Stai jos. Nu mai face niciun pas, că țip și n-ai chef de asta. Așa. Înțelege că e gata. Am terminat. Acum o să plec.

Gigi s-a întors și a ieșit pe ușă. Când a ajuns pe stradă și a lăsat în urmă sediul poliției, i s-a părut că e frig și aproape întuneric. Era iulie, la prânz. Și-a dat seama că i-e frică, atât de frică, cum nu i-a fost niciodată. Tot timpul singură, tot timpul numai ea cu gândurile ei, faptul că cineva i-a spart telefonul era cumplit. Și nu avea cui să-i spună și nici la cine să apeleze. Pentru că ea nu avea niciodată pe nimeni, pentru că nu avea încredere în nimeni. Vlad fusese cel mai apropiat om. Mesajul primit o făcu să se întoarcă din drum: *„Nu te va mai iubi nimeni așa cum te-am iubit eu. Și eu nu te voi mai iubi niciodată. Ar trebui să ai grijă de acum înainte singură de tine. Vezi ce faci, pe unde mergi, se pot întâmpla atâtea accidente"*

Dădu cu ușa de perete, o trânti în urma ei, se puse cu palmele pe biroul lui și urlă:

— Fii atent! Taci acum! Nu spune nimic. Am în telefon tone de mesaje de la tine. Inclusiv cele din ultimele luni când îți ceream să mă lași în pace și tu ai continuat. Mă duc acum, acum, înțelegi? Și depun o plângere că mă hărțuiești și că mi-ai spart telefonul. Și n-ai decât să demonstrezi tu că nu e adevărat. Ești penal, auzi? Eu nu am nimic de pierdut, pe când tu, tu, soțul devotat, comisarul-

șef, brașoveanul integru, care visează la promovare? Tu ai totul de pierdut. Tot ce te interesează. Așa că vezi-ți de ale tale și lasă-mă dracului în pace odată! Ai înțeles? Termină cu amenințările!

— Nu mai țipa!

— Fac ce vreau! Fuck! Fac ce vreau, în pula mea!

L-a blocat pe toate conturile: mail, telefon, whatsapp. Fără facebook, că nu avea. Oamenii din structuri nu socializează virtual. Nici real, dar asta-i altă poveste. Lui Radu nu i-a putut spune mai nimic. Și lucrurile s-au răcit. El a început să se plângă că ea e absentă, că e preocupată. Ar fi vrut să plece la mare împreună, dar ea nu a vrut. Ce rost avea? A trecut vara tot singură. Singură era mereu.

Ia cafeaua pe care i-o întinde fata și dă să se întoarcă. O vede cum ridică din sprâncene și încearcă să zică ceva, moment în care Gigi se scuză, lasă paharul pe tejghea și scoate portofelul. Era să plece fără să plătească.

CAPITOLUL 5
Cubul înghețat

FRIGUL îi pătrunde încet, încet în oase. Se urcase în autobuz în fața spitalului. Cei câțiva călători stăteau zgribuliți pe scaunele lor și, în lumina chioară, păreau niște manechine. Bătrânul de pe scaunul de la ușa din mijloc a privit-o pentru câteva secunde, cumva vedea dincolo de ea. A izbit-o mirosul vag de urină pe care-l emana și a decis că e mai bine să păstreze distanța. S-a așezat pe ultima banchetă din spate.

Frigul e ceva dureros. Ca o fiară care mușcă încet din tine. O dor picioarele de frig și-și simte oasele feței ca și când ar fi din metal. Își trage mănușile din lână și-și apucă geanta mai bine. Orașul este încă decorat de sărbători. Vede steluțe, oameni de zăpadă, clopoței.

Frigul este ca o fiară și ei i-a fost mereu frică de el. Și în plină vară era frig în cămăruța de pedeapsă. Și întuneric, dar cu bezna nu avea o problemă atât de mare. Tata n-a lovit-o niciodată. Doar îi spunea că nu merită să vadă lumina zilei și că e mai potrivit pentru ea să stea închisă o perioadă, până-și revine și se cuminţește. Ar fi vrut să știe când a fost prima dată când a băgat-o în pivnița de sub scară, dar nu putea. Era ca o amintire constantă, ca și când mereu ar fi stat și acolo. Să fi țipat? Să se fi zbătut? Poate, dar nu ținea minte. Știa doar că, orice ar fi făcut, el venea și-i spunea că mai are nevoie de încă o jumătate

de oră în plus, sau de o oră. Uneori îi auzea respirația de partea cealaltă a ușii. Și atunci voia să nu mai sufle, să nu mai scoată niciun zgomot, poate că el s-ar fi speriat și-ar fi scos-o mai repede.

Casa era ultima dintr-un șir pe strada care urca abrupt în deal. O casă despre care el spunea tot timpul că o ridicase muncind împreună cu tatăl lui. Abia mai târziu a aflat că nu avea cum, casa fusese construită undeva între cele două războaie mondiale, era casă trainică făcută de sași, cu zid de cărămidă la poartă, cu curte mare, cu trepte la intrare și cu pereții groși de 50 de centimetri. Tata fusese activist de partid și primise casa pe când ea nici nu era născută.

În pivnița mică de sub scară era pământ pe jos, să se țină bine alimentele. La început intra în picioare în grota ca un cub, apoi trebuia să se aplece să nu dea cu capul, n-avea cum să stea dreaptă când a mai crescut.

O închidea acolo și o lăsa un timp. Ar fi vrut să știe cât. A învățat pe propria-i piele cât e de relativ. Poate erau doar minute, poate erau multe ore. De fiecare dată când ieșea, mijea ochii o perioadă, o dureau de la lumină. Pivnița de sub scară era mereu goală, o aștepta pe ea.

Când s-a mutat la bloc, la casa ei, a spart peretele de la cămară și a extins bucătăria, nici gând s-o poată folosi.

Ileana urcă încet treptele până la etajul doi. Încheieturile o dor. Poate că ar trebui să se mute într-un bloc cu lift, că n-ar putea sta la parter.

Tata stătea la ușă ca să o poată lua mai repede de acolo dacă leșina. De vreo două ori s-a trezit direct în pat, sub plapumă, cu sticle calde la picioare. Mama plângea. Încet, să n-o audă el. Disciplina era importantă și ea era neascultătoare. Ea o liniștea pe mama, îi spunea să nu mai

plângă, că o să fie mai cuminte și n-o să-l mai supere pe tata. O să învețe și mai bine. Numai zece o să ia. Mama să aibă încredere, că ea o să reușească.

A intrat prima la liceul sanitar de la Brașov. Mama s-a bucurat așa de tare, niciodată nu a văzut-o mai fericită. Și, de fapt, nici nu a mai văzut-o după ce s-a dus la internat. Mama a făcut un infarct și a murit în octombrie. A fost ultima dată când a mers la Rupea. A refuzat să mai calce pe acolo.

În prima vacanță de Crăciun s-a rugat de tovarășa dirigintă cu lacrimi în ochi s-o lase să stea fie și în căsuța portarului, oriunde. Să-i dea măcar o cămară. Nu, asta nu i-a zis, că n-ar fi putut intra într-o astfel de încăpere. Încă mai face și acum urticarie de la frig, boală care dispare pe la vârsta adolescenței. Diriginta a lăsat-o. I-a fost milă de ea. Se vedea. Doar că-i era frică și de tovarășul secretar de partid de la Rupea, nu putea pune prea multe întrebări despre ce se întâmplă acasă. A preferat să tacă. Să nu știe. Dacă nu știa, nu putea fi acuzată de nimic, nu? Cum era să se pună cu tovarășul Sima? Și ea a avut noroc că tata n-a venit să o ia acasă. A sunat-o la internat într-o seară și i-a zis să ia rata la Rupea, că e mare de-acu și că se descurcă singură. Și ea i-a zis că mai bine rămâne la cămin. Se gândise că se va descurca el și nici n-o să-i ducă lipsa prea tare, dacă tanti Voichița se mutase deja la ei.

O știa de câțiva ani și o văzuse de mai multe ori pe cucoana aceea pe la ei pe acasă, că cică era prietenă cu mama, dar când i-a prins în bucătărie când tata o înghesuia și avea o mână în decolteul ei, a avut grijă să-și ceară scuze. Ca el să știe. Era seara târziu și i-a fost frică de pivnița de sub scară, dar n-a băgat-o acolo.

Tanti Voichița a fost și la înmormântare. Plângea mai tare ca tata. Batista era udă și și-o tot îndesa în mâneca hainei. A venit cu ei acasă după pomană. Ea i-a lăsat în

bucătărie și s-a dus la culcare. Spre dimineață au pus muzică, iar Voichița a plâns în acorduri de romanțe. Atunci s-a hotărât să nu mai calce niciodată în casa lui. Și nici că s-a mai întors vreodată.

Primul lucru pe care îl face când intră în apartament e să verifice temperatura. Nici măcar nu se dezbracă, nici nu aprinde lumina, ia doar termostatul de pe etajera din camera de zi și îl privește în lumina de pe hol. 23 de grade ar trebui să fie bine. Mai apasă de două ori pe semnul plus, până când apare semnul că centrala se pune în funcțiune și apoi îl așează la locul lui. Lasă încet haina groasă, își dă jos căciula de blană, apoi fularul, pe care îl împăturește atent și îl pune frumos pe dulăpior. Se apleacă și-și deschide fermoarul de la cizma dreaptă, o dă jos, apoi pe cealaltă. Le pune pe cârpa groasă, special să nu lase apa de la zăpadă prin casă. Parchetul e sensibil și apa ar putea să-l păteze. Își ia papucii groși de casă și se duce la bucătărie. Lumina e puternică, dar are, totuși, nevoie de ochelari să vadă cine a sunat-o de patru ori și de la cine sunt mesajele. Pe ea nu ar mai avea cine să o caute.

„Bună ziua, sunt Matei Vălean, comisar în cadrul Inspectoratului Județean de Poliție Brașov. Vă rog mult să mă sunați. Mulțumesc"

Se pare că și apelurile sunt tot de la el. Își pune mai întâi un pahar de vin roșu. Mâna îi tremură, sticla atinge paharul și vinul se scurge pe masă. Ia șervețele de hârtie, tamponează masa, se apleacă apoi și șterge și picătura de pe jos. Matei Vălean răspunde de la primul apel, de parcă ar fi avut telefonul în mână:

— Comisar Matei Vălean.

— Bună seara, sunt Ileana Rafiroiu. Mi-ați lăsat mesaj să vă sun.

— Sărut mâna, mulțumesc că m-ați sunat, doamnă Rafiroiu. Aș fi venit mâine să vă caut la spital.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Este vorba despre domnul Ion Fora.

— Așa?!

— A avut loc o explozie. Domnul Fora era în mașină. Aș vrea să vorbim despre el. Putem să ne vedem?

— Când? Domnul Fora? În mașină?

— Ieri dimineață la prima oră.

Ileana își duce încet mâna la frunte, apoi își trece mâna prin părul rar.

— Îmi pare rău, vocea se aude șoptit.

— Înțeleg că l-ați cunoscut. Era pacientul dumneavoastră?

— I-am făcut ocazional injecții.

— Pot să vin acum la dumneavoastră?

— E zece noaptea și sunt obosită, am fost la schimbul doi. De asta nici nu v-am răspuns, că am fost la spital și nu pot vorbi acolo.

— Pot să vin mâine dimineață? Ar fi și mai bine dacă ați veni dumneavoastră la secție, e nevoie să dați și o declarație.

— De la unu intru pe tură. La cât să vin?

— Haideți la nouă. E bine?

— Da, e bine.

— Vreți puțin mai târziu? Mi se pare că ați acceptat cu o jumătate de gură.

— E tare frig la prima oră. Mai bine vin pe la 11. Se poate? Unde să vin?

— La poliție. Pe Titulescu. Intrați prin strada Dimineții și spuneți la poartă că mă căutați pe mine. Cobor eu să vă iau.

— Bine, domnule, o să fiu acolo.

De data asta toarnă cu atenție, cu o mână pe pahar. Vinul roșu, greu, îi prinde bine. Își deschide puloverul din mers, intră în baie și dă drumul la apă caldă. Ritualul ei din fiecare seară.

Pe tata nu l-a mai văzut câțiva ani. Vorbea cu el doar din când în când, pentru că-i cerea el, nu pentru că ar fi vrut să-l audă. Mergea la poștă și cerea o convorbire la Rupea. El avea telefon acasă. Când o anunța funcționara „Sima la convorbire în cabina trei" se ducea încet, cu pași mici și punea mâna pe receptorul negru, greu, de ebonită, cald de la mâna persoanei care fusese înaintea ei. Vorbea puțin. A trebuit să-l cheme la nuntă, că doar nu putea să-i spună nimic lui Nicu sau părinților lui. A zis doar că nu se înțelege din cauza Voichiței, deh, mamă vitregă. Asta era ușor, toată lumea putea accepta. Dar să zică ceva rău de tata, nu, asta nu putea.

Nicu făcuse liceul militar. S-au cunoscut la o serată dansantă. A invitat-o la un tango. Apoi la încă unul, apoi a condus-o la cămin. Și duminica următoare. Apoi încă una. A avut o căsnicie bună, dacă e să fie modestă. Destul de bună. Nicu pleca în misiune și ea rămânea acasă, avea spațiul ei. Mereu vorbeau cu respect unul cu altul. Da, o căsnicie bună.

Mergeau la mare un an și celălalt mergeau la Felix. Era înțelegător Nicu, că pentru ea mergeau, lui nu plăcea așa de mult apa caldă. Din păcate s-a pensionat prea devreme. Și s-a apucat de băut. Că poate l-ar fi ținut mai mult ficatul dacă n-ar fi băut atâta. Că de-aia nici nu s-a pensionat ea. Ce să facă? Să stea singură cuc în casă? Copii n-au avut. Ovarele i s-au atrofiat de la frigul mâncat în copilărie.

Intră în cada cu spumă. E la al doilea pahar de vin. E o seară specială. E mai frig decât de obicei.

CAPITOLUL 6
Unghiul obtuz

OPREȘTE alarma abia la al treilea sunet. Seara pune telefonul pe măsuța de lângă ușa de la intrare, să se dea jos din pat ca s-o oprească. A citit el undeva că e mai bine. Se hotărăște să intre direct la duș, dacă s-ar întoarce în așternuturi poate că ar adormi la loc. Nu aprinde lumina, se vede bine în cameră, încă nu a luat draperii, ar trebui, la vară se va trezi de la primele raze. Fuge gol pe holul mare, încă se bucură în fiecare dimineață de casa lui.

Ar fi putut face sport de performanță. Atletism. Sau ceva cu mai multă forță. Era bun tare la judo. Din liceu i s-a tras. Tot de atunci a început să se tundă foarte scurt. Era obsesia lui că l-ar putea trage de păr când se luptă, drept pentru care a început să se radă în cap de când era la academie. Unii erau pedepsiți cu tunsul chilug, așa că el părea un element recalcitrant la prima vedere. Poate să se radă și fără să se uite în oglindă și face asta în fiecare dimineață. Doar pentru bărbierit se privește. Uneori i se pare că e chiar frumos, cu tenul lui închis, cu ochii puțin oblici, sprâncene late, fără să se unească, da, uneori își smulge firele rebele care îi ies din sprâncene. Parcă ar avea niște antene, are un fir aproape blond, care crește mai lung, câte unul în fiecare sprânceană. Și are noroc cu dinți buni. Cu tata seamănă, probabil el era mai brunet. Nici măcar nu are vreo fotografie cu el. Atâta că l-a scos din

maternitate și i-a dat numele lui. A mai stat până când să fi avut el vreun an, apoi a plecat. S-a pierdut. Când l-a căutat prin arhive, după ce a ajuns pe picioarele lui la poliție în București, a descoperit că murise în anul precedent. Născut în județul Cluj, omul colindase toată țara. Poate că avea frați și surori pe undeva. O perioadă ar fi vrut să încerce să dea de ei, dar apoi s-a lăsat păgubaș. Ce mai conta? Mama îi spunea că e țigan, când se enerva pe el. Și dacă ar fi fost adevărat? Nu conta. Își jurase că va face copii când va găsi o femeie cu care să aibă o casă solidă. Da, cândva. Mai avea ceva timp. Drept pentru care, după ce se șterse, se așeză pe marginea patului și verifică Tinder. Nimic deosebit de ieri. Îi trimite un mesaj tipei pe care o tot invita să iasă cu el în oraș. În așteptarea soției și mamei perfecte, mai avea timp de ceva distracție.

Mașina nu porni de la prima cheie. Nici de la a doua. Începând cu a treia, înjură de toți dumnezeii. Când porni în sfârșit, se auzi un clopoțel. Mesaj de la Gigi: „Neața. La cât și unde?" Îi răspunse la fel de sec: „10. sediu". Fata asta îl amețea. Nici frumoasă cu adevărat, ascuțită și slabă, nici urâtă, cu claia aia de păr blond și creț în care și-ar fi băgat mâna, nici hâtră, nici drăguță, amuzantă uneori, deșteaptă tot timpul. Nu-i trebuia. Nu i-ar fi fost bine cu ea. Nu după Tomescu. Ăla nu-și revenise încă, deși umbla cu fufa aia de la primărie.

Abia se luminează și e aproape opt. Nu-i place. Se trezește greu. Vara aleargă la ora asta. Dar nu-i iarna ca vara. Își aprinde o țigară, tușește, deschide geamul, se înecă, o aruncă afară. N-are nici timp și nici chef să fie cetățean model, îl așteaptă o zi grea.

Iar e colorată ca o sorcovă Gigi. Botine mov, fustă de lână roșie cu motive geometrice portocalii și vișinii,

pulover portocaliu și încă unul roșu peste. Pe deasupra o blană galbenă sintetică, evident. A măsurat-o obraznic din picioare până în cap și o vede fixându-l când îi prinde privirea:

— Să înțeleg că am trecut examenul.

— Poftim?

— M-ai scanat.

— Ah, scuze.

— Pf, mda.

— Ești capsată?

— Nț, n-am dormit bine. Și lasă poantele, că n-am chef.

— Nu ești cam prea nașpa la ora asta?

— Zice cine?

— Cafea vrei? Cred că e mai simplu dacă schimbăm subiectul.

— Da. Poșircă de la voi sau ai luat ceva de pe drum?

— Nu-i poșircă, e un aparat chiar ok, iau de la Tomescu din birou.

Matei nu mai așteaptă reacția ei la pomenirea numelui și iese din încăpere. Intră în secretariatul comisarului-șef, pune două pahare de carton și apasă pe buton. Se întoarce zâmbind când îl aude intrând pe Tomescu:

— Șefu, bună dimineața.

— Să trăiești. Te-ai apucat devreme.

— Da, lucrăm intens.

— Fora?

— Da.

— Care-i treaba?

— Paul a reușit să scoată lista de contacte din telefon. Le vom corela cu numerele de pe listing. Nu mare lucru. La fel ca pe programări, apare doar un prenume și inițiala numelui, bănuim.

— Lucrezi cu Gigi?

— Da, azi vine asistenta care i-a făcut injecție lui Fora în ziua dinaintea exploziei. Am vrut să fie și Gigi.

— Foarte bine.

Tomescu răsfoiește printre hârtiile de pe masă și îi aruncă peste umăr înainte să intre în biroul lui:

— La două vreau ședință cu toată lumea. Faci informare.

— Am înțeles, să trăiți...

— Să rămână și Gigi.

— O întreb.

— Îi spui.

Ia cafelele, se chinuie să deschidă ușa. Când intră la el în birou, Gigi e în picioare, privește pe fereastră. Când se întoarce spre el, ridică sprâncenele:

— Ce ți-a zis?

— De unde știi?

— Se vede pe fața ta.

— A zis că facem ședință de la două. Și să fii și tu.

— Bine.

— Bine?!

— Ce vrei să fac? N-am chef să-ți creez greutăți. Dă-l dracului!

— Mulțumesc, că nu știu ce altceva să zic. Băieții au adus toate documentele de cabinetul lui Fora. Cred că cel mai bine ar fi să te uiți direct tu peste ele.

— Sigur. Când vine doamna Rafiroiu?

— Chiar acum, bănuiesc, Matei ridică receptorul și confirmă că va coborî.

O vede sprijinindu-se de balustradă. Micuță de statură, îmbrăcată într-un palton lung și care pare puțin prea mare pentru ea, cu o căciulă îndesată până peste urechi. Matei îi zâmbește și primește înapoi o privire întrebătoare, ca și când nu ar fi putut fi chiar ea cea căreia i se adresează.

— Bună dimineața, doamna Rafiroiu, să mergem la mine în birou, sunt comisar Matei Vălean.

— Bună dimineața, domnule. Vă rog, luați-o înainte, eu urc mai greu, trebuie să mă țin.

Matei o simte cum se opintește la fiecare treaptă.

— Din păcate nu avem lift. Trebuie să mergem până la etajul doi. E ok?

— Sigur, durează doar ceva mai mult la mine. Mă dor rău picioarele, am o artroză păcătoasă. Mă tot gândesc să mă mut din orașul ăsta, dar nu-mi fac curaj. M-aș duce undeva unde să fie doar soare și uscat. Poate în deșert.

— Da, e o provocare Brașovul. Eu am venit aici acu' șapte ani aici și tot nu cred că m-am obișnuit.

— De unde sunteți?

— Sunt dintr-un sat de lângă Bacău, dar am locuit mai mult în București.

— Aha.

La intrarea în birou, Matei îi ia haina din mână. Ea rămâne cu căciula pe cap și el încearcă să-și imagineze cum ar arăta fără. După ce se prezintă și Gigi, Ileana se așază și își scoate căciula. Părul e foarte rar, i se vede scalpul. Matei își trage scaunul și se trântește îl el, apoi își mută corpul mișcând din șolduri și apropie scaunul de masă:

— Doamnă Rafiroiu, sunteți printre ultimele persoane care l-au văzut pe domnul Fora în viață în data de 4 ianuarie.

Ileana încuviințează tacit. Matei continuă:

— Care a fost motivul pentru care v-ați dus la locuința acestuia?

— M-a sunat domnul Fora să-i fac o injecție intravenoasă cu vitamina C. Răcise și se temea că starea i se va agrava.

— Când v-a sunat?

— Târziu. Poate pe la opt. Abia ajunsesem acasă, că am fost în tură până la șapte. M-am îmbrăcat și m-am dus.

Gigi intervine:

— Cum l-ați găsit?

— Era în pat deja. Tușea, avea fața toată roșie, avea și puțină febră. Nu mare, 38 cu unu sau doi. I-am zis că poate ar trebui să cheme doctorul, dar n-a vrut. A zis că n-are rost.

— Ce i-ați administrat?

— Vitamina C, intravenos, doză dublă. I-am băgat două fiole de 5 ml, în total 1,5 grame de vitamina C.

— Ați avut dumneavoastră fiolele?

— Nu, le avea domnul Fora. Se gândea de la o vreme să-i convingă pe medici să facă un tratament susținut cu vitamina C ca anti-tumoral.

— I-ați administrat și altceva?

— Da, morfină, dacă tot eram acolo. De obicei și-o făcea dumnealui, doar dacă era nevoie. Mi-a zis că era foarte atent la dozaj, nu lua decât atunci când avea dureri mari. I-am făcut doza minimă. El zicea că nu lua niciodată mai mult.

— Doamna Fora era?

— Da, sigur. Dar nu a stat cât i-am făcut eu injecția, a zis că i se face rău.

— Cât timp ați rămas acolo?

— Poate o oră. A durat până a intrat toată soluția.

— Cum era domnul Fora? îndrăznește Matei să întrerupă tirul de întrebări al lui Gigi.

— Cum să fie? V-am zis, destul de bine, la ce febră avea și cum se simțea. Cel mai rău era că începuse să și tușească.

— De unde îl cunoșteați?

— I-am fost pacientă, clientă, că el așa prefera să spună, în psihoterapie.

— De când?

— Cam din primăvara anului trecut, nu mai știu exact. Aprilie-mai, ceva de genul ăsta.

— Și cum vi s-a părut?

— Domnul Fora?! Eu lucrez la spitalul de neuropsihiatrie. Pe strada Prundului, chiar lângă liceul Șaguna, sigur știți. Domnul Fora a fost activ pe Eminescu, acolo e spitalul de psihiatrie, și mulți medici au lucrat în ambele părți. Aflasem de la colegi că e foarte bun ca terapeut, că a avut rezultate foarte bune că oamenii au fost mulțumiți. Eu nu l-am cunoscut până n-am fost la cabinet la dumnealui.

— V-a ajutat? Gigi își trage scaunul mai aproape și se apleacă înspre Ileana, care se dă puțin înapoi.

— Da, mi-a făcut foarte bine.

— Pe lista de consultații din cabinet, apare că erați programată pe 5 ianuarie. Ați fost la consultație?

— Nu, v-am zis, am fost de serviciu în tură de după-amiază toată săptămâna. L-am sunat chiar pe 2 să-i zic „la mulți ani" și am cerut să reprogramez. A zis că revine el când are calendarul în față, că nu era la birou. Alaltăieri îmi zicea că se gândea să-și ia o pauză câteva zile, până-i trecea răceala.

— Știați de boala lui?

— Da, sigur că știam. Mi-a zis chiar domnul Fora. Era foarte deschis cu mine, poate cu toți pacienții, nu știu.

— Era schimbat în seara aceea?

— Era foarte slăbit.

Gigi se ridică încet în picioare, merge până la geam și întreabă pe un ton scăzut:

— Ne-ați putea spune motivul pentru care v-ați dus în terapie?

— Doar dacă e neapărat necesar. Nu mă simt confortabil să vorbesc despre asta. Vă pot spune doar că eram foarte

tristă, depresivă. Soțul meu a murit în ianuarie anul trecut. Apoi s-a îmbolnăvit tata. L-am luat acasă din martie. El locuia la Rupea, soția i-a murit, nu mama, mama a murit demult, și nu se mai descurca singur. Tata a decedat în septembrie.

— Pe lista de programări din 2017 apare că ați întrerupt octombrie și noiembrie, apoi aveți două programări în decembrie și apoi cea din ianuarie. Ce s-a întâmplat, ne puteți spune?

Ileana îl privește doar pe Matei când răspunde:

— După ce a murit tata am mers doar de vreo câteva ori. Mi s-a părut că mă descurc. Știți, era greu și cu banii. Domnul Fora încasa 200 de lei pe oră. Am zis că pot și singură. M-a învățat cum să gândesc. Ileana Rafiroiu își deschide puloverul gros din lână și continuă. S-a făcut cald aici, în sfârșit. Sunt tare înghețată tot timpul. Dacă nu mai aveți nimic, eu m-aș duce la spital că trebuie să intru în tură.

Gigi trage aer în piept, pregătindu-se să spună ceva, dar Matei ia inițiativa. Chiar dă din mână spre Gigi, ca și când ar ruga-o să tacă:

— Doamnă Rafiroiu, sigur, vă conduc eu. Stați liniștită. Noi am cam terminat, așa-i Gigi?

— Da, așa e, sigur, mulțumim frumos, dacă mai e ceva, vă căutăm noi.

Ileana se ridică și vine spre Matei care îi ține haina. Bagă o mână, cu cealaltă nu nimerește. Matei, atent, o ghidează. Când paltonul ajunge pe umerii ei, el o strânge puțin, de parcă ar vrea să o îmbărbăteze. Îi deschide ușa, apoi se întoarce spre Gigi:

— Revin imediat, doar o duc până la spital.

Gigi dă din cap de lângă fereastră:

— Să vii până la două, că e ședință.

Chiar când a ajuns la facultate, se gândea că o va putea ajuta pe maică-sa după aceea. Că atunci când o să-și ia în primire postul o să aibă bani, că se va descurca, că va avea și influență. Când a văzut-o ultima dată, și-a dat seama că era o persoană complet străină. Nici nu știa ce să vorbească cu ea. Pe drumul de la aeroport la gară i-a cerut să-i povestească despre locul în care stătea ea în Italia, i-a zis că i-ar plăcea și lui s-o viziteze, poate chiar să petreacă o săptămână cu ea. Căutase pe hartă și Ortigia părea un loc frumos, cu mare, cu ruine. Se gândea că ar fi putut să se plimbe prin zonă. Să facă autostopul, că n-avea bani și poate că nici ea n-avea, dar ar fi înțeles, mai bine decât a înțeles plecarea sau tăcerea ei. S-ar fi dus și la Taormina. Poate și la Palermo. Ea i-a zis că nu poate. Nici nu i-a lăsat vreo adresă, a zis că bătrâna de care a avut grijă a murit și când se va întoarce va trebui să-și caute de lucru. Matei bănuia că nu l-a mai sunat înapoi niciodată de teamă că el se va duce după ea.

O ține de braț pe stradă pe Ileana, să nu alunece. Îi simte mâna firavă prin îmbrăcămintea groasă. Îi deschide portiera și o ajută să intre în mașină. O vede cum îi zâmbește. După ce pornește, o aude pe Ileana cum suspină în timp ce trage de centura de siguranță.

— Nu pot, scuze, mă doare rău mâna.

— Nu-i nimic, lăsați, vă ajut eu.

Oprește mașina, se întinde peste ea și simte un miros cald de parfum, ceva pudrat, amestecat cu un iz de mentă, ceva medicament. Îi zâmbește încurajator și pornește din nou. Străzile sunt goale, duminica nu se întâmplă mai nimic în oraș, nu pe frigul ăsta, mai ales după sărbători.

Urăște Crăciunul. Sărăcia lucie în care a trăit era nefrecventabilă pentru Moș Crăciun. La liceu i-a fost mai

greu, noroc, dacă ăsta se poate numi noroc cu mătușa. Mereu găsea un dar de la ea. Îi plăce mult că cumpere cadouri pentru alții, așa a făcut și Crăciunul ăsta la colegul lui: a cumpărat pentru fiecare persoană care urma să vină la masă câte ceva. Zile întregi s-a pregătit, a aflat lucruri despre fiecare, ce culoare preferă bunica, cu ce se joacă nepoțelul, Marcel, colegul lui, a fost foarte recunoscător. I-a cerut inițial să se îmbrace în Moș, dar asta nu era ceva ce Matei ar fi putut accepta. Voia să dea el însuși darurile, să simtă direct bucuria celui care primește, să atingă mâinile. Șalul mov era fin de tot și când a întâlnit privirile mamei lui Marcel și a văzut-o că-i dădeau lacrimile, s-a prefăcut că are un acces de tuse. A plecat apoi singur spre casă. Pe jos, din Steagu' până în Tractoru' a făcut aproape o oră. Cartierele încă aveau numele fostelor uzine dinainte de Revoluție. Fabricile se închiseseră demult, oamenii plecaseră, veniseră alții, dar tot „Steagu Roșu" spuneau colegii lui, că așa se numise fabrica de autocamioane cândva. Uzina Tractorul era rasă de pe fața pământului, dar cartierul încă îi purta numele. Lucrurile pier, impresia rămâne.

A ajuns suficient de obosit încât să doarmă fără să mai bea ceva.

— Ce-i cu tine?

Gigi tresare și ridică încet capul de pe birou. Coșul e plin cu șervețele mototolite, ea are ochii umflați și roșii.

— Gigi, n-auzi? Ce-i cu tine? îi pune mâna pe frunte și simte fierbințeala.

— Cred că am adormit. Am febră, așa-i?

— Da. Ai răcit?

— Matei, mi-e foarte rău.

— Ce-ai făcut până acum?

— Mai nimic, după ce ai plecat tu, am desigilat pachetul și am încercat să citesc teza lui Fora, cea pe care au adus-o din biroul lui.

— Și de când te-a apucat?

— Imediat ce-ai plecat tu cu asistenta, cred. Sau la scurt timp, în orice caz. Am început să strănut, apoi să tușesc. Simt că mă strânge pieptul și că nu pot respira.

El se plimbă prin birou, de la ușă și până la fereastră, în linie dreaptă. Apoi începe să facă cercuri, trece pe lângă ea.

— Gigi, Gigi, e posibil să fie ceva pe hârtiile alea? Ce ar putea fi? Nu închide ochii, stai trează, mama mă-sii, nu te lăsa, Gigi!

Ea clipește des, se clatină înainte și înapoi pe scaun.

— Poți să te ridici puțin? Te rog, gândește-te!

— Exclus să stau în picioare. Da. E dubios, așa-i? După simptome ar putea fi antrax, dar e prea devreme, totuși. Ar mai putea fi ricină.

— Ricină? Ce-i aia?

— Substanța din semințele de ricin, din care se face uleiul. Fii atent, mă duci la spital acum, ea începe să tușească și aproape cade de pe scaun.

Matei se repede și o sprijină de spătar.

— La ce spital? Gigi?!

— În județean, că nu avem unde altundeva să mergem rapid. Dacă leșin până acolo, le spui că e ricină și să-mi facă spălături și să mă bage pe respirație artificială. Și săruri intravenos. Știu ei. Ia hârtiile și du-le la laborator. Pune-i să testeze ricină și antrax pe ele. Dar mai întâi ricină...

Să fie îndrăgostit de ea? De câte ori s-a mai întrebat asta? Și de câte ori a și-a dat seama că nu știe? E ciudat sentimentul, doar când se află la distanță de ea simte asta, de cum se apropie îl enervează că se dă mare tot timpul.

E întinsă pe patul de spital, au reușit s-o ducă într-o rezervă după ce au ținut-o vreo trei ore la terapie intensivă. E noapte și în salon pare mai întuneric decât afară. Gigi e palidă, mâinile sunt întinse deasupra păturii. Are branule în ambele brațe, o mască de respirație pe față. Semnele vitale sunt bune, i s-a spus să stea liniștit. Asistenta care a intrat în schimbul de seară a crezut că e iubita lui și a încercat să-l încurajeze. N-a contrazis-o. Iar sună Tomescu, iese pe coridor să vorbească.

— Să trăiți, șefu'!

— Cum e?

— Stabilă.

— Ce înseamnă? Am înțeles că a fost ricină. Ce-au zis medicii?

— Au zis că are șanse foarte bune. Doar de dimineață pot confirma că e în afara oricărui pericol, e nevoie de 24 de ore ca să se pronunțe.

— De unde și până unde ricină, Matei? Ce dracu s-a întâmplat?

— Noroc că și-a dat seama Gigi. Bănuim că de pe foile pe care le-au adus băieții din biroul lui Fora. Ea s-a apucat la un moment dat de citit, a stat cu nasul în ele. Eu am dus-o pe asistentă la spital. Când m-am întors și n-am lipsit decât vreo oră, îi era rău deja. Din ce am înțeles de la Emil, n-are cum să fie extrem de grav, ne-am dat seama suficient de repede.

— Dar cum de n-au pățit nimic cei care au fost fost acolo să ia amprente și să curețe locul? Doar au pus și ei mâna pe foile alea.

— Da, cu mănuși, apoi le-au sigilat. Și n-au stat cu nasul în ele ca ea. Probabil că era o cantitate mare de praf pe foi. Cum a citit, Gigi a dat paginile și s-a expus masiv.

— Ai putea să rămâi acolo, te rog? Trec și eu la prima oră să o văd. Mă anunți dacă se trezește? Că nu sunt sigur că vrea să mă vadă.

— Te sun dacă se schimbă ceva. Dacă nu, poți să vii. E ok?

— Da, e bine așa. Și îți mulțumesc, Matei.

Preferă să nu-i răspundă. Ce i-ar putea spune? Când au fost la cină, ea ar fi vrut să-i povestească mai multe, dar a oprit-o intenționat. Pentru ce să știe mai mult decât ceea ce era evident? Doi oameni care s-au iubit și care au ajuns să se urască atât de tare, încât simpla lor prezență în aceeași încăpere îi face pe toți din jur să se simtă inconfortabil, ca și când ar fi martorii unei lupte în care combatanții urmează să se ucidă și ei nu sunt în stare să oprească asta. Noroc că aveau decența de a se evita și erau rare ocaziile. Iar el era îndrăgostit, probabil. Auzindu-l pe Vlad la telefon și-a dat seama că ar fi o prostie să continue. Măcar de-ar fi atât de simplu.

CAPITOLUL 7
Sfera influenței

DESCHIDE ochii încet. Deasupra un tavan alb, ca toate tavanele. Simte că mâinile îi sunt prinse și aude zgomotul ritmat al monitorului. Înseamnă că n-a murit. Întoarce capul, o doare rău, strânge ochii. Pe fereastră se vede cum ninge încet. Deși se luminează, becurile de pe stradă sunt încă aprinse, astfel încât fulgii par roz. Gândul îi zboară la o zăpadă însângerată. În partea cealaltă a patului, chircit în fotoliu, un Matei încruntat și în somn. Ar vrea să-i facă semn, dar nu știe cum, n-are cum să vorbească, are tubul. O doare rău și în gât, s-or fi chinuit cu spălăturile, nu-și aduce aminte nimic. Ridică mâinile pe rând, are branule în amândouă. Etichetele de la pungi sunt prea departe și scrisul e prea mic, nu vede. Încearcă să scoată sunete din gât, o arde rău, continuă să mormăie până când îl trezește pe Matei.

— Prințesă, bine ai revenit printre noi. Ce interesant! Nu poți spune nimic, cum o fi oare pentru tine să fii obligată să-ți ții gura? Da, clipește când ești de acord cu mine, te rog, și ține ochii închiși când nu-ți convine ce zic. Să nu crezi că o să te pun să stai fără să mă vezi, unde ar mai fi plăcerea. Te rog, te rog, am apăsat eu deja pe buton, o să vină medicul să-ți scoată tot, nu mai încerca să zici nimic acum. Avem confirmare că a fost ricină pe foi. Ești super deșteaptă! Da, deși nu am precizat, probabil că

atunci când vei face ochii așa mari înseamnă că mă întrebi ceva. Au venit rezultatele destul de repede ieri, dar medicii de aici se apucaseră deja de băgat tot felul de substanțe în tine. A fost doar ricină, fără antrax. Pe teza lui Fora, da. Mă întrebi dacă a verificat Emil și cadavrul? Aici te-ai cam pierdut sau nu am înțeles eu întrebarea, Emil nu avea ce să vadă fiind totul carbonizat. Hm, doar în birou și doar acolo unde au stat hârtiile. Exclusiv pe pachetul cu teza lui s-au găsit urme, nicăieri altundeva. Dacă am verificat în birou? Păi chiar asta ți-am zis. A mers o echipă rapid acolo și a luat mostre de peste tot: de prin sertare, de pe jos, din cărțile din bibliotecă și nu s-a găsit nimic. Nu au fost verificate toate cărțile, pentru că... pentru că era clar că doar pe hârtiile dactilografiate a ajuns substanța.

Matei o privește concentrat. Gesticulează amplu în timp ce vorbește:

— Fii atentă! Am sunat-o și pe Matilda Luna. Am fost la ea acasă, de fapt. Cât e ceasul și ce zi e? Asta mă întrebi? Da, e 8 ianuarie, ora șase dimineața. Da, am dormit aici. Nu mai da din mâini atâta că-ți sar perfuziile. Așa, deci, ieri ai umblat cu ce au adus colegii din biroul lui Fora și te-ai contaminat rapid. Ai frecat hârtiile și înainte să vină doamna Rafiroiu? Poate. În fine, după ce-am avut confirmarea otrăvii, am adus-o pe dactilografă la poliție și am luat-o la întrebări. Imposibil ca ea să fi știut ceva. A plâns pentru Fora, a plâns pentru tine, o doamnă tare sensibilă. Ah, te gândești că nu știai că pot vorbi atât? Nu-i nimic, am impresia că nici nu vorbesc cu tine, oricum n-o să recunosc nimic. Zâmbești? E bine, poate îți revii mai repede dacă te amuzi. Ții minte că era un nume pe listă: Raul G.? Lista lui Fora, evident. Așa, doamna Luna l-a sunat pe Raul și i-a dat manuscrisul dactilografiat să i-l ducă el domnului Fora. Cam de ceva vreme făceau asta, iarna Matilda Luna preferă să nu iasă din casă. De ce

pronunț așa numele ei? Pentru că mi se pare că nu e real, mă distrează foarte tare, parcă e dintr-o poveste de păpuși. Când eram mic, am avut o singură carte de povești. Mi-a dat-o doamna învățătoare când am luat un premiu. În clasa întâi, când am luat toți: „Luna Betiluna și Dora Minodora". Iar dai ochii peste cap și nu-mi place, ascultă-mă, că tot n-ai ce face până nu vin ăștia să-ți scoată tuburile. Erau două păpuși de porțelan. Cred că-mi spui c-o să-mi tragi una după ce te scoli din pat, dă-mi voie să te dezamăgesc, va trebui să mai aștepți, au zis că te țin pe perfuzii și azi. Așa, Raul Găman e vecin cu doamna Luna. Fora i-a pus în legătură. Mă rog, doamna Luna, bă, sună foarte distractiv „doamna Luna", i l-a recomandat pe Fora lui Raul Găman. Stau ușă în ușă și ăsta îi mai făcea cumpărăturile. În fine, în ziua aia, ea i-a dat lui Găman hârtiile. Pe la patru jumate. Își aduce foarte bine aminte, pentru că s-a dus să i le ducă chiar înainte de a începe serialul ei preferat. Vorbim după ce te desfac oamenii ăștia.

Tușește rău și se înecă. Ar vrea să se ridice, dar n-are cum, medicul și asistenta o țin strâns.

— Încet, trageți aer încet, vă rog, îi tot repetă fata blondă și grăsuță. Sunt doctor Irina Mincu, sunt medicul care s-a ocupat de ieri de dumneavoastră. Colegul meu e Ovidiu Culcer, chirurg, iar eu sunt internist. Vă rog, vă rog, nu vă mai agitați.

Renunță și cade pe pernă. Matei încearcă să se bage și el, mai aduce o pernă, dar doctorul o ia el și i-o așează la spate. De ce a crezut că plinuța e asistentă? Poate pentru că zâmbea tâmp? Poate pentru că e ea blocată în tipare misogine? Probabil că așa pare și ea, nedemnă de luat în seamă, când apare la o investigație sau când vine vreo familie să-și retragă vreo rudă. Dă să vorbească, se înecă iar.

— Mai stați puțin, încercați să vă reglați respirația și abia apoi vorbiți. Mai durează vreo cinci minute, ușor, nu vă grăbește nimeni. Domnul comisar e aici.

Normal că vede că Matei nu a plecat. Doctorul așteaptă să se calmeze, abia apoi îi vorbește.

— Sunteți în afara oricărui pericol.

A mai auzit asta. Și-a mai zis asta. Închide ochii, lasă capul într-o parte ca și când ar vrea să se odihnească. Cei doi medici vorbesc ceva în șoaptă cu Matei și ies din salon.

— M-am prefăcut că dorm, Matei, doar să mă lase dracului în pace. Ce ți-au zis, când îmi dau drumul?

Vocea sună hârâit și a trebuit să facă pauze mari, chiar dacă vorbea foarte rar.

— Pe la prânz. Stau cu tine până atunci.

— Nu e nevoie, poate ai treabă. Ai zis că l-ați reținut pe Raul Găman? Am înțeles bine?

— N-am zis, dar l-am săltat aseară, au fost super rapizi cei de la procuratură. N-am idee cum au reușit să scrie tot apoi să-l convingă și pe judecător.

— Probabil că s-au sensibilizat. Am fost asimilată cu una de-a voastră.

— Cred că i-a băgat Tomescu în priză.

Gigi se face că nu aude.

— Și l-a luat cineva la întrebări?

— Pe Găman? Încă nu, că eu am stat aproape tot timpul aici. Poate vrei și tu să-l vezi. Așa m-am gândit, că intrăm peste el după ce-ți dau drumul, era să zic te eliberează. Bine că ai zâmbit și tu.

— De râs îmi arde mie acum. Nu de alta, dar cred că mi-ar crăpa gâtul, rosti ea sacadat. Nu vrei să te duci? Mă descurc și singură.

— Aș putea să mă duc până acasă să mă schimb, poate mă și spăl. Vin să te iau peste câteva ore, vrei?

— Da, e ok. Dup-aia va trebui să mă spăl și eu. Probabil că aici. Am senzația că m-ați cazat la categoria lux. Matei, aș putea să te rog ceva?

Îl vede cum se întoarce din ușă, face ochii mari și repetă „sigur că da" de mai multe ori.

— Vezi că am cheile de acasă undeva în geantă. Du-te până la mine și dă-i ceva de mâncare lui Morty. Găsești în cămară, e pe jos într-o cutie. Are și boabe, și plic de hrană umedă. Și schimbă-i apa, te rog. Și, Matei, te rog mult, curăță și litiera. Da, să cureți litiera înseamnă să iei cu lopățica doar bulgării formați cu urină. Și caca, dacă e.

— Ce-mi plac detaliile. Bine, o să fac asta.

— Și mai am nevoie și de niște haine. Cred că mi-au luat absolut tot la spălat.

— Da, ești în haine de la spital, cred că o să ardă toate hainele tale. Ce vrei să-ți aduc de la tine?

— Intri în dressing din dormitor, vezi că e un raft în care sunt doar haine negre, adu-mi de acolo, că nu ești în stare să-mi aduci culori.

— De ce negre?

— Că n-am murit, spre exemplu. Ah! Vezi că vreau chiloți, ștrampi, șosete, pantaloni, tricou, pulover și fâșul gros și lung, negru, din dulapul din hol. Vreau și cizme, vezi că e un dulap de pantofi tot în hol.

— Am înțeles.

— Ah, vezi că am alarmă.

— Alarmă?!

— Da, când intri în casă, deschizi un tablou, e chiar un tablou cu mult galben, apeși în colțul din dreapta jos. În spatele lui e panoul de control. Codul e 456478.

— N-are nicio legătură cu datele tale.

— Și ar trebui să aibă?

— Oamenii așa fac, în general. Își pun data nașterii, numărul casei, chestii simple, să le poată ține minte.

— Oamenii, Matei, oamenii.

El încearcă să mai facă un pas, probabil că ar fi vrut să o atingă, poate chiar să o mângâie. Închide ochii și spune „mulțumesc" în timp ce el iese pe ușă.

Nu, nu-l vrea. Nu-l vrea și pentru că el o vrea. E prea bolnăvicios să fie așa, dar, din păcate, asta e. Până când nu va avea capacitatea să schimbe asta, e mult mai bine singură. Așa cum a fost mereu. A avut o perioadă când Vlad i se părea că e diferit. Că Vlad o voia. O voia, dar nu chiar tot timpul. Ieșeau, dar nu peste tot. Se vedeau aproape zilnic. De trei ori pe săptămână, poate și mai mult, el dormea la ea. Dar nu de sărbători. Fix ca-n toate dramele de mahala, sărbătorile sunt pentru familie. L-a urât și în timp ce erau împreună și o bună bucată de timp după. Acum îl urăște pentru că-i arată în fiecare zi că e capabilă de ură.

Îl vede intrând în salon și e prea târziu să închidă ochii. A văzut-o că e trează.

— Bună.

— Bună.

— Am venit doar să te văd puțin, să mă conving cu ochii mei că ești bine.

— Sunt. Acum poți să pleci.

— N-ai îngropat securea războiului?

— Tu întrebi?

— Eu?! Dar eu nu ți-am mai provocat nicio neplăcere. Eu am propus să intri în investigație, știu cât de mult îți place. Și chiar apreciez mintea ta și ajutorul pe care ni-l dai. Ești făcută să fii detectiv.

— Of, Vlad, lasă vrăjeala. În toamnă ai încercat să mă calci cu mașina pe trecerea de pietoni, după ce ai vrut să mă arunci de pe șosea cu o săptămână înainte.

— Știu, îmi pare rău că te-am speriat, nu mi-am dat seama.

— Minți, dar știi asta foarte bine.

— Nu, jur! Nu mi-am dat seama că ai putea crede că am făcut-o intenționat. Au fost niște glume, cam sadice e drept, dar n-aveam de gând să-ți fac rău.

— Mă rog. După cum ai văzut, valetul tău e bun în toate direcțiile. De la tine către mine și invers. Bănuiesc că el ți-a dat raportul și acum. Ți-a zis: „Să trăiți! E singură acum, puteți merge să vedeți că e bine." Sau că e rău, habar n-am ce-ți dorești și nici nu mă interesează.

— Matei nu vorbește așa cu mine. E un băiat bun. Tu ești rea.

— Spune-mi ceva nou.

— Te iubesc.

— Cu siguranță că și asta aparține trecutului.

— Te rog, vreau doar să știi că nu voi înceta vreodată să te iubesc.

— Vlad, e o prăpastie enormă între noi. De dimineață, chiar când m-am trezit, înainte să mă bombardeze Matei cu detalii, primul lucru pe care l-am crezut a fost că tu ai pus ricină pe document.

Îl vede cum deschide gura să zică ceva, dar nu reușește. Mâna pe care ar fi vrut s-o ducă la gură rămâne cumva în aer, apoi o lasă să cadă pe picior.

— Gigi!

— Îmi pare rău, dar ăsta e efectul asupra mea. M-am gândit mult la asta, chiar în timp ce era toată tevatura aici, m-am gândit că ai fi avut și mobilul și modalitatea să mă otrăvești.

— Ai o gândire bolnavă, niciodată, niciodată nu te-aș răni.

— De parcă nu m-ai rănit destul.

— Gigi, dar nu e același lucru. M-ai crezut capabil de crimă. E mult.

— Mda. Cred asta despre oricare dintre noi. În condiții propice, oricine poate ucide. Mă rog, se poate să fie prea mult în cazul ăsta, cred că mai bine nu-ți spuneam.

— Eu mă bucur, a fost o ocazie foarte bună să ne clarificăm.

Vlad dă cu spatele spre capătul patului și dă să se așeze.

— Mă bucur că nu m-ai atins. Am văzut că ai intenționat să-mi iei mâna. Te rog să nu te așezi. Nu vreau să rămâi.

Îl mai văzuse plângând. Chiar în seara când a venit și ea era cu Radu, i-a văzut lacrimile înainte de a arunca florile la gunoi. Atunci era furios. Acum poate că era trist. Ochii lui mari, albaștri, priveau în gol.

— Vlad, repet, ai încercat să mă calci cu mașina, ți-aduci aminte? Cum crezi că m-am simțit? Mi-a fost teamă zile în șir. Îmi venea să depun plângere la procuratură. Din nou!

— Ăla a fost un gest de adolescent. Am frânat cu mai bine de un metru de tine. Nu-mi vine să cred că faci atâta caz pentru asta.

— Și-n trafic? Când ai venit din spate și ai mers în curul meu prin oraș vreun kilometru? Tot o glumă? Și apoi ai condus în paralel cu mine și intrai pe banda mea? Mai ții minte?

— Da, da' nu te-am atins!

— Nu m-ai lovit pentru că m-am dat eu la o parte. Și pentru că am mimat că trag volanul spre tine și abia atunci te-ai speriat.

— Am crezut că glumești și tu.

— Vlad, e absurd. Pe bune, n-are rost. Vorbim ca surdu' cu mutu'. Eu zic una și tu te faci că nu înțelegi. Lasă-mă-n pula mea cu simțul tău inexistent al umorului!

— Te rog să nu țipi.

— Nici nu pot, mă doare rău. Ești tu sensibil. Te rog să pleci. Nu-mi ține teorii, ți le știu foarte bine. În

monstruozitatea ta pretinzi că iubirea e suferință, că era normal să ne fie greu, că știam în ce ne-am băgat. Pe bune, știu toate textele tale. Am fost cretină, mi-am revenit, tu n-ai decât să faci ce vrei. Auzi? Faci ce vrei, numa' lasă-mă dracu-n pace pe mine.

Vlad se ridicase încet de pe pat în timp ce ea vorbea și dădea cu spatele spre ușă.

— Eu am vrut doar să-ți arăt că-mi pare rău că treci prin asta. Și tu ești nebună.

— Bine, ține cont că nu te pui cu nebunii și cară-te. Că mie nu mi-e frică nici că ești șeful poliției și nici că poți să-mi faci rău. Mi-a fost. Îmi pare rău pentru tine, nu ești capabil să înțelegi nimic din viață.

— Rămâi cu bine, să fii sănătoasă. Să știi că nu mă supăr pentru azi, știu că poate fi și de la medicamentele pe care le-au băgat în tine. Bine? Rămânem colaboratori, să știi că vreau să fii parte din anchetă.

— Hai, pa.

A renunțat să-i mai spună ceva. Omul nu pricepea nu pentru că nu voia, ci pentru că sistemul lui era diferit. Avea impresia că el e îndreptățit să aibă tot. Fusese promovat în toamnă ca șef interimar al inspectoratului județean de poliție Brașov, o chestiune de timp până la numirea finală. Deocamdată comisar șef, probabil că în scurt timp va fi chestor. Venise impecabil în dimineața aceea: jeanși închiși la culoare, aproape negri, cămașa albă, un sacou gri dintr-o stofă de lână, un fular mare, asortat, o haină groasă bleumarin. Ghetele făceau o notă discordantă, puțin cam prea ascuțite la vârf. Gigi remarcase și când erau împreună, avea aceeași tendință și la pantofi de a-i lua cu botul mai lung. A râs de el o singură dată și a renunțat, că-l supărase așa de rău că a vrut să plece în toiul nopții. Dormeau puțin când se vedeau. Vorbeau de cazuri, vorbeau despre situații complicate, vorbeau politică, cel mai puțin vorbeau despre

ei și despre planurile lor. Ei îi plăcea atât de mult să stea la povești cu el, încât nu aducea în discuție subiectele tabu. Dacă îndrăznea, el începea să spună că i-a stricat seara, că doar el e acolo, că e dovada supremă de iubire. Și ea știa că nu e așa, dar dacă-l contrazicea o pedepsea prin absență. Și ea-l iubea și atunci. Cum e posibil ca după o astfel de iubire să creadă că el i-ar fi putut pune ricina? Dacă ar fi fost adevărat că vrea s-o omoare, ar fi găsit metode mai simple și mai eficiente.

Oamenii se ascund de propriile lor drame în momentul în care se îndrăgostesc. Încă nu știa ce fel de sentimente are față de povestea cu Vlad. Să se bucure că a trăit o iubire intensă sau să conștientizeze cât de rănită era, de fapt, când a intrat în relație cu el și cât de mult a sperat că se va repara alături de el. Momentele frumoase alternau cu durerea. Socoti din nou că erau deja șase luni de când se întâmplase. De unde și până unde a reușit să-l lase să-i spargă carapacea în care se simțea atât de bine și să-i dea voie să o dea atât de tare peste cap? Când i-a povestit odată despre mama ei, Vlad a întrebat-o dacă nu i se pare că și ea dramatizează, chiar dacă nu bea.

Să fi fost Vlad alcoolul ei? Poate că dacă ar mai fi continuat relația cu el, s-ar fi dus din nou la Fora, pentru că nu făcea față prea bine singură. El ce i-ar fi zis?

— Care-i treaba, fetițo? Credeam că suntem bine.

— Așa credeam și eu, dar nu-i așa. M-am îndrăgostit, Ion.

— Și ce-i rău în asta?

— Cred că n-am ales persoana potrivită.

— Mă bucur că ai capacitatea să observi că tu ai ales.

— Chiar și așa, nu știu cum m-aș putea desprinde.

— Îl iubești?

— Enorm.

— El te iubește?

— Zice că da. Dar eu nu cred. Mă doare prea tare.

— Ce anume te doare?

— Mi-e greu când pleacă. Simt că mi se rupe sufletul când nu stă peste noapte la mine. Vine, mâncăm, povestim, facem dragoste și apoi se ridică brusc și se duce acasă.

— E singur?

— Te-ai prins. Nu, e însurat.

— Și tu n-ai știut?

— Ba da.

— Și ce ți-ai imaginat?

— La început nimic, am crezut că va fi bine.

— Speranța e o dezamăgire încă necunoscută.

— Da, știu că asta e vorba ta preferată. Inițial, n-a fost vorba de ceva serios, m-am îndrăgostit treptat. Și rău. Îmi spunea exact lucrurile pe care-aveam nevoie să le aud. Îmi spunea că sunt cea mai frumoasă și mai deșteaptă femeie din lume.

— Și tu? Tu credeai?

— Mda, pentru că o spunea el. Poate că ăsta e cel mai mare merit al lui, că m-a făcut să cred mai mult în mine. Mi-am dat voie să nu mă mai lupt atât de tare să demonstrez asta.

— Cum ai reușit?

— Pur și simplu. Am reușit să mă văd cu ochii lui. Apoi a început să mă doară că nu-mi oferă mai mult. Și să încep să mă întreb dacă nu mă minte.

— Și în legătură cu cea mai frumoasă și mai deșteaptă?

— Nu, ar fi râs ea, în legătură cu asta nu. Chiar mi-a rămas sentimentul.

— E al tău?

— Cum adică?

— Adică e sentimentul tău că ești așa sau auzi în continuare vocea lui?

— Sunt eu. Așa mă văd și eu. Doar că nu mai reușesc să am o legătură cu cineva.

— Da' ce, ai mai avut până la el?

— Nu. Și mă deranjează că am senzația că mi-aș dori.

— Să ce? Să te-ndrăgostești?

— Nu, nu mă refer la asta, că știu că e boală și dependență. Mi-aș dori să mă pot apropia cu căldură și cu deschidere de altcineva. Vezi tu, era un tip, veterinarul, m-am combinat cu el chiar când m-am despărțit de ăsta, de Vlad. Era cald și bun, poate puțin speriat. Nu a rezistat. Aș fi avut nevoie să se apropie de mine când mă închideam eu și nu să se dea la o parte.

— I-ai spus?

— Nu.

— Și de unde ar fi trebuit să știe? De povestea cu Vlad ce i-ai zis?

— Mai pe scurt, că era prea complicat.

— Crezi că minciuna a fost bună?

— Nu l-am mințit, doar am omis să-i dau toate detaliile.

— Și de ce ar fi diferit de o minciună? Adevărul e unul singur și înseamnă fapte concrete. De câte ori să-ți zic asta? La cât ai citit și câte știi, ai puteai sta oricând în locul meu pe fotoliu, cunoști toate mecanismele.

— Vrei să-mi spui că am dat-o-n bară?

— Eu vreau doar să te fac să vezi ce s-a întâmplat.

— Îți spun eu ce s-a întâmplat: tânără ruptă-n bucăți în adolescență, complet deprivată emoțional, cu o mamă alcoolică și un tată mai mult absent, complet debusolată când mama ei decide să plece pe ne-pusă masă, decide să evite orice legătură intimă. Are relații sporadice, nu se deschide, nu se îndrăgostește, nu se apropie de nimeni până la vârsta de 35 de ani. Când o lovește, o lasă lată. Intră într-o relație toxică, în care începe să se lupte pentru iubire, să se milogească, să pedepsească, exact ca mama ei alcoolică. Asta-i vrut să auzi?

— Sună destul de bine ca diagnostic. Continuă.

— Cu cât tipul îi refuză mai mult apropierea asumată, cu atât mai tare se îndrăgostește ea și-și dorește să demonstreze, atât ei cât și celorlalți, că el o iubește suficient încât să facă publică legătura lor. Oscilează între ambiție și suferință, între pedeapsă și seducție. La final, se trezește când dă cu ochii de viața dublă pe care el o are și înțelege că trăiește o himeră.

— Destul de bine. Și vindecarea? Cum s-a produs vindecarea?

— Mă străduiesc. Oscilez între a mă băga în carapace — mi-a fost confortabil o bună perioadă de timp — dar știu că nu e cel mai sănătos lucru și de a încerca să mă dezvălui, ca să pot construi ceva.

— Sună ca și când ți-ai fi învățat lecția.

— Faptele, Ion, doar faptele.

Privește pe geam, s-a luminat complet. Stă să ningă iară, e totul întunecat. O nouă zăpadă se va așterne și va acoperi petele de noroi și mizerie. Ca un rahat de câine pe care primăvara îl va scoate la iveală, ceva mai uscat, dar la fel de puturos dacă îl atingi. Așa i se părea și ei că face. Că doar acoperă durerea.

CAPITOLUL 8
Dreptunghiul oglinzii

CELULA e îngustă și neagră. Singurul bec din tavan e aproape chior și nu se stinge niciodată. A trecut o noapte de când e aici, asta știe sigur, la un moment dat i s-a făcut somn și s-a culcat. Pătura de pe pat e aspră. Din copilărie nu a mai văzut așa ceva. Gri închis, cu o dungă aproape albă, la fiecare capăt. Pe pat e doar un fel de cearșaf pus direct pe salteaua din plastic, dintr-un material subțire și tare, de un bej murdar. Într-un colț e un vas de wc din metal, fără colac, alături de o chiuvetă foarte mică la care curge doar apă rece. Nu e oglindă. Gratiile lasă o umbră palidă, becul de pe coridor e ceva mai puternic. Se aude doar geamătul unui bețiv din celula alăturată, l-au adus aseară târziu și l-au băgat înăuntru în hainele mizere de sânge, vomă, fecale și urină. Probabil o bătaie. Simte mirosul fetid dacă inspiră mai puternic.

L-au ridicat de acasă. Erau patru. Cel mai important dintre ei, un tip de statură medie, dar foarte puternic, i-a citit și apoi i-a arătat mandatul de arestare. Un fes negru până aproape de sprâncenele bine conturate, ten închis și niște buze pline foarte senzuale. Lui Raul îi place să observe în detaliu trăsăturile oamenilor și să-și facă o idee despre personalitatea acestora doar studiindu-le chipul. Domnul comisar Matei Vălean — i-a reținut numele. L-au lăsat să se schimbe, i-au pus cătușele și l-au dus la secție.

Raul se străduiește să aproximeze ora. Are impresia că s-a trezit de foarte mult timp. A băut niște apă, altceva nu a primit. A strigat de câteva ori, a cerut avocat, a amenințat, dar nu i-a răspuns nimeni. A înțeles doar că e acuzat de tentativă de omor calificat prin otrăvire. El e hair stylist, că nu se mai folosește denumirea de coafor sau frizer, de unde să știe termenii legali? Chiar a întrebat în ce condiții devine un omor calificat? Oare poți avea meseria de ucigaș? Ce te califică pentru asta? Oare el poate fi considerat ucigaș? Comisarul i-a răspuns. În filmele din capul lui, i-ar fi tras mai întâi un pumn în stomac și apoi i-ar fi clarificat diferența. Pe când Matei a avut răbdare și i-a explicat că este acuzat de omor cu premeditare și tentativă de omor cu premeditare asupra mai multor persoane, ceea ce permite încadrarea în omor calificat. I-a mai zis și că pedeapsa e de la 15 la 25 de ani. A vrut să întrebe despre ce persoane e vorba și din nou a avut flashuri cu lovituri care nu au venit, dar a zis că mai bine se abține și așteaptă un avocat. O să-i permită să sune sau o să-i dea din oficiu. Doar că nu l-au lăsat încă să dea niciun telefon. Nu are nici cea mai mică idee cât au voie să-l țină. Parcă atunci când i-au citit mandatul a auzit ceva cu zece de zile, prelungiri, prelungiri succesive.

Se aude un zgomot, au deschis o ușă. Apare un polițist în uniformă care doar îi face semn să iasă.

— Bună dimineața, știți, aș fi avut nevoie de pastă de dinți și de un prosop. Aș vrea să mă spăl.

— Doriți cumva și o cafea?

— Da, mulțumesc frumos, mi-ar prinde bine.

Tipul îi răspunde în timp ce-l întoarce cu spatele la el și îi pune cătușele:

— Poate credeai că am vorbit serios cu cafeaua.

— Da, chiar am crezut. Și mai vreau să-mi sun avocatul, nu e posibil așa ceva. Am drepturi.

Polițaiul îl împinge puțin mai tare și el se împiedică. Se sprijină cu umărul de zid, vede pata de var de pe umăr și dă să o șteargă cu obrazul. Icnește, a făcut o mișcare greșită și îl dor mâinile.

— O să vorbești mai întâi cu colegii mei și o să-ți explice ei mai bine. Mișcă pe scări, că nu te duc eu în brațe.

Polițaiul îl dă la o parte să poată deschide ușa grea de metal când ajung la parter. Iese în coridorul plin de ferestre care dau în curtea interioară și lumina îi face rău la ochi. Pune bărbia în piept și încearcă să-și ascundă lacrimile.

— Mergi mai repede, că dau peste tine, ce te-a apucat?

— Mă dor rău ochii.

— Lasă că te obișnuiești. Urcă, mai avem un etaj.

Îl lasă pe un scaun în fața unui birou. Coridorul e pustiu. Se aud glasuri, telefoane, un zumzet fin. Ar putea fugi? Probabil că l-ar prinde imediat, încă are cătușe. Oare chiar se pot scoate? Nici măcar pe cele de jucărie nu a putut să și le desfacă, astea par mult mai solide. Alea aveau și blană roz, să nu facă rău la încheieturi. Cât de mult s-a rugat de ea să accepte să se joace!

Comisarul de care-i place iese dintr-un birou, vine și-l ajută să se ridice. Simte forța cu care-l ține de braț și atingerea lui i se pare blândă, totuși.

— Să mergem. Intrăm la interogatoriu.

Sala e cel mult de două ori cât celula de la subsol. O masă de metal la mijloc și patru scaune, două pe o parte și două pe alta. Nimic altceva. Ba da, un perete oglindă opus intrării. Comisarul Vălean îl așează pe scaun cu spatele la ușă. O tipă blondă apare tiptil și se așează în fața lui, în stânga ei Vălean.

— Vreau să-mi sun avocatul.

— Sigur, imediat, începe Vălean. Mai întâi ar trebui să discutăm câteva chestii cu privire la motivele pentru care sunteți aici. Nu credeți?

— Este o înscenare și un abuz. Nu aveți niciun fel de motiv.

— Ah, da? Hm, noi credem că avem, domnule Găman, se bagă în vorbă și blonda.

— Dumneavoastră cine sunteți, că nu v-ați prezentat?

— Sunt Gigi Alexa și sunt implicată în investigație.

— Domnule comisar, chiar nu știu de ce m-ați adus aici.

— Domnule Găman, cred că ar trebui să o luăm de la început. Matei își pune coatele pe masă și se îndreaptă către Raul. Sunteți clientul domnului Fora?

— Da, sunt.

— Adică ați fost, punctează Gigi, lăsată pe spate în scaun.

Raul nu-și dă seama de ce tipa îl sperie mult mai tare decât comisarul. Îmbrăcată toată în negru, părul e prins într-un coc din care ies fire rebele. Fără machiaj, fără bijuterii, e extrem de palidă.

— Da, am fost. Știu ce s-a întâmplat, a fost pe toate canalele de știri.

— Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Fora?

— Joi. Am avut programare de la ora 17.

— Era ceva schimbat?

Încerca să-l privească de fiecare dată pe cel care îi punea întrebarea atunci când răspundea. Apoi se uita ca în trecere și la celălalt. I se părea că arată că are încredere îl el și că nu minte.

— Nu mi s-a părut. Poate era puțin obosit.

— Cum a fost ședința?

— A fost bine.

— Doar bine? E cam puțin, domnule Găman, sunteți zgârcit cu descrierile.

— Doamnă Alexa — ce bine că și-a amintit cum o cheamă, contează să i te adresezi cuiva pe nume — eu nu știu ce mă întrebați.

— Și credeți că ar trebui să vă ajutăm?

— Nu cred nimic, repet, eu nici nu știu de ce m-ați adus aici.

Blonda se enervează și se apropie de el pe deasupra mesei, ceea ce-l face să se dea înapoi în scaun. Mișcarea e prea bruscă și iar se lovește la încheieturi.

— Vai, v-am speriat! N-am vrut.

Ochii ei sunt ciudați. Verdele e atât de deschis încât pare galben și pupila e enormă.

— Doamnă Alexa, sunteți agresivă.

— Lasă poveștile, Raul. Matei se ridică de pe scaun și vine în spatele lui. Se apleacă și îi șoptește la ureche. Nu știe nimeni că ești aici. Poate vecina ta de palier să fi observat ceva, cine știe? La tine acasă nu e nimeni. Nevasta te-a părăsit, ai trecut printr-un divorț greu, ți-a luat și copiii. Hm, credeai că e un secret? Ce am făcut eu azi dimineață? Am citit drama vieții tale. Mă rog, cât din ea a trecut prin sala de judecată. Deci, nu te va căuta nimeni. Putem să te ținem cât vrem noi și tot nu se va întâmpla nimic.

Raul nu face nicio mișcare. Gândește repede și preferă să vorbească mieros.

— Vă rog, vă rog, eu chiar nu înțeleg de ce m-ați adus aici.

— Mda. Avem și un ordin de percheziție, să știi. Colegii noștri sunt acum la tine acasă. Cred că o să discutăm mai clar după ce avem rezultatele. Bine? Hai că te-ai aerisit destul, treci la loc în celulă.

Matei îl ia de braț și-l ridică brusc. Îi place să-i simtă mirosul proaspăt. Simte un junghi puternic în stomac, atât

de tare încât îi taie respirația. Îi apar broboane de sudoare pe frunte și se apleacă puternic în față. Matei îl trage de cot să-l ridice:

— Au, nu trage! Mă doare rău stomacul.

— De când? Gigi pare îngrijorată.

— De azi-dimineață. N-am apucat să mănânc mare lucru ieri.

— N-ai primit de mâncare?

— Nimic.

— Te duci înapoi în celulă până când se finalizează percheziția. O să-ți suni avocatul atunci. Adică mâine.

Peretele e foarte rece. Stă așezat, cu genunchii la gură pe patul îngust. Alunecă pe plastic și se chinuie să-și țină spatele drept fără să se atingă de zid. S-a privit în oglinda din camera de interogatoriu. Nu se vedea de pe scaun, dar când s-a ridicat, a făcut un pas în față. Avea cearcănele până în gură și culoarea lor era la fel de închisă ca șatenul părului. Ochii îi erau înfundați în orbite. I-au atras atenția că ușa e în partea cealaltă. S-a bucurat că nu i-au mai pus cătușele până în celulă, poate că i-a convins, poate că au uitat. A mers frumos, cu mâinile pe lângă corp.

În farfuria adâncă de tablă are o zeamă translucidă în care plutesc câteva bucățele de morcov și la fund au fost trei cubulețe de carne. Probabil vită, după cât erau de tari. Stomacul îl înțeapă atât de tare, încât durerea i se duce în mâini și abia are puterea să mai țină castronul aproape gol. Lingura e din plastic. Gardianul vine și-i cere să-i dea înapoi farfuria. Ar fi ținut lingura. Ar fi scrijelit pe pereți cu ea. Să scrie zilele. Să țină minte.

În dulap așa făcea. Mama Zaraza îl închidea acolo. Aveau o singură cameră, foarte mică, baia era în spatele casei, trebuia să ieși afară. Era un fel de baracă cu un hol

mare la intrare cu o pardoseală din cărămidă, în care era și robinetul de apă, o țeavă care ieșea din perete. Din hol se intra în cele trei camere în care stăteau trei familii. Fiecare în câte una. Era tanti Aurica, o bătrână singură și cam sărită de pe fix, bătrână i se părea atunci, dar probabil că nu avea mai mult de 65 de ani, și familia — nu mai știe cum îi cheamă — un el și o ea, foarte tineri amândoi, fără copii.

Mama Zaraza primea musafiri. Cât a fost foarte, foarte mic, mama îl mai ducea la tanti Aurica. Dar nu l-a mai lăsat acolo după ce Aurica l-a bătut că nu a fost cuminte și a spart ceva. A țipat mama Zaraza la ea, de numa', numa' și a preferat să-l nu-l mai ducă nicăieri. Îl băga în dulap când veneau domnii. Nu trebuia să stea prea mult și se bucura că avea acolo și jucăriile lui, mai puțin mașinuțe, ca să nu facă zgomot.

Mama l-a bătut o singură dată, când a început o luptă între cowboy și indieni în dulap și s-a agitat atât de tare, încât s-au deschis ușile și el a aterizat pe jos. A râs, dar mama Zaraza nici măcar nu a zâmbit, iar domnul care era la ea în vizită și-a luat hainele la repezeală și s-a îmbrăcat pe hol. Tot urla la ea că e nebună. L-a articulat cu cureaua atunci. Încă ține minte. L-a pus să se aplece și să-și dea jos pantalonii și l-a ars de câteva ori. Le-a pierdut șirul. S-a trezit în dulap, deși nu era nimeni în vizită. A ieșit timid de acolo, mama era în pat, și s-a cățărat lângă ea. Nu l-a împins jos și a iubit-o mult pentru asta.

Mama Zaraza l-a iubit foarte mult, i-a spus mereu asta. I-a explicat că-i primește pe domnii aceia care îi sunt apoi foarte recunoscători și îi dau bani și produse ca să aibă ei ce mânca. Se tot ducea la un birt din apropiere, de acolo racola clienții. Unii veneau beți, dar mama Zaraza se descurca mereu și nu au fost probleme niciodată.

E interesant că despre unele lucruri nu mai ştie exact dacă le-a văzut prin gaura din dulap sau şi le-a construit. Amintirile devin treptat cea mai recentă poveste pe care suntem în stare să ne-o spunem despre ceva ce s-a întâmplat deja.

De la mama Zaraza a învăţat să-i placă hainele frumoase ale femeilor. Mătasea cea mai fină, blana, ciorapii cu portjartier, parfumul. Tot de aici i s-au tras şi necazurile. I-au plăcut mereu doar femeile, chiar dacă cea mai mare plăcere a lui a fost să se joace cu părul lor, să le facă frumoase, chiar dacă momentele în care se simţea cel mai fericit era când se aranja şi el, îşi punea lenjerie fină, rochie, ciorapi, pantofi cu toc.

S-a trezit în dulap şi ea nu era acasă. Mai întâi s-a gândit că e pe undeva la cumpărături. Apoi a început să-i fie foame din ce în ce mai tare şi trebuia să meargă la toaletă. Era frig, frig ca-n iarna asta blestemată, că de atunci nu mai poate suferi frigul sub nicio formă. Nu s-a îmbrăcat, s-a dus aşa, în pijamale, până la latrina din spate, a vrut să se întoarcă repede, să nu se supere Zaraza dacă nu-l găseşte în casă. Frigider n-aveau, ţineau mâncarea între ferestrele duble care dădeau spre străduţa aproape necirculată. A găsit pâine şi gem. Gemul era de fragi sau zmeură, era de un roşu intens. Când s-a uitat în oglindă, avea o picătură de gem pe buza de jos şi l-a întins, cum o vedea că face ea când se dă cu ruj. A luat mai mult din borcan, acum era bine, a mai pus foarte puţin şi pe obraji. A renunţat rapid să se machieze şi la ochi. A încercat cu cenuşa din scrumiera mereu plină, dar l-au usturat prea tare. În oglindă vedea un băieţel cu buze roşii, frumoase, cu părul blond şi lung până la umeri. I-a căutat mamei printre lucruri în dulap şi s-a îmbrăcat cu cămaşa ei roz de noapte, cea lungă până în pământ. Urcat pe tocuri, putea

pășiaproape fără să o calce. Când i s-a făcut foame din nou, tot pâine cu gem a mâncat.

Zaraza a apărut a doua zi de dimineață, pe când el dormea încă. Poate că dacă l-ar fi certat atunci, lucrurile s-ar fi schimbat. Dar ea a fost bucuroasă că-l vede, a înțeles că el de dorul ei i-a luat cămașa și l-a îmbrățișat și mai tare. A aflat mult mai târziu că ea fusese la miliție în noaptea aceea și că era să fie condamnată pentru „parazitism social", ceea ce însemna închisoare la vremea aceea pentru cei care nu aveau un loc de muncă și nu contribuiau la construirea „societății socialiste multicultural dezvoltate". I-a fost repartizat un loc de muncă de femeie de serviciu la fabrica de autocamioane, unde a lucrat până la pensie.

De atunci a avut mai mult timp la dispoziție să se îmbrace cu hainele ei. Zaraza a renunțat să mai aducă bărbați acasă, probabil că de „meserie" nu s-a lăsat, dar el nu-i mai vedea.

CAPITOLUL 9
Curba periculoasă

OAMENII duc o existență la vedere și cu totul alta în intimitate. Îi vezi în newsfeedul de facebook cu hainele lor bune și sclipitoare, dar e nevoie să te apropii ca să observi că subțiorile sunt îngălbenite, materialul e șifonat și chiar murdar pe alocuri. Zâmbetul este doar pentru poză, după ce îndepărtează aparatul, fețele își revin, dezamăgirea e la ea acasă. Fotografiile de profil nu spun mare lucru despre Raul Găman: în toate pozează studiat, câteva din semiprofil, mai puține din față, dar cu părul care-i acoperă trăsăturile. Ține capul înclinat și își ține buzele. E tuns bob, ceva mai scurt în spate, probabil că e genul care și-l dă peste cap și-l prinde în coadă. În cover apare cu două fetițe, câte una pe fiecare genunchi, într-o grădină plină de flori.

Dosarul lui e pe masă și Gigi îl ridică puțin și dă tare cu el de birou:

— Și dacă a fost pacientul lui Fora, de ce căcat nu și-a revenit? Pula mea! Pula!

— Gigi, bă, Gigi, ce dracu'! Că nici eu nu înjur în halul ăsta, -n pula mea!

Ea râde în hohote:

— Da, m-am prins, ești chiar genul de misogin care nu suportă când femeile înjură.

— Nu ești posesoare de organ. Nu cred că-e potrivit să-l folosești.

— Mă întreb dacă ești pudic sau prost, Matei.

— Nu e cazul să te agiți.

— Parcă râdeam.

— În fine, să trecem peste, care-i subiectul? Matei ia dosarul de pe masă și începe să-l răsfoiască și el.

— Aici e tot divorțul lui Găman. Nevastă-sa l-a dat în judecată acum trei ani, a câștigat și a obținut și custodia copiilor, două fete minore, una de 12 și una de 10 ani. Are voie să le vadă doar două ore pe săptămână și numai în prezența ei. Acuzația a fost de „perversiuni sexuale", dar scrie clar că doar se îmbrăca în femeie. Chiar cu hainele ei sau pe care le cumpăra el pentru ea, dar le folosea și el.

— Și ție nu ți se pare destul?

— Nu asta spun, de ce nu asculți? Dacă s-a dus la Fora, cum de nu și-a revenit?

— Aici cred că greșești, Gigi, nu știi de cât timp îi era pacient.

— Mă rog, așa e, avem doar 2017, unde apare constant.

— Da, dar divorțul a fost în 2015. Nu știi când a început terapia.

— A venit raportul de la percheziție?

— M-ai mai întrebat și înainte de interogatoriu. Și-am fost împreună de când ai ajuns la sediu. Ești ok?

— Cred că da, deși nu sunt chiar sigură. Mă simt amețită.

— Te duc acasă?

— Te rog. Dacă vine raportul sună-mă sau scrie-mi.

Îl aude pe Morty încă dinainte să bage cheile în ușă, probabil că a simțit-o intrând pe poartă. Zgârie ușa și trebuie să-l țină cu mâna să nu o zbughească afară. Tastează rapid codul de la alarmă și se dezbracă încet, să nu atingă locurile de pe mâini unde a avut branulele.

Mai întâi trage draperiile de la bucătărie și abia apoi aprinde lumina. În chiuvetă sunt vase, dar nu vrea să le spele, așa că o ia din loc să nu le mai vadă. Se trântește pe canapea și dă să-și ia laptopul în brațe, dar aude cum bâzâie telefonul.

„La mulți ani! Să ai un an nou fericit, cu multe împliniri și cu tot ce-ți dorești tu. Eu mi-aș dori să fii fericită. Am ezitat mult să trimit mesajul, să mă ierți că n-am făcut-o, nu știu câte zile sunt valabile urările de anul nou :)"

„La mulți ani și ție, Radu! Am ezitat și eu dacă să pretind sau nu că nu mai am numărul tău de telefon :) Puteam să te fi întrebat cine ești"

„Mă bucur că nu ai făcut-o :) Și că nu mi-ai șters numărul"

„Pentru Morty l-am păstrat"

„E o glumă bună"

„Ce faci?"

„Așteptam să mă întrebi asta. Mulțumesc, sunt bine. Cred. Tu?"

„Eu nu"

„Pot să vin să te văd?"

„Mi-e somn, am avut o zi îngrozitoare. Un mic accident ieri și noaptea mi-am petrecut-o la spital. Hai să ne vedem în altă zi"

„Te rog, lasă-mă să vin. Iartă-mă pentru tot ce-am spus când am plecat. Te sun"

— Da?

— Mulțumesc că mi-ai răspuns.

— Ți-am răspuns și la mesaj, cum era să nu-ți răspund la telefon?

— Nasol, da' posibil. Mă bucur să te aud râzând. Pot să vin? Te rooog! Spune-mi de ce ai fost la spital.

— Sunt obosită și e prea lungă povestea. Nu pot acum.

— Vreau doar să stau lângă tine și să văd că ți-e bine. Am simțit că e ceva în neregulă și de asta ți-am scris.

— Oi fi având și calități de medium?

— Deci pot veni?

— Da, vino. Dar repede că s-ar putea să adorm.

Abia a apucat să se schimbe, o pereche de pantaloni gri, largi, din bumbac și un tricou colorat în dungile curcubeului, când aude soneria.

— Da' știu că ești rapid! deschide poarta larg și se lasă îmbrățișată. Hai repede că-i frig de mor! Ai plănuit asta, așa-i? Că nu aveai de unde să cumperi flori acum! Și ce-ți veni cu ele? Că doar știi că le face Morty harcea-parcea.

— Hai să intrăm și mă certi după aceea, te asigur că vei avea motive.

Radu desface pungile cu mâncare și scoate mezeluri italienești, parmezan, roșii uscate, măsline, apoi le așază pe toate pe un platou. O rugase să nu facă nimic, iar ea stă și-l observă cu un pahar de vin în mână.

— Gusturile tale la vin sunt imbatabile!

— Da, mulțumesc, nu m-am schimbat. Am descoperit cupajul ăsta recent și încă nu m-am plictisit de el.

— Ce-ai zis că e?

— Vinohora de la Purcari, 2016. E un amestec de rară neagră cu malbec. Adică soi de Moldova și de Argentina.

— Prea multe detalii, Radu, spune-mi mai bine de ce ai venit.

Vede cum îi cad umerii puțin, ca și cum s-ar concentra asupra a ceea ce face, aplecat asupra blatului de bucătărie. A terminat de tăiat pâinea, dar ezită să se întoarcă cu fața spre ea. Tricoul îi stă întins pe spatele lat și brațele îi sunt încordate. Gigi vede și respiră adânc înainte de a vorbi din nou:

— Radu, te rog, dacă tot suntem pe cale să devenim prieteni sau ce va mai fi între noi, te rog, trebuie să fim sinceri. Așa ai vrut, ții minte?

— Da, știu ce am vrut. Radu trage un scaun mai aproape de ea și se așează. Știu că ți-am reproșat că m-ai mințit, că mi-ai ascuns lucruri. Și mai știu și că asta ne-a distrus relația. Că n-am avut răbdare și că nu am stat să întreb mai mult și mai clar. Mie mi-e mai ușor, sau așa credeam, neavând nimic de ascuns, dar acum încep să te înțeleg.

— Doar că eu nu pricep nimic.

— Știu și asta. Ei bine, da, am simțit că ți-e greu, dar mai e ceva.

— Hai, spune, cât de nasol poate fi?

— Raul Găman e fratele meu.

— Poftim? De unde și până unde? Eu nici n-am știut că ai un frate.

— Nici eu. Până în octombrie.

— Cum adică?

— M-a sunat Raul și mi-a zis că este posibil să avem același tată.

— Așa, deodată?

— A murit mama lui și abia după aceea s-a apucat să-l caute. Așa mi-a zis. Și m-a găsit pe mine, tata a murit acum trei ani. Nici nu știu ce ar fi zis, oricum. Cred că n-a știut niciodată de existența lui Raul.

— Pfff, și tu de asta m-ai căutat azi?

— Da, pentru că trebuia să mă văd cu el azi. Și când am ajuns acolo, tocmai ieșeau niște polițiști pe ușă. Mulți, cărau tot felul de saci, documente, aveau toți mănuși, m-am prins că fusese percheziție. Iar la telefon nu mi-a răspuns nici ieri, nici azi.

— Vorbești mult și eu sunt obosită, ți-am zis. Nu știu dacă mă deranjează că m-ai păcălit la telefon mai tare decât îmi pare rău, cumva, că n-ai venit pentru mine.

— Gigi, nu pot să mint. Sunt complet defect din punctul ăsta de vedere.

— Toată lumea minte, Radu. Și tu ai mințit.

— Dar n-aș fi putut face asta toată seara.

— Și ce vrei?

— Vreau doar să mă lași să-ți povestesc despre el.

— Mi-e foarte somn.

— Mâncăm și apoi te bag în pat. Măcar atâta să fac.

— Ești cald pentru un om interesat.

— Iartă-mă, n-am știut cum să fac să vorbim.

— Ai fi putut să mă întrebi de ce-am fost la spital înainte să începi cu telenovela cu fratele tău.

— Îmi pare rău, ăsta e adevărul.

— Îți mai spun eu un adevăr. Am ajuns aproape în comă la spital din cauza unei otrăviri cu ricină. De care se pare că e vinovat tocmai fratele tău.

Radu pune încet paharul cu vin pe masă.

— Îmi pare foarte rău, n-am știut.

— Evident că n-ai știut, că n-ai fi început așa cum ai făcut-o. Da, a fost percheziție și da, lipsește pentru că e suspect de omucidere. Inclusiv în cazul meu.

— Of, ce cretin sunt!

— Tu n-aveai de unde să știi.

Ea se ridică de pe scaun și se apleacă deasupra lui, cuprinzându-i umerii. Îi adulmecă părul și simte mirosul proaspăt de șampon.

— O să răcești, te-ai spălat chiar înainte să vii.

Radu se întoarce cu fața la ea, o ia cu brațele pe după talie și o trage spre el:

— Mai știi că aveam încredere unul în celălalt?

— Da. Mai știu.

— Te rog, te rog, poți avea încredere în mine că nu am știut nimic? Doar că m-am îngrijorat și am vrut să vorbesc cu tine, știam că ai acces la tot felul de informații la poliție. Te rog, pot să-ți povestesc?

L-a ascultat în timp ce-au mâncat. Povestea lui Raul a continuat chiar și când s-au băgat în pat. Radu îl contactase mai întâi pe avocatul lui Raul. S-a gândit că el ar fi trebuit să știe mai multe, inclusiv dacă ar fi fost ceva grav. El i-a zis că nu e altă explicație decât aceea că Raul a fost reținut de poliție. În scurt timp i-a confirmat că e adevărat, verificase la judecătorie. Avocatul avea de gând să facă scandal a doua zi, era clar că Raul n-a fost lăsat să-i telefoneze.

Aparent, viața lui Raul părea așezată. Un salon de coafură la parterul unei case pe strada Decebal, nu tocmai central, dar reputația lui era foarte bună și avea o clientelă fidelă, bani, nu mulți, dar destui să-i ajungă. Mult mai puțini după divorț. El a fost cel care a plecat de acasă și a lăsat-o pe soția lui împreună cu fetele în domiciliul familiei, locuința lui din prezent fiind un apartament mic, confort doi, într-un bloc mai vechi într-un cartier muncitoresc.

— Hai să vezi cum sună povestea. Vrei?

— Fie.

E îmbrăcată în pijamalele cu ursuleți koala de care el râdea mereu. Radu a băgat-o în pat, a învelit-o cu plapuma, iar el nu și-a schimbat hainele.

— Înțeleg că nu te bagi cu mine în pat, dar să-ți iei măcar o pătură, să nu adormi așa.

— Bine, bine, lasă că văd eu. Stai să-ți spun repede, să nu adormi.

Perdele nu sunt trase și se vede pomul din curte ornat cu beculețe.

— Încă nu ai dat jos instalația cu luminițe?

— Radu, adorm, povestește odată!

— Da, Raul a venit la mine în octombrie și mi-a zis că am putea fi frați. Nu l-am contrazis. Dacă-ai ști ce bine seamănă cu tata, m-ai înțelege. Eu nu am nimic din el,

semăn extraordinar cu mama. Mi-a povestit că atunci când era foarte tânăr, tatăl meu a vizitat-o pe mama lui. Raul a zis că maică-sa pretindea chiar că a fost îndrăgostit de ea. N-avem cum să verificăm. Și el abia aflase. Maică-sa i-a spus asta chiar cu puțin timp înainte să moară. Noi ne-am dus și ne-am făcut testul, chiar dacă era extrem de clar, i-am arătat și lui poze cu tata. Și-a dat seama și el la ce mă refer. Când a intrat prima oară Raul în cabinet, am crezut că-i fantoma lui taică-meu. Lui Raul i-a părut rău că nu l-a cunoscut, eu i-am zis că n-are de ce. Tata nu știu cât de bine l-ar fi primit. Cu mama am vorbit despre asta de Crăciun, voia și ea să-l întâlnească pe Raul, nu părea afectată de situație. Mă rog, s-a întâmplat înainte de era ei. Te plictisesc? Nu? Ce bine! Să ajung la lucrurile delicate.

— Dacă te referi la faptul că lui îi place să se îmbrace în haine de femeie? Știu.

— De unde?

— I-am văzut dosarul. Tu de unde știi?

— Mi-a zis chiar el. Din prima zi. Am vorbit ore în șir, am plecat de la muncă și ne-am dus să mâncăm, ne-au dat afară din restaurant și am rămas în stradă să mai vorbim vreo oră. Am venit degeaba la tine.

— N-am putere să mă enervez. Credeam că ai venit pentru mine.

— Îmi pare bine că am venit, iartă-mă, nu asta am vrut să zic. Și mă bucur enorm că sunt cu tine aici. Sunt foarte recunoscător. Doar că am crezut că-l pot ajuta și pe el.

— Mi-e somn. Noapte bună, Radu.

— Noapte bună, frumusețe.

Gigi adoarme zâmbind.

Ca-n reclamele la cafea, Morty o trage de pijama și primul lucru pe care face este să inspire profund aroma. Radu e în bucătărie, vasele sunt spălate și frumos aliniate pe chiuvetă.

— Bună dimineața.

— Frumusețe, ziua mea e minunată doar pentru că te văd.

— Ușor, Radu, e prea mult la prima oră. E prea dulce, după ce ai venit cu interes aseară.

— Ai de gând să mă mai tachinezi mult cu asta?

— Poate. Nu știu acum.

Iau micul dejun fără să mai vorbească despre Raul. Ea se gândește la mesajul de la Matei pe care l-a citit înainte să se dea jos din pat: „Avocatul lui Raul Găman a trimis aseară mailuri la toate instituțiile posibile: procuratură, parchet, judecătorie în care reclamă că i-au fost încălcate drepturile clientului lui. Te aștept la 10 la sediu, n-are rost să vii mai devreme, am fost convocați la opt pentru o ședință operativă".

— Radu, mi-ai promis că suntem sinceri, da?

— Da.

— Ai vorbit aseară cu avocatul lui Raul, după ce am adormit eu?

— Nu.

— Aș vrea să te cred.

— Te rog să mă crezi. Ce s-a întâmplat?

— A depus reclamații că i-a fost reținut abuziv clientul.

— Eu doar l-am anunțat când am văzut poliția la el acasă. Restul a făcut el. Ți-am zis doar că s-a prins.

— Dacă mă minți, mă supăr rău.

— Știu. Și nu vreau asta. Chiar dacă am venit pentru el, mă rog, și pentru el, nu a trecut o zi în care să nu mă fi gândit la tine. Și dacă-ți aduci aminte ce-am zis când am plecat, te-am rugat să mă cauți când vei putea vorbi deschis cu mine.

— Dar știi că ar fi fost mult mai bine dacă ai fi rămas.

— Într-un fel, da. Teoretic, ar fi trebuit să am răbdare și să stau lângă tine, chiar dacă tu nu vorbeai. Chiar dacă

mă respingeai, te fereai de mine, nu mai voiai să dormi cu mine în pat, chiar dacă făceam dragoste rar. Dar eu te-am rugat de mai multe ori să vorbim. Te-am luat în brațe de fiecare dată. Am venit spre tine. Am făcut tot ce-am putut. Sau cât am putut eu, Gigi.

— Știu, Radu, aveam șanse mici să reușim atunci.

— Ai vrea să mai încercăm. Te rog. Eu îmi doresc mult asta.

Gigi nu răspunde, vine doar spre el și-l ia în brațe.

A cântat sub jetul puternic de apă, un obicei îndepărtat pe care nu mai ține minte de când nu l-a mai făcut. Radu a plecat după ce au făcut dragoste. Și duș. Îi plăcea să-l dea jos din pat pe el primul și să-l privească din pat cum se spală. Măcar renovase casa după cum îi plăcea și făcuse baia din dormitor un fel de prelungire a acestuia. Ușa era din sticlă și putea fi lăsată complet deschisă. Uneori citea în timp ce el făcea baie. O perioadă a fost Vlad. Apoi Radu. Nu vrea să facă nicio comparație. Oamenii sunt diferiți. Din fericire. Ca-n reclamă. Și dressingul face parte tot dintre marile îmbunătățiri aduse casei. A transformat toată partea dinspre curte a casei în dormitor, baie și dresing, lăsând în partea din față livingul, bucătăria și încă o cameră, cea în care crescuse ea. Acum e un fel de cameră de lucru, birou sau cameră pentru musafirii pe care nu-i invita niciodată. Arhitecta cu care făcuse modificările îi explicase că are nevoie de un dormitor pentru oaspeți. N-a vrut să o dezamăgească, Gigi nu i-a zis că nu primea musafiri niciodată. Cu atât mai puțin care să rămână peste noapte.

O zi de negru ar trebui să fie suficientă. Revenită la sentimente mai bune, acceptă ca și Radu are un merit aici. Îi folosim tot timpul pe cei din jur, doar că le mărturisim și atunci se chemă ajutor. A apreciat că a fost sincer. Și-și dă seama că i-a plăcut să-l simtă alături de ea, să o țină de

mână până când a adormit, să fie gata cafeaua la prima oră, să miroasă a om în casă şi nu doar a pisică, să spună cuiva „la revedere, să ai o zi bună", să se poată strâmba şi cineva să râdă.

"hei, vezi că trebuie să aflăm în ce condiţii a murit mama lui Raul Găman. îţi explic când ne vedem"

CAPITOLUL 10
Arcul timpului

MIRUNA are 14 ani și Irina 12, cea mare e a lui, cea mică a maică-sii. După divorț, Dana le-a zis ceva fetelor, cu siguranță. Ceva rău, ceva de neacceptat. Măcar dacă le-ar fi spus că e bolnav, dar sigur nu, vedea în ochii lor doar dispreț. Și mai dureros decât atât, vedea că le e frică. Duminică nici nu s-a dus să se vadă cu ele. A sunat-o pe Dana și i-a zis că e răcit. Era prea afectat de ceea ce se întâmplase. A aflat de explozia de la cabinetul lui Fora de la televizor. A fost la toate emisiunile de știri, toată ziua. Imagini cu casa lui, cu dungile negre de lângă garaj. Fora fusese găsit în mașină și el nu-și putea explica. Pregătise tot, era simplu, ar fi trebuit să fie simplu. Ce dracu' se întâmplase?

I-a venit ideea cu ricina după ce a văzut *Breaking Bad*. Acolo părea complicat de produs, dar era mult mai simplu, i-au fost suficiente câteva ore de căutare pe net, nici măcar pe dark net, totul e public. Am ajuns să trăim vremuri în care totul e la îndemână, atât viața, cât și moartea. Semințele le-a cumpărat de pe *olx*. Oamenii cultivă planta peste tot. Este rezistentă, frumoasă, iar uleiul se folosește și în industria medicală și în cea de beauty. El a pretins că vrea să-și pună în curte. Abia la convins pe vânzător să-i dea doar 250 de grame.

Zgomotul ușilor îi întrerupe reveria.

— Deținut Găman, v-a sosit avocatul.

— Avocatul? Ce avocat? N-am apucat să-l chem. Vreau avocatul meu, nu vreau pe cineva din oficiu.

— Domnul Nicolae Albescu vă așteaptă.

Se simte ușurat, îi vină să râdă și să plângă în același timp, Nicu a aflat cumva și a venit singur. Camera de vizită e undeva la parter, nu mai iese din secțiunea de detenție. S-ar fi bucurat dacă l-ar fi dus tot acolo unde l-au interogat, tare i-ar fi prins bine o oglindă.

— Nicu, să trăiești, mulțumesc mult, cum de-ai știut, cum de-ai venit?

L-au dus fără cătușe de data asta și-l poate îmbrățișa. Nicu Albescu s-a ridicat de pe scaun la intrarea lui și a venit spre el.

— Băiete, nu te-am văzut niciodată arătând în halul ăsta!

— Nu râde de mine, te rog, n-am putut să mă spăl ca lumea, sunt în aceleași haine de când am ajuns aici. Nici nu m-au lăsat să te sun.

— Mi-am dat seama. Am avut noroc. M-a sunat Radu ieri și mi-a zis că a dat de băieți la percheziție la tine acasă. Bănuiesc că ți-au luat telefonul și s-a descărcat.

— Cu siguranță.

— Zi-mi ce a fost. Cum și ce s-a întâmplat. Spune-mi tot. Uite și hârtie de reprezentare. Semneaz-o.

Nicu ia notițe într-o agendă groasă, cu coperți din piele. Ar fi zis că e aceeași agendă ca atunci când l-a ajutat cu divorțul, dar probabil că-i poate adăuga file. Nu știa pe cineva care să scrie atât de mult și de repede. Din când în când ridica privirea și-l invita să continue. Pe la vreo 40 de ani, Nicu Albescu era avocat de drept penal. A ajuns la el printr-un amic, un tip pe care l-a cunoscut la salon, dar cu care a ajuns să se împrietenească. Lumea ciudaților e foarte mică, așa îi spunea Bogdan mereu. În seara în

care i-a povestit prin ce a trecut, nu a putut dormi deloc. Bogdan fusese acuzat în urmă cu niște ani de corupție de minori. Nicu Albescu era cel care preluase cazul și care-l ajutase, în ciuda detaliilor care-l făceau să pară lipsit de speranță. Tot el a pus presa pe goană și n-a mai lăsat hienele să-i devasteze viața. Bogdan agățase un tip într-un bar, s-a dus cu el acasă, în dimineața următoare băiatul s-a dus direct la poliție și l-a reclamat. Ar fi vrut să explice că e o înscenare a fostului iubit, pe asta au și marșat, dar tot a primit o pedeapsă de doi ani cu suspendare. Băiatul avea doar 17 ani, norocul a fost că Nicu l-a făcut să-și retragă plângerea până la urmă.

Se gândește la Nicu pentru că nu știe cât și ce-i poate spune. În ce măsură poate spune adevărul?

— Pot să-ți spun orice?

— Sunt avocatul tău, normal că-mi poți spune orice.

— Eu am făcut-o.

— Ai făcut ce?

— Am pus ricină pe un document pe care i l-am dus lui Fora. Ai nevoie de detalii?

— Mi-au explicat pe scurt acuzațiile. Ce dovezi au?

— Au găsit praf pe manuscrisul luat de la cabinetul lui. Polițista aia a ajuns la spital din cauza mea.

— Nu e nicio polițistă.

— Cum să nu fie? M-a anchetat ieri. Una blondă și creață, frumoasă. Ciudată. Regina Alexa.

— Nu e polițistă, e medic legist și o să contestăm întreaga anchetă. N-aveau voie să facă asta. Să sperăm că nu i-au făcut ceva hârtii. Pregătesc rapid o reclamație.

— Îmi pare rău, era s-o omor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Praful de ricină e foarte toxic, în special dacă e inhalat, dar și dacă e ingerat. Se pare că ricina nu se dezactivează atât de repede cum am crezut. Foile au ajuns

la secție și ea a citit. A pus mâna pe foi, poate că n-a folosit mănuși, criminaliști luaseră amprente, manipulaseră hârtiile, dar pe ea tot a afectat-o. Au dus-o la spital. Așa au ajuns la mine. Nu trebuia să se întâmple asta.

Își sprijină capul în mâini și începe să plângă.

— Raul, nu înțeleg mai nimic. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Fora m-a rugat să-l ajut.

— Adică? Tot nu înțeleg.

— Fora era terapeutul meu. Știi că m-am dus la el după ce am divorțat. Și mi-a prins foarte bine. Ne-am apropiat. O dată pe săptămână, aproape doi ani, e ceva. Se construiește o relație. El m-a avertizat că încep să-l văd ca pe tatăl meu, chestii complicate, în fine, n-aveam eu chef de ele. Fora s-a îmbolnăvit grav, a făcut cancer la plămâni și m-a rugat să-l scap.

— Au, Raul. Deja mi-ai zis prea mult.

— Mi-ai cerut să-ți spun adevărul.

— În fine, e delicat doar în cazul în care acuzațiile pot fi probate. Ce probe au? Știi?

— Nu știu ce au găsit acasă. Teoretic nimic. Am aruncat tot imediat după ce am dat manuscrisul.

— Cum adică?

— Dactilografa lui Fora e madam Luna, de la mine de la bloc. Am cunoscut-o chiar când m-am mutat, stă vizavi de mine. E fabuloasă doamna. O mai ajutam la cumpărături, o coafam acasă, mai luam cina împreună uneori. A fost toată viața singură, complet neadaptată.

— Divaghezi de la subiect.

— Scuze. Așa, doamna Luna a lucrat ca secretară la spitalul de psihiatrie și-i bătea la mașină, nici măcar la calculator, toate lucrările lui Fora. Bănuiesc că el le-ar fi putut scrie pe calculator, dar nu știu de ce n-o făcea. Mă rog. Eu aveam programare în ziua aceea. Am luat hârtiile

de la ea, am pus ricina, am sigilat plicul și i le-am dus lui Fora, așa a fost înțelegerea.

— El ți-a cerut?

— Da.

— Încadrarea la „ucidere la cererea victimei".

— Huh?

— Există în codul penal o ucidere care nu e omor calificat. Se pedepsește mai puțin, dar ar trebui să vedem dacă ne încadrăm.

— Dar înțelegi că doar am vrut să-l ajut?

— Înțeleg perfect. Ai ceva scris de la el?

— Nu.

— Ești nebun! Nimic?

— Nu. A zis că se ocupă el de tot și că o să fie bine.

— Și tu l-ai crezut?

Ușa se deschide brusc și Matei intră cu un teanc de dosare. E obosit, dușul de dimineață a fost mult mai scurt decât de obicei. Nu a avut timp să se radă pe cap și firele care i-au apărut sunt albe aproape în totalitate. Fața îi e uscată și pare fragilă. Doar ochii negri se mișcă rapid de la unul la celălalt, în timp ce le explică rezultatele percheziției. Gura i se mișcă, dar Raul nu aude decât „din rezultatele preliminare reiese că nu sunt urme evidente de ricină în apartamentul domnului Găman. Cu toate acestea, este absolut evident faptul că dumnealui a dus documentul pe care s-a găsit ricină la cabinetul domnului Fora. În aceste condiții, domnul Găman este în continuare acuzat de tentativă de omucidere asupra doamnei doctor Regina Alexa și suspect de omor calificat asupra doctorului Ion Fora, psihiatru."

— Dovezile pe care le aveți sunt circumstanțiale. N-aveți de unde să știți dacă ricina a fost pusă de către domnul Găman sau de altcineva. Clientul meu are dreptul la apărare. Voi contesta decizia de arest, să vă fie clar. Și voi

insista asupra faptului că i-a fost obstrucționat dreptul la avocat. Nu vă puteți bate joc de oameni în halul ăsta.

— Ar mai fi ceva, domnule avocat. Matei se așează și el la masă și deschide unul dintre dosare. Doamna Zaraza Găman a decedat la azilul de bătrâni din Săcele în octombrie anul trecut. Diagnosticul a fost de viroză respiratorie, insuficiență respiratorie, blocaj al plămânilor. Imaginați-vă că doamna Găman a început să tușească, a făcut febră, s-a sufocat apoi. Totul în numai câteva ore de la vizita fiului ei.

— Așa?! Și vreți să spuneți că...?

— Tot tabloul arată a otrăvire cu ricină. Exact asta vrem să vă demonstrăm, ridică Gigi glasul.

— Nu e nevoie să țipați, doamna doctor. Speculații, domnule comisar. Raul, nu spune nimic, acesta nu este un interogatoriu. Nu e nevoie să răspunzi. Este doar încercarea lor de a te intimida.

I-a repetat de nenumărate ori lui Nicu să aibă grijă de fete și de ce anume vor afla ele. Avocatul i-a promis că în cel mult 48 de ore va fi acasă, pentru că n-aveau nici un fundament pentru a-l reține în continuare.

CAPITOLUL 11
Segment închis

„AM auzit melodia în mașină și mi-am adus aminte de noi. The Motans — Maraton"

„de ce folosești pluralul? eu nu sunt „schioapă" :)"

„bine că ești tu perfectă :)"

„parcă erai veterinar, te-ai făcut psiholog?"

„parcă erai drăguță, te-ai făcut afurisită?"

„cină?"

„cine?"

„asta-i bună doar în cazul te referi la pluralul de la cină"

„normal că-i bună. și exact la aia m-am referit. iar ai nevoie de explicații"

„iar ai prea mult timp"

„pacienții mei sunt mai drăguți decât ai tăi"

„da, dar ai mei stau nemișcați"

— De ce zâmbești așa? Cum îl cheamă? e curios Matei.

— Îl cheamă Radu Arsenie și e medicul lui Morty.

— Da, da. Ce sfânt! Iar pe tine te vindecă la inimă.

— Ce urât a sunat.

Matei nu răspunde. Pare ofticat, dar ea n-are timp să-i bandajeze sentimentele rănite.

— Matei, îmi pare rău că te-ai supărat.

— Da, nici măcar nu știu de ce. Că n-avea cum să meargă între noi.

— Asta zic și eu.

— Friends?

— Always.

Își scoate căștile și i se încurcă în păr.

— Vrei să asculți melodia pe care mi-a trimis-o?

— Eh, nici chiar așa.

Îi place că s-a relaxat. Matei e unul dintre bărbații pe care îi admiră. Și el se încadrează în categoria celor cu inima șchioapă, vorba cântecului. Suntem prea răniți cu toții ca să putem avea relații care să funcționeze.

— Auzi, ne-am blocat?

— Nu. Sigur nu. E ceva aici care ne scapă, trebuie să-i dăm de capăt.

— Știu, dar nu știu de unde să-ncepem. Ideea e că Fora nu prea avea cum să ajungă în mașină. El a inhalat ricina pe la șase. La opt avea deja simptome, că doar de-aia i-a făcut asistenta vitamina C, doar părea răcit. A zis că i-a făcut și niște morfină. E aproape imposibil să se fi ridicat și să se fi dus în garaj.

— Aproape. Ai zis aproape.

— Știu.

— Hai să vedem cine e Viorel P. Au reușit să spargă telefonul?

— Da. În agendă e trecut tot doar așa. Îl suni tu? Eu mă duc în curând acasă.

Ar vrea să se poată opri din a se gândi doar la ce s-a întâmplat. Ar vrea să se gândească la Radu și la ceea ce e. Tot nu știe exact dacă a bucurat-o întoarcerea lui. Ba da, trebuie să admită că da. Mai ales că-și dă seama că zâmbește auzind că a primit un mesaj pe telefon. Număr necunoscut. Parcă i-a blocat numărul de pe care i-a scris data trecută. De ce-i zboară mintea la Vlad mereu când primește un mesaj care nu știe de unde e?

„am crezut că ai terminat cu el"

„am crezut că te-ai potolit. câte telefoane mai ai de când să cumperi?"

„cartele"

„în fine... renunță"

„la tine am renunțat"

Se ridică de la birou și dă buzna peste el. Vlad Tomescu, cu picioarele pe speteaza unui scaun, rămâne nemișcat când o vede în ușă.

— Ce-i cu fața asta, credeai că o să mă ascund?

El nu scoate niciun cuvânt, doar zâmbește. Cămașa albă are mânecile suflecate. Ea recunoaște că încă i se pare frumos, ceea ce ar putea înseamna că el chiar e un animal arătos. Se străduiește să pară serioasă.

— Vlad, ce-ar trebui să fac ca să încetezi?

— Cât de tare te deranjează?

Au fost momente în care vederea numelui lui pe ecran o făcea să-i bată inima mai tare. O perioadă din cauză că era îndrăgostită, o perioadă pentru că îl ura. Acum? Acum a reacționat din obișnuință mai mult. Ar fi putut să nu-i răspundă. Ar fi putut să ignore mesajul lui.

— De fapt? Deloc. Ai și tu dreptate. Să ai o seară frumoasă.

Iese pe stradă și o lovește frigul. Își caută căciula prin buzunare, ar fi crezut că nu are nevoie de ea, dar umezeala e ceea ce o deranjează mai mult. Strada e plină de mașini, din nou ambuteiaj. Se ridică o construcție din beton, un mall mare, fix în mijlocul orașului. E fără mașină, vrea să meargă cât mai mult pe jos, dar i se pare că e o greșeală. Despre multe lucruri ne dăm seama dacă sunt bine sau nu, abia după ce ne apucăm de ele.

Despre relația cu Vlad s-a prins tot pe parcurs, deși nu era chiar atât de greu de presupus. Ușurarea pe care o simte i se pare incredibilă. Pur și simplu, a venit. Nu a trebuit să facă nimic, să se străduiască sau să spună ceva. Azi și-a dat seama că nu mai contează ce face el. Dacă îi scrie, dacă nu îi scrie, dacă o urmărește sau dacă nu o urmărește. Probabil că Matei i-a dat raportul despre Radu. Dar nici asta nu mai contează. Singurul lucru care o preocupă acum este ce vor mânca la cină.

CAPITOLUL 12
Săritură de la trapez

BĂIEȚELUL mai mic zâmbește cu gura până la urechi și are în mână un colț de pâine din care tocmai mușcase. Cel mare îl ține cu o mână după umeri și are pieptul umflat de mândrie. E cea mai frumoasă fotografie a lor și lui Viorel îi dau lacrimile. A răscolit în toate cutiile să dea de ea și se pregătește să o posteze pe facebook. A pus câte o poză în fiecare lună. Cu ei doi când erau mici de tot. Parcă își amintește și acum cât de mult l-a așteptat. Mama i-a zis că o să aibă un frățior sau o surioară și el și-a dorit un băiețel, ca să aibă cu cine se juca. Dănuț i-a fost bucurie. Toată lumea s-a mirat de cât de bine l-a primit, cum avea el mereu grijă de cel mic, cum îl proteja și cum îl apăra. Că doar de tata trebuia ferit. Când venea el supărat de la muncă era mai bine să se ascundă. Mama nu avea unde să se ducă, așa că și-o încasa ea. Nu se întâmpla chiar atât de des. Unii copii erau bătuți zilnic, alții doar săptămânal, dar tata, care era angajat la fabrica de bere Ciucaș, nu era chiar așa de rău cum erau alții. Dănuț avea vreo patru ani în poză și el vreo opt.

Viorel Porumb a ajuns taximetrist. O clientă pe care a luat-o din oraș în urmă cu două săptămâni a râs de el. I-a zis că „șofer la Uber" nu e meserie. Iar el disprețuia taximetriștii, dar nu i-a mai rămas nimic altceva de făcut când a pierdut tot. Să faci Uber cu un BMW 5 este ultima

aroganță și-a zis. Deși munca cinstită nu ar trebui să supere pe nimeni. Femeia l-a întrebat dacă nu ar fi fost mai simplu să vândă mașina aia mare și costisitoare și să-și ia ceva cu un consum mai mic. I-ar fi cerut numărul de telefon când a văzut-o că se urcă în mașina lui. Veselă și colorată, blondă și minionă, dar cu o gură spurcată.

Se ridică de la masă și-și mai pune o cafea. Apartamentul mic îl sufocă. A plecat el la divorț, nu avea încotro, casa era a ei, nu avea niciun drept. A și venit socru-său să-l supravegheze când a plecat. Și-a luat doar hainele, sculele de muzică, televizorul. A strâns cu grijă pozele din copilărie. Celelalte lucruri le-a împachetat și le-a pus în garaj, pe când se va așeza și el undeva.

— Trebuie să divorțăm.

— Mereu am crezut că lucrurile astea nu apar din senin.

— Din senin? Din senin?! Ioana ridică glasul. Ești idiot? Nu mai vorbim de jumătate de an.

— Ce ne-a împiedicat, Ioana, poți să-mi spui?

— Prostia ta. Te apuci și te dezapuci de câte un business de câteva ori pe an, în fiecare an. Sunt zece ani de când suntem împreună și nu ai adus nici un venit în casă. Cresc copiii singură sau cu ai mei.

O femeie frumoasă, că doar de asta s-a și îndrăgostit de ea. Înaltă, cu un păr foarte lung și negru, aprigă și fierbinte. El doar nu a avut noroc, de parcă ar fi vrut să nu-i iasă lucrurile.

Scoate fumul pe nas. Vede cum primește like-uri la fotografia pe care abia a postat-o: „Sunt șase luni de când sunt singur pe lume. Frățioare, ce mult te-am iubit!". Dănuț a murit pe data de 9 iulie 2017. Cea mai tristă zi din viața lui și ea mai dureroasă.

Apelul îi întrerupe reveria.

— Bună ziua. Sunt comisar în cadrul Inspectoratului Județean de Poliție Brașov. Numele meu este Matei Vălean.

— Bună ziua.

— Sunteți invitat la sediul inspectoratului Brașov în legătură cu cazul Ion Fora.

— Pentru ce?

— Trebuie să dați o declarație.

— De ce?

— Ați fost printre ultimele persoane care l-au prins în viață pe domnul Fora. Se pare că avem de-a face cu omucidere. În cazul în care nu acceptați invitația noastră deschisă, veți fi solicitat cu procuratura.

Domnul Fora i-a fost de mare ajutor. Atâta i-a tot zis să-i spună Ion, dar lui i-a fost foarte greu, l-a respectat prea mult. Când s-a dus prima dată la el, Dănuț era mort de-o lună.

— Care este motivul pentru care ai venit la mine, Viorel? Pot să-ți spun așa, da?

— Sigur că da.

Bătrânul era așezat în fotoliu. Acolo l-a găsit de fiecare dată când mergea la cabinet. Nici măcar nu se ridica atunci când pleca el.

— Toată viața mea se duce de râpă. Nu mai am nimic. De când a murit fratele meu, nu pot face pace nici cu mine și nici cu ceilalți.

— Care ceilalți?

— Copiii, nevastă-mea, apropiații.

— Ce înseamnă pace?

— Înseamnă bucurie. Nu mai pot.

Așa era și așa a fost o bună bucată de timp. Domnul Fora a reușit să-l învețe să se descopere puțin câte puțin. Să-și găsească o oarecare independență. Noroc că Ioana

i-a lăsat mașina, că altfel nici nu știa de ce anume s-ar fi apucat.

Își schimbă doar tricoul și mai pune și un pulover. Realizează că e agitat. Imaginile i se amestecă în fața ochilor, amintiri din trecut, secvențe din visuri. Privește pe geam și vede zăpada. A închiriat apartamentul pentru că era foarte ieftin, dar îl deprimă să stea la bloc și să-și audă vecinii. Chiar alături de el e un cuplu care a făcut un scandal monstru până la miezul nopții. Apoi au făcut dragoste și a auzit bubuiturile patului care lovea de peretele comun până spre dimineață.

Probabil că îi e dor de ea. De pasiune, de nebunie. Când a văzut-o pe Ioana pentru prima dată era bine îmbrăcat și s-a bucurat, era sigur că o să se dea la ea. Ea era la singurul birou liber de la reprezentanța auto și s-a dus repede, s-a trântit pe scaun și a început să o întrebe despre cele mai scumpe mașini. A încurajat-o să-i dea toate detaliile, nu că ar fi fost ceva ce nu știa, dar îi plăcea să o asculte. S-a învârtit pe lângă ea și i-a privit formele cu nerușinare. Ea se tot trăgea cât mai departe de el, dându-și părul lung după ureche sau aranjându-l cu gesturi din ce în ce mai nervoase.

— Dar în cazul în care eu cumpăr mașina, acceptați invitația mea la cafea?

— Sigur că da, o să primesc și o primă pentru asta, eu cred că merită.

A cumpărat mașina, da, îi trebuia, dar ar fi putut să-și ia și una la mâna a doua, să nu mai vadă cum se tot mărește creditul din bancă.

Putea fi extrem de fermecător și se pare că în seara aceea a reușit chiar foarte bine. S-au dus la ea, nu l-a el, și patul a bubuit toată noaptea, la fel ca la vecini.

Tot drumul până la poliție și-a făcut probleme dacă e bine sau nu să-l vadă cu mașina, așa că a parcat departe, ca nu cumva, nici măcar din greșeală, să-i bage la idei. A constatat că-l așteptau, i s-a zis la ce cameră să urce de când și-a spus numele la poartă.

Când intră, vede doar lampa de pe birou care proiectează lumină pe masă și în jurul ei, astfel încât Gigi pare a avea o aureolă în jurul capului. Viorel își dă seama că e chiar fata cu care avusese o discuție despre taximetria cu un BMW 5. Și-a lăsat degeaba mașina la un kilometru distanță de poliție.

După jumătate de oră de discuție, Gigi și Matei își pierd răbdarea.

— Domnule Porumb, acum că am depășit faza de introducere și că ne-am cunoscut, ce-ar fi să ne spuneți adevărul?

Gigi se apleacă mult peste masă, părul i se apropie de becul încins. Viorel rămâne cu privirea fixată undeva deasupra capului ei chiar și atunci când răspunde.

— Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegeți?

— Ce v-am ascuns eu?

— Ce ați făcut în noaptea de 4 spre 5 ianuarie?

— Am dormit. Ce să fac?

— Reluăm. La ce oră l-ați vizitat pe domnul Fora în data de 4 ianuarie, joi.

— La ora șapte. Aveam programare. Și m-am dus.

— Atât?

— Domnule comisar, zău că nu înțeleg ce mă întrebați.

— Unde ați fost până la ora 2, în noaptea de joi spre vineri?

— La muncă. Eu mă ocup cu taximetria.

— Ne puteți da un listing cu toate cursele pe care le-ați avut în noaptea respectivă?

— Desigur, nu e nicio problemă.

— În fine, Gigi încearcă să pară mai prietenoasă, cum era domnul Fora în seara aceea?

— Răcit. A strănutat de foarte multe ori, a tușit, am terminat mai repede decât de obicei.

— Care e motivul pentru care ați mers la domnul Fora?

— Care e motivul pentru care mă întrebați așa ceva? Nu cred că vă privește.

— Am crezut că ați venit să ne ajutați.

— Am crezut că m-ați chemat să stăm de vorbă și nu să mă jigniți.

A reușit să nu le spună mai nimic. Nici nu păreau cei mai versați anchetatori. Poate că i-a fost teamă degeaba. Se gândise că-l vor întreba mai multe despre viața lui, dar oamenii ăia avea altele pe cap, probabil. E aproape vesel. Parcă și soarele e mai puternic.

Pe derdelușul din spatele poliției mergea la săniuș cu Dănuț. Acum i se pare că viața nu e altceva decât o succesiune de momente disparate în timp. Oare unde e viața de care nu-și aduce aminte?

CAPITOLUL 13
Rombul ascuțit

OAMENII sunt judecați după modul în care aleg hainele în context și nu după haine în sine. O ținută poate fi potrivită pentru un anumit tip de întâlnire și un dezastru pentru o alta. Iar ea a știut mereu să facă diferența. A știut ce și când e potrivit: ce ținută, ce pantofi, ce poziție, când să stea în picioare și când să se așeze, când să întindă ea mâna prima, când să privească interlocutorul în ochi, când să evite contactul, când să zâmbească și când să se încrunte. Scrutează rafturile cu privirea pierdută. S-ar îmbrăca în ceva mai potrivit cu situația, dar nu prea știe cum ar trebui să fie acest „potrivit", de fapt. Oare mai era cazul să se îmbrace tot în negru? Doar trecuse destul timp, iar polițistul — dacă tot cu Matei urma să discute — nu a părut prea impresionabil.

Rochia bleumarin e o soluție bună: din catifea groasă, lungă, doar cu un decolteu ceva mai mare. Măcar puțin și tot se poate folosi de farmec.

Face un pas în spate și mișcă mâna de două-trei ori în gol, căutând ușa. Își aduce aminte că a desființat pereții. Dressingul era separat de dormitor prin niște oglinzi uriașe, de sus până jos. Așa îi plăcea lui, să poată vedea tot, din toate unghiurile. Încă este îngrozită că ar putea exista undeva înregistrări, deși el era foarte precaut și nu ar fi făcut vreo prostie să le publice undeva. Simte un gol în

stomac, așa e de fiecare dată când își aduce aminte imagini de atunci. Își duce mâna la gât, e totul în ordine, senzația de sufocare este doar o impresie, e undeva în corp, chiar dacă nu are legătură cu prezentul. Se duce la fereastră și o deschide larg, să intre primăvara care urmează să vină.

La început se vedeau rar. Ea venea de la Viena o dată pe lună și locuia la părinți, evident. L-a cunoscut la un eveniment unde o rugase tatăl ei să îl însoțească, n-ar fi vrut, dar nu l-a putut refuza. O sindrofie la care nu vrea nimeni să meargă, dar sunt toți acolo, pentru că trebuie să fie văzuți. Credea că nu va trăi vreodată ceva mai îngrozitor. Sigur că în diferite feluri, experiența s-a repetat de multe ori. Când oamenii se cred importanți simt nevoia să-i convingă pe cei din jurul lor de asta. Atunci organizează tot felul de întâlniri: conferințe, baluri, festivități, la care nu fac altceva decât să se asigure între ei că fac parte din aceeași categorie și că sunt valoroși. Fusese decernarea premiilor pentru anul 2003 de către Camera de Comerț, iar tati urma să urce pe scenă și să primească trofeul pentru „cea mai rapidă dezvoltare a unui IMM".

Ar fi vrut să fie în altă parte. Ar fi ieșit cu foștii colegi de liceu în oraș, erau cam toți acasă de sărbători, dar tata a făcut fața aia a lui, când o alinta, a pus „botic" și i-a zis peltic: „te loooog, te loooog", până când au izbucnit amândoi în râs. Îl privea și scotea hohotele corespunzătoare, chiar s-a ținut și cu mâinile de burtă. Pentru că nu se putea altfel, mereu urma ceva neplăcut dacă îl contrazicea sau dacă nu făcea ce-i cerea. Niciodată nu o amenința direct. Nu spunea „dacă nu vii cu mine" și apoi să continue. Doar că simțea, știa că la un moment dat o va pedepsi.

Pe scena teatrului Reduta au urcat pe rând oficialitățile orașului, apoi cei mai bogați dintre bogații recent îmbogățiți. Erau patru persoane alături de tatăl ei

la secțiunea respectivă. La peste zece ani de atunci, doar tatăl ei e liber, trei sunt în pușcărie, condamnați pentru corupție, iar ultimul s-a sinucis. Diana își aduce aminte cât de oripilată a fost când toți cei din jur au crezut că e iubita lui, nu fiica. Domnul care fusese premiat pentru un proiect de dezvoltare urbană avea o gagică mai tânără și decât ea, ceea ce ar fi însemnat că era minoră. Au ieșit la o țigară la un moment dat:

— Bună, sunt Diana.

— Bună, Corina, încântată.

— Cum ți s-a părut chestia asta?

— Cum să fie, cum sunt toate.

Corina avea părul lung și negru, drept, până în talie. O rochie decoltată până la buric și o haină de blană de vulpe argintie lungă până-n pământ. Zâmbea pierdut, chiar căuta o cale de retragere când iubitul ei a venit să o ia de afară.

— Păpușă mică, aici erai? Lasă țigara și hai înăuntru, iubita mea.

Omul s-a clătinat puțin, Corina l-a susținut, i s-a părut că era obișnuită să facă asta, iar domnul Nicolae Ciosu, membru în consiliul județean și proprietarul cartierului de apartamente din zona de sud, a horcăit un râs și s-a lăsat târât de tânăra firavă înăuntru.

Totul era atât de diferit față de Viena, poate și pentru că-și petrecea tot timpul doar cu tineri de vârsta ei, studenți, cu aceleași preocupări. Doar când venea acasă i se părea că ajunge în viața reală. Tata nu a prea vrut să o lase acolo la școală, dar mergeau mulți colegi din clasă. Ar fi fost de prost gust să rămână să studieze la Brașov, ca sărăcii. I-a plăcut perioada de la universitate. Chiar dacă avea mult de lucru, multă treabă, mult de învățat și se descurca destul de greu. Și i-a plăcut să fie departe.

Singurul domn cu papion pe care îl observase s-a apropiat de ea.

— Aveți cumva o brichetă, domnișoară? A întins mâna și s-a prezentat. Sunt Daniel Preda, v-am remarcat în sală, sunteți foarte frumoasă.

I-a zâmbit și i-a întins mâna:

— Sunt Diana Dobrescu.

— Diana, te rog, ne putem tutui?

— Da, bineînțeles.

Ar fi vrut să-i poată ghici vârsta. Cam 30, poate un an sau doi mai mult. Înalt, atletic, cu o față prelungă și mandibula ieșită puțin în afară, astfel încât atunci când vorbea sau zâmbea i se vedeau și dinții de jos. Mustața care rămânea cumva în planul îndepărtat a făcut-o să i se pară că jumătatea feței lui Daniel era cu capul în jos, ca și când ar fi avut barbă. Când fuma, scotea mai întâi fumul pe nas. Părul îl avea tuns periuță, foarte închis la culoare, aproape negru, constrastând cumva cu fața albă.

Au mai fumat încă o țigară. El i-a povestit despre doctoratul în energie regenerabilă pe care tocmai îl susținuse, ea i-a vorbit despre business management, ceea ce studia ea. Cu voia tatălui, a acceptat să-l însoțească pe Daniel într-un club.

Când au ajuns în Piața Sfatului era douăsprezece noaptea și au privit împreună la ceas când au auzit Crai Nou. Mai erau câteva cupluri, unii se plimbau, alții se sărutau, stăteau unii îmbrățișați pe banca înghețată. A ținut minte toate detaliile pentru că a fost unul dintre puținele momente frumoase. S-au sărutat îndelung, au ajuns în club unde mai mult au povestit toată noaptea, urlând unul la celălalt deși stăteau pe scaunele de bar apropiate, dar muzica era tare de tot și ritmul acesteia prea rapid. Au dansat pe cele câteva melodii care le-au permis să rămână îmbrățișați și apoi Daniel a condus-o acasă.

Mai întâi i-a făcut cadouri. Inițial poșete, eșarfe, bijuterii, accesorii. Apoi haine. Abia apoi lenjerie, pe care insista ca ea să o poarte. Splendidă, numai mătase, albă, neagră, roșie, crem, totul extrem de fin. Simțea mătasea ca pe o a doua piele. Îi cerea doar să-i arate cu ce e îmbrăcată și ea-și deschidea cămașa sau își ridica bluza și-l lăsa să vadă. Purta ciorapii cu portjartier de la el și se încălzea de câte ori își trăgea fusta în sus.

A curtat-o mai bine de două luni până când au făcut dragoste, dar a reușit să o impresioneze cu acel moment special. A închiriat un apartament într-un hotel din Poiana Brașov. În prima cameră aveau cina așezată pe masă, lumânările erau deja aprinse când au intrat. Ea era nerăbdătoare, începuse deja să se întrebe ce motive avea băiatul de amâna atât de mult.

Daniel părea a fi în regulă și patul presărat cu petale de trandafiri le-a fost un așternut de care ea s-a simțit răsplătită.

Apoi au început să se vadă la el acasă. Diana a hotărât să vină săptămânal de la Viena. El avea un apartament cu două camere într-un bloc de zece etaje. Totul era rece, nici urmă de ceva personal la vedere prin care locul ar fi putut părea locuit. Când a intrat, i-a luat haina cu mare atenție și a condus-o în camera de zi. A început apoi să aprindă lumânările, una câte una, întorcându-și privirea spre ea de fiecare dată. I-a zis că vrea să-i facă un masaj mai întâi și a pus un cearșaf alb peste canapea. A dezbrăcat-o încet, mai întâi puloverul, cămașa, pantalonii; i le-a luat una cât una și le-a împăturit pe fiecare. I-a lăsat doar chiloții.

După ce a făcut-o să se relaxeze, i-a arătat cum ar trebui să se mângâie și să simtă căldura intensă a corpului prin materialul delicat. Când a pipăit-o și a văzut cât e de umedă, a lins-o și a trebuit să-l roage s-o pătrundă.

Mai târziu a început să-i aducă reviste. Îi spunea că detaliile sunt în lucrurile simple, că ea trebuie să se simtă bine, i-a arătat fotografii cu femei în ipostaze în care dețineau controlul, femei cărora li se îndeplineau fantezii. O excitau, trebuia să recunoască. El o atingea precaut, adora să sufle aer cald pe ea și să o vadă cum se întinde de plăcere.

Apoi a întrebat-o și pe ea ce ar vrea, părea deschis și foarte interesat. Se refugiau în apartamentul lui pentru două zile, apoi el o ducea la aeroport.

A cerut-o de soție la Viena, de față cu părinții, la cina de după absolvire. Inelul avea un diamant suficient de mare.

Se așază pe pat și-și trage ciorapii negri, groși și opaci de 60 den. Nimic mai puțin de atât. Mătasea o îngrozește. A aruncat și toată lenjeria fină, o risipă, dar n-a avut ce face, simțea o gheară în stomac de ori de câte ori o vedea în sertar. Ridică un sutien din bumbac negru și-l privește, apoi decide că poate renunța la el fără probleme. Își strânge părul într-un coc, o să-l refacă la singura oglindă rămasă în casă, cea din holul de la parter.

Și-au petrecut luna de miere într-un resort în Thailanda. Daniel insistase să fugă de tot și de toate și să evite orașul, mergând direct la plajă, unde ar fi stat izolați în acel tărâm, care ar fi putut fi oriunde și nicăieri. Ea a vrut să se plimbe puțin prin oraș, să descopere lumea necunoscută, dar el nu a fost de acord, abia după ce s-a rugat de el a acceptat să petreacă o jumătate de zi în Bangkok. A fost prima ceartă. Ei i-au dat lacrimile și a început să bată din picior în timp ce-l amenința. Când a apucat-o de braț și a strâns-o, l-a privit în ochi până când durerea a devenit de nesuportat, apoi a îngăimat un „te rog".

Au lăsat bagajele la aeroport și au luat un taxi spre oraș. Îmbulzeala cruntă, aglomerația de mașini, de biciclete și de motorete, mirosurile, au dat-o toate peste cap, cu toate astea i-a plăcut experiența, voia să se piardă pe străzi, să vadă mai mult, să guste, să afle. Daniel trăgea de ea, voia să se așeze. Au căutat un bar să bea o cafea, obosiți după cele 13 ore de zbor. Căldura era umedă, simțea cum picături de apă i se preling pe spate. Și-a dus mâna la talie și bluza era udă leoarcă.

— Daniel, e ca într-o baie cu aburi aici!

— Ți-am zis să rămânem în aeroport. Ce m-ai adus aici, în mizeria asta?

— Dar e foarte interesant, mai avem doar trei ore și ne ducem înapoi, cum ar fi să nu fi văzut și orașul? Mă bucur că ai acceptat.

— O prostie, asta am făcut, o prostie!

S-au așezat la o masă pe terasa care dădea în trotuar. Pe stradă era o forfotă continuă, ca un șarpe infinit care se târa spre ceva necunoscut. Oamenii mergeau toți în același sens, erau ca sângele care curgea, rareori trecea câte un individ cu viteză mai mare, ca un factor de accelerare. Clădirile de pe partea cealaltă a străzii aveau magazine la parter și deasupra lor era o rețea complicată de cabluri. Stâlpii păreau copleșiți.

Ea a comandat un cocktail roz cu fructul dragonului. Când a început ploaia, dinspre stradă a venit un val de căldură umedă și urât mirositoare. Câțiva turiști au încercat să se adăpostească în dreptul localului, dar Daniel a chemat repede un ospătar și i-a cerut să-i dea la o parte, că el nu plătește să le vadă lor cururile. I-a fost foarte rușine când s-au întors toți înspre ei înainte de pleca și au început să-i înjure. Cel puțin așa părea, nu auzea exact cuvintele, erau destul de departe, vreo zece italieni ofensați. Daniel era satisfăcut. L-a privit și parcă

îl vedea pentru prima dată. Își luase un pahar cu whiskey și sorbea din el cu înghițituri mici. Mijea ochii și privea în stradă, ea era sigură că nu vedea mai nimic, pentru că nu-l interesa nimic. Părul i se lipise de cap, până și mustața îi era umedă. Aerul condiționat nu reușea mare lucru, chiar dacă era ajutat și de ventilatoarele uriașe din tavan, care încercau să compenseze și zbârnâiau continuu. N-a vorbit cu ea deloc, au mai stat vreo jumătate de oră până când s-a oprit ploaia și au plecat.

În resortul din Phuket era cu totul și cu totul altceva, doar că era scos din context, doar vegetația și personalul îi confereau o vagă impresie despre regiunea de pe glob în care se află. Abia când au ajuns în bungalowul lor, Daniel s-a relaxat și a început să-i zâmbească.

În noaptea aceea ar fi vrut s-o lase în pace, avea nevoie să doarmă. La început părea că e înțelegător în timp ce au cinat la lumina lumânărilor pe terasa lor. I-a spus că e obosită, el îi tot repeta cât de mult se bucură și cât de mult o dorește, că e soția lui, că totul va fi așa cum și-au dorit ei.

— Daniel, sunt praf de pe drum, mai avem timp. Avem tot timpul din lume.

Poate că a dat ochii peste cap când el a început din nou cu declarațiile, poate că s-a uitat urât, poate că a fost disprețuitoare. El a ridicat cuțitul cu un gest brusc și l-a înfipt în masă, chiar între degetul ei mijlociu și inelarul de la mâna stângă. Diana a rămas cu paharul la gură pentru o clipă, apoi l-a lăsat încet spre masă. N-a scos niciun sunet. A respirat doar adânc, apoi a început să simtă un fel de tremurat în tot corpul. Când paharul a ajuns jos, l-a sprijinit de cuțit și s-a vărsat. Vinul roșu s-a întins pe fața de masă. Unul dintre sfeșnice se clătina periculos și flacăra lumânării făcea umbre ciudate pe chipul lui schimonosit de ură. Amândoi au rămas tăcuți.

În cameră, ea nu a protestat când a legat-o de pat cu fața în jos. La mâini a folosit ciorapi de culoarea pielii. Probabil că și la picioare, dar asta nu a mai văzut. Când a țipat pentru prima dată, a prins-o de ceafă și i-a apăsat capul în saltea. A început să se zbată. El i-a șoptit cu o voce pe care nu a recunoscut-o:

— Curva dracului, nu te mai mișca atât, că-ți sparg fața!

Și nu a mai protestat. A încercat să nu mai scoată nici un sunet, a învățat rapid că n-are niciun rost, dar îi mai scăpa un strigăt și atunci el o lovea peste cap.

— Taci, că-ți pun căluș în gură, un sunet să nu mai scoți, jegoaso!

La un moment dat a leșinat de durere.

Dimineața i-a adus cafeaua la pat. Camera era plină de orhidee de toate culorile. El a ajutat-o să se dea jos din pat, a dus-o la baie să se spele, a ținut-o în brațe la duș. Avea impresia că nu se poate ține pe picioare, dar el era acolo, o sprijinea. Tot el a și îmbrăcat-o într-un halat de mătase roșu aprins cu păuni.

I-a luat ceva timp să-și dea seama de ciclicitatea ieșirilor lui. În vacanța aceea a lăsat-o în pace, ziua era numai lapte și miere, seara o lăsa să se odihnească. Ar fi vrut să-i spună cum se simte, dar își aducea aminte de cuțit. Teama creștea în ea pe măsură ce se însera și în fiecare dimineață se bucura că a mai trecut o noapte. O perioadă a crezut că a fost un accident, apoi chiar s-a temut că a visat. S-au întors din Thailanda fără să se mai repete coșmarul.

Mama și tata i-au luat de la aeroport și i-au dus la casa cea nouă. A fost o surpriză foarte mare, nici măcar ea nu știuse nimic. Le-au dat lor cheile și i-au lăsat să intre în curte, iar pe ușa principală Daniel a luat-o în brațe și a trecut-o peste prag. Intrarea se făcea direct în sufragerie, unde trona o masă din lemn masiv pentru șase persoane,

cu scaunele tapițate cu piele în jurul ei. Spațiul se continua cu bucătăria pusă cumva perpendicular, o masă cu scaune foarte înalte și linia de gătit în spatele ei. Îi plăcea chiuveta așezată în dreptul ferestrei. Tot la parterul generos mai era și livingul, în care o canapea maro din piele ocupa aproape tot. Pe peretele opus era un ecran de peste un metru diagonala.

— Yai, ce surpriză enormă, tată, mamă!

— Draga mea, ce ne bucurăm, să o stăpâniți sănătoși!

Bărbații s-au așezat cu câte o băutură în living, iar ea cu mama ei au urcat la etaj.

— Mama, aș fi vrut să știu și eu, să mă ocup și eu de câte ceva.

— Draga mea, am făcut noi tot, am vrut să fie gata când veniți, ce emoții am avut!

— Da, mulțumesc, m-am trezit cu o casă bej cu maro, jur că nu visam să arate așa.

— Să știi că o să se supere taică-tău dacă ești nerecunoscătoare. Noi ne-am străduit, dar pe tine nu te mulțumește niciodată nimic.

— Nu-i vorba de asta, dar aș fi vrut să-mi aleg și eu, nu știu, măcar draperiile sau ceva.

— O să ți le alegi când o să le faci din banii tăi, până una alta, calul de dar nu se caută la dinți.

Irina Dobrescu, mama ei, rareori se contrazicea cu ea. Nici nu avea mare lucru de spus vreodată. Doar când ieșea „în societate" parcă se transforma. La întâlnirile cu prietenele ei povestea despre ce și cum a mai cheltuit, ce a mai cumpărat, doar acolo se ridica la suprafață o femeie care îi trata pe ceilalți de sus, de la înălțimea banilor pe care soțul ei, proprietar de fabrică de exploatare a lemnului se afla. Irina Dobrescu începu să-și așeze ochelarii pe nas, apoi îi scoase și îi șterse și o lăsă pe Diana în dormitor. Singura schimbare pe care au făcut-o în casă, la dorința lui

Daniel, evident, a fost să pună oglinzi pe tot peretele spre dressingul din dormitor. Ca să fie mai simplu, după ce a murit Daniel, Diana a dărâmat peretele cu totul.

A doua oară s-a întâmplat la vreo lună după ce s-au întors. Până atunci Daniel fusese cald și tandru, i-a cerut doar să o vadă cum se atinge. A început să-i aducă „jucării". Apoi filme. Venea cu ele salvate pe un stick de memorie, nu intra online niciodată. În seara aceea, el a venit foarte târziu, ea era în pat deja. A auzit cum se deschide ușa, cum trântește cheile pe măsuța din hol. S-a descălțat, nu a mai auzit nimic până când nu a ajuns la trepte. A urcat încet, bara de sprijin a scârțâit când s-a dezechilibrat. Greșeala ei a fost că a stins veioza prea târziu. Stătea cuibărită cu genunchii la gură și asculta următorul lui pas. I-a auzit respirația grea când el s-a oprit în dreptul ușii de la dormitor. Corpul i s-a afundat în saltea, îl simțea ca de plumb. Apoi Diana a răsuflat ușurată când l-a auzit mergând la baie. A încercat să nu mai facă nici un zgomot, își număra respirațiile, dar când el a intrat în cameră, a aprins lumina și a tras brusc plapuma de pe ea.

— Ce crezi că faci, mincinoaso? Crezi că n-am văzut că ai stins lumina doar după ce am urcat eu?

— Daniel, scuze, n-am auzit, dormeam.

— Javra dracului, mă mai și minți în față.

A tras-o de picior și a obligat-o să îngenuncheze în fața lui. Cu cât se chinuia mai tare să-l facă se excite, cu atât mai tare o ținea el strâns de ceafă. Fața îi era udă de lacrimi, de salivă. Icnea din când în când, dar se străduia să se abțină, a pălmuit-o tare când l-a împins și a aplecat capul într-o parte. Pentru că se clătina, Daniel s-a așezat pe pat, tot cu fața la oglindă, iar pe ea a lăsat-o în continuare în genunchi, după ce a pus-o să-și scoată pijamaua. Din când în când, ridica ochii spre el și-i vedea ochii fixați pe imaginea din oglindă. A ridicat-o de păr și i-a făcut

semn să-şi pună o pernă la picioare. Ea nu a protestat, în sertarul de la noptiera lui era un cuțit.

Dimineața a însemnat din nou cafea la pat. De data asta nu mai erau orhidee ca în Thailanda. Dar mai târziu, peste zi, a sosit un curier cu şapte aranjamente enorme de trandafiri roşii.

După trei ani de căsnicie au mers împreună la un specialist în fertilitate. Daniel îşi dorea copii. Ea nu voia, dar discuția a fost foarte scurtă.

— Trebuie să vedem cum facem să avem copii, draga mea.

— Daniel, nu cred că e cazul.

— Cum adică, nu e cazul? Nu vezi că n-ai rămas însărcinată de atâta timp?

— Bine, dar noi facem dragoste foarte rar, iubitule.

Stăteau în apă, era vară, neobişnuit de cald pentru Braşov, paharele cu aperol spriț erau pe marginea piscinei şi ei se odineau cu coatele pe faianța călduță. Atunci el s-a întors brusc spre ea, a mijit ochii, a apucat-o de ceafă şi a băgat-o cu capul sub apă. Mâna dreaptă încerca să se agațe de ceva, pipăia zadarnic, a dărâmat paharele, apoi atingea doar cioburile. Un firicel de sânge se scurgea în apă şi vedea cum se împrăştie, cum culoarea se transformă într-un portocaliu vag şi apoi dispare. Pe el îl auzea de undeva de departe, corpul lui era tăiat de oglinda apei. Îşi vedea picioarele agitându-se fără să le poată controla. Pe Daniel îl auzea de la mare depărtare, o înjura ca atunci când îşi ieşea din fire, doar că acum era pentru prima dată când făcea asta ziua şi în afara dormitorului.

Medicul a fost foarte îndatoritor. Extrem de simplu totul. O singură inseminare şi a rămas însărcinată. A fost sigură că el se va schimba. Şi a avut dreptate. Accesele de furie au încetat. Probabil că asta a făcut-o să repete procedura la scurt timp după naşterea lui Matei. Daniel

a fost fericit apoi că are și o fetiță, acum corespundeau standardelor, familia fericită cu doi copii, un băiat și o fetiță.

Diana coboară în hol și se privește în oglindă.

— Mami, mami, unde pleci?

— Am o treabă în oraș, iubitule.

— Unde te duci? apare și Mara.

— Mă duc până la medic, iubita mea, la dentist. Mă doare puțin o măsea. Voi rămâneți cu tanti Maria până când mă întorc.

— Venim și noi, sări Matei.

— Nu, nu, nu veniți, că mie trebuie să-mi facă și injecție și nu vă place.

— Putem să mergem la locul de joacă?

— Nu, că nu cred că stau mult, mă întorc și mergem apoi împreună la cinema, dacă vreți. Să vă uitați ce filme sunt, da? Când mă întorc îmi spuneți. Bine?

Matei o privește cu ochii lui albaștri și aprobă fără să zâmbească.

Diana își ia haina din cuier și se privește în oglindă.

— Maria, Maria, adu-mi geaca lungă de fâș cu glugă de sus, te rog. Cea gri!

Ar fi fost prea mult să apară la secția de poliție prea elegantă. Poate „băiatul" acela, cu nume de copil — nu-și dă seama de ce se gândește la el ca la un puști — poate stângăcia lui, o va vedea și nu avea chef să pară inabordabilă. Îmbracă haina și se învârte. Apoi își pune gluga. Își zâmbește în oglindă. Scoate un ruj din geantă, se uită la roșul intens al acestuia și-l pune la loc. Scotocește până când dă de un luciu de buze transparent și pare mulțumită. Ia cheile de la mașină, mănușile de condus și iese pe ușă. Curtea mare e plină de zăpadă, dar aleea

principală a fost curățată. Va vinde casa în curând, poate chiar la primăvară.

Bătrânul s-a schimbat după plecarea lui Daniel la București. A început să accepte că are și ea ceva de zis, parcă a crescut în ochii lui de când i-a făcut nepoții, o lăsa să vorbească ceva mai des, dar rareori îi valida opiniile. Se întâmpla chiar să facă ce propusese ea cu ceva timp în urmă, dar numai după ce trecuse destul, astfel încât bătrânului să i se pară că era chiar ideea lui. Domnul deputat Preda devenise arogant, îl lua uneori peste picior pe socrusău, ceea ce tatăl ei nu putea suferi, dar tăcea, îi trebuia susținerea partidului pentru obținerea contingentului de lemn de care avea nevoie. Pe ea nu o invitau niciodată la discuțiile importante și nici nu îndrăznea să se bage, ar fi însemnat să riște prea mult, ei doi încă erau o echipă. Mama ei îi explica mereu să lase bărbații să-și vadă de afaceri, că ele nu au de ce să se bage, nu-i treabă de femeie. Mama încă îi mai cerea tatălui ei permisiunea să meargă singură în oraș, oare la ce se aștepta? Când a murit Daniel, i-a cerut tatălui ei să o lase și pe ea să se implice mai mult la fabrică. Știa că încă trebuie să fie precaută, nu-l putea contrazice prea des. Cum ar fi cu casa, că era prea departe de oraș, de școli. El imediat se inflama și-i vorbea de poziția casei, de munții pe care-i vedea, de piscina încălzită. O să încerce cu faptul că e prea izolată casa, dar nu prea era nici ăsta un argument, cât era Daniel plecat, tot singură în pădure locuia.

Alungă gândul, va vedea ce va face în primăvară, nu mai e mult, nu mai are cum să fie mult.

Câmpurile sunt albe, din când în când se văd niște dungi negre, ca niște sulițe. Poate niște săgeți de avertizare trase de iarna care se încăpățânează să domnească aprig. Ca și când niște capete ar fi încercat să străpungă giulgiul și au fost retezate la timp, înainte să se ridice.

Trece prin locul în care a fost accidentul anul trecut și se întreabă pentru a mia oară dac-ar trebui să accepte să ridice acolo o cruce sau nu. Părinții lui Daniel au sosit a doua zi după explozie și a trebuit să stea cu ei în casă cele zece zile până la înmormântare.

— Fata mea, fetița mea, ce te faci tu singură acuma, draga mea, se jelea Veronica Preda.

— O să mă descurc, am mare noroc cu ai mei.

— Da, vai de mine și de mine, că noi suntem departe și nu-ți putem fi de folos.

— Da, știu, dar asta e, o să ne descurcăm cumva.

— Copiii de ce i-ai dus de acasă?

— Pentru că vedeți câtă treabă am cu toate aranjamentele, nu e cazul să stea aici cu noi și să ne tot audă cum ne pregătim de înmormântare.

— Le-o fi și lor greu, micuții de ei. Și mai ales când o fi să vă mutați de aici, dacă vindeți casa?

— De ce să vindem casa?

— Mă gândesc că o fi mare pentru voi.

— Da, e mare, dar nu e cazul să treacă și prin stresul unei mutări chiar acum, mai vedem.

— Eu aș vrea să o vindem cât mai repede. Crezi că se poate?

— Poftim?! S-o vindem? De ce folosiți pluralul?

— Iartă-mă, îmi dau seama că e cam devreme, dar n-am încotro, tare ne trebuie banii. Pentru că nu știu exact cum se face, dar fiind casa cumpărată de Daniel, avem și noi dreptul la ceva.

— Casa a fost cumpărată de tatăl meu. Nici măcar nu e pe numele meu, darămite pe numele lui.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am zis: tatăl meu ne-a luat această casă și noi ne-am mutat în ea după ce ne-am întors din călătoria de nuntă, a fost o surpriză.

— Vrei să spui că Daniel nu e proprietar aici?

— Nu știu exact ce altă exprimare ar trebui să folosesc ca să înțelegeți.

În biserică, stăteau cu toții în jurul coșciugului acoperit și se străduiau să nu se privească prea mult. Dacă din întâmplare li se intersectau privirile, fiecare încerca să se uite în altă parte.

Ritul creștin ortodox de înmormântare e ca o punere în scenă a durerii. Absolut ca într-o piesă în care strădania principală e aceea de a obține un efect cât mai mare prin construirea emoțiilor decât prin transmiterea lor autentică, biserica se asigură că suferința e acolo. Dacă nu e acolo, o induce. Preotul cel bătrân avea costumația de zile festive. Sutana neagră era acoperită de patrafirul cu alb și mult auriu și argintiu, în ton cu barba bogată și căruntă care-i ajungea până pe piept. Diana se considera credincioasă, credea că e bine să simtă sprijinul și susținerea. Se ruga în același timp cu ceilalți și simțea că e acolo cu ea. Dumnezeu cel Mare și Bun, și Drept. Neatenția lui era scuzabilă, erau prea multe lucruri pe care el trebuia să le supravegheze în permanență, și apoi doar ea era singura vinovată de ceea ce s-a întâmplat cu Daniel. De ce s-ar fi băgat El să intervină? Răul există și fără aprobarea Lui, e acolo doar ca să ne facă să alegem mai bine. Să-l vedem și să-l curățăm.

A luat cel mai scump coșciug, i s-a spus că e abanos, dar era doar o denumire pretențioasă pentru stejarul vopsit negru. Părinții lui au încercat să se opună, nu mai văzuseră în viața lor un sicriu negru, dar s-au hotărât că trebuie să fie ceva special în momentul în care au aflat că a costat aproape 3.000 de euro. Cel mai scump la magazinul de pompe funebre care avea ca slogan: „vrei nu vrei, tot la noi ajungi". Ea putea accepta asta, doar că era important să ajungi când vrei și nu când vor alții. Slujba tot pe asta

se concentra, pe amenințarea cu moartea, pe judecată și fluturând prin fața ochilor promisiunea unui loc mai bun.

Peste coșciug și în jurul acestuia era plin de coroane. Ea comandase una din cale, florile ei preferate, buchetul de la nuntă fusese din aceleași flori, la care adăugase frezii albe, care miroseau atât de frumos. Coroana avea crenguțe verzi din lemn câinesc. Cei de la firma de pompe funebre i l-au recomandat, era foarte la modă, denumirea latină era *buxus sempervirens*, mereu verde, urma să reziste o bună perioadă pe mormânt, până când se va usca. Când era mică, se întreba mereu când mor florile: când le tai sau abia când se ofilesc. Moartea venea mult mai lin, încet, se insinua în tija lor dreaptă, urca celulă cu celulă până la inflorescență, care se prăbușea prima. Mirosul ușor dulceag de putrefacție se prelingea apoi de sus în jos, ajungea în apa a cărei culoare se schimba, se tulbura, începea să miroasă.

Identificarea nu fusese posibilă, așa că nici măcar nu s-a dus. I-au oferit, dar n-a vrut să-l vadă. Corpul era ars în cea mai mare parte și varianta cea mai bună de stabilire a identității a fost prin prelevarea de ADN de la părinții săi. Veronica și Nicolae Preda au fost devastați, parcă ar fi sperat ca în mașină să se fi aflat altcineva. Dar ea știa că fără el lumea era deja un loc mult mai bun. Era ipocrizie să plângă când ea se bucura în sinea ei că scăpase de chin. Doar că nu avea ce face, toți ceilalți s-ar fi uitat ciudat la ea. A avut grijă să se machieze cu un fond de ten foarte deschis la culoare, perfect opac. Și-a dat și pe marginea urechilor, știa că acolo se înroșește dacă se abține prea tare sau dacă îi vine să râdă. Peste machiajul tern și aproape alb a mai pus și un strat de pudră fără niciun luciu. Să nu răzbată nimic. Ar fi putut plânge, dacă voia, dar s-a temut că i se va șterge machiajul. A ținut voaleta trasă pe toată durata slujbei. La pomană a fost ultima dată când a vorbit cu părinții lui Daniel.

Diana intră cu viteză prea mare în sensul giratoriu şi maşina derapează uşor. O redresează abil, dă drumul unui hohot de râs. O maşină de poliţie e în dreptul ei şi se uită pe geam înspre ei. Le-ar fi zâmbit, dar crede că s-ar lua după ea. A mai făcut-o de câteva ori în trafic. Nu-i plăcea să oprească şi să vorbească cu cei care o urmăreau după ce vedeau posibilitatea în ochii ei. Prefera să-i aţâţe, să-i ademenească, să vadă că e ea în control. Maşina o ajuta să facă asta. Ar fi vrut să fie pilot de curse. Să alerge la concursuri şi să câştige. Poate chiar o să se apuce să competiţii. Mai avea doar să-l determine pe tatăl ei că ar fi ceva potrivit. Încă nu se rezolvase preluarea fabricii, va trebui să-l mai convingă, să-i arate că vrea să-i continue munca. El pretindea că o sprijină, dar nu o lăsa să decidă nimic. Îi vedea pe toţi cum îi cântă în strună, nimeni nu s-ar fi contrazis cu el. Discuţia cea mai intensă au avut la nici o lună după înmormântare:

— Draga mea, cred că ar trebui să te gândeşti ce ai de gând să faci pe viitor.

— Ce vrei să spui?

Erau la vila părinţilor ei situată pe Drumul Poienii, una dintre cele mai frumoase vile vechi care mai rămăseseră în zonă ca locuinţe, celelalte fuseseră transformate demult în pensiuni. Braşovul, cel mai frumos oraş din România, aşa cum le plăcea tuturor să spună, devenise o destinaţie importantă de vacanţă atât pentru români, cât şi pentru străini. Drumul de acces era aproape invizibil vara din cauza vegetaţiei abundente şi Dianei îi plăcea mult sentimentul că intră printr-un pasaj secret într-o altă lume, chiar dacă tărâmul nu era unul fermecat, promisiunea că va putea face ceva la un moment dat îi dădea curaj. Da, când vila ar fi urmat să fie a ei, ar fi transformat-o în mini-hotel fără nici cea mai mică ezitare. În holul mic de jos ar fi aşezat recepţia, doar un loc formal de înscriere. Lobbyul

ar fi fost la primul nivel, cel la care acuma era camera de zi și un loc de luat masa. Acolo ar fi servit ea micul dejun. La masa aceea îi plăcea să-și facă temele când era mică. Să stea în spațiul deschis, la masa peste care domnea o dantelărie complicată. Nu îndrăznea niciodată să o dea jos, mama se supăra dacă o da la o parte, mereu îi spunea că se șifonează. Era apretată și călcată de femeia care venea la curățenie. O îngrozea doar că trebuia să fie foarte atentă să nu greșească. Dacă ștergea ceva cu radiera, trebuia să ia aspiratorul să scoată mizeria făcută, nu avea voie să ridice fața de masă și să o scuture.

— Nu știu încă ce vreau. Aș putea să mă implic mai mult la fabrică, cred că mi-ar prinde bine. Am putea diversifica și produsele, am niște idei.

— Mă gândeam la ceva mai ușor pentru tine, scumpa mea. Tudor se descurcă destul de bine, sunt mulțumit de el.

Tudor Stancu era directorul de fabrică, băiatul pe care el nu l-a avut. Respectuos și ceremonios întotdeauna, asculta orbește de tatăl ei, mai ceva ca de al lui. Pentru că al lui era undeva la țară, într-un sat în apropiere de Brașov, fără bani și fără puterea la care aspira Tudor.

— E bun de ceva?

— E cel mai bun pe care l-am găsit.

— De parcă ai fi căutat.

— Cum adică?

— Adică el e cel mai bun dintre cei pe care îi ai deja. Cu obediența lui s-a ridicat la nivelul pretențiilor tale, aparent.

— De ce-l ataci?

Diana și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

— Scuze, era ultima chestie pe care aveam de gând să o fac. Nu mă interesează fabrica ta, tată, speram doar să te ajut, nu să-ți iau locul când tu ești încă în putere și știi ce e mai bine pentru afacere.

— Dar ce te interesează? Chiar n-am habar.

— Doar copiii mei. Și eu să fiu bine pentru ei ca să-i pot crește. Crezi că va trebui să-mi găsesc ceva de lucru?

— Știi bine că voi continua mereu să te sprijin. Daniel avea bani și de la mine. Chiar dacă tu îi primeai prin intermediul lui, de la mine veneau sumele cele mai importante.

— Un fel de șpagă mascată.

— Poți să-i spui cum vrei, dar nu mi se pare că te-a interesat ceva până acum.

— Mda, hai să nu avem această conversație.

Diana a spus asta cu capul în pământ, mormăind cu privirea spre pantofii ei preferați, o pereche de Louboutin pe care-i avea abia de un an.

— Ai zis ceva?

— Da, doar că o să vedem. Mă mai liniștesc și eu, a fost o nebunie. Abia acum s-a terminat și ancheta.

— Ce crezi că s-a întâmplat, de fapt?

— Nu cred nimic, mi se pare absurd.

— Lasă, haide, liniștește-te.

Tatăl ei se ridică de la masă și veni în spatele ei și îi puse mâna pe umăr.

— O să treacă, fetița mea, o să treacă.

Și da, a trecut. Nu-i vine să creadă cât de repede s-a putut obișnui cu binele, dar tot nu e sigură încă ce ar putea face. Doar pentru că a început să aibă probleme financiare, taică-său i-a pus casa pe nume. Ironia sorții. I-a mai făcut acte și pentru un teren în Noua, unul în Prejmer și încă unul departe, în Râșnov, în Glăjărie. Tot ceea ce cumpărase el vreodată era departe de oraș. La vremea când a luat hectarul de la Târlungeni încă nu era nicio casă pe acolo. A simțit mereu zonele pe cale de a se dezvolta. Ei i-ar fi plăcut să-i treacă și vila lor pe nume,

dar se pare că ticălosul nu a avut curaj. Tot îi ajungeau banii să vândă câte ceva, măcar pe bucăți și să se apuce de curse. Dar nu prea avea chef de un conflict deschis cu bătrânul. Făcuse deja socoteala: pentru traiul de zi cu zi avea nevoie de 2000 de euro pe lună. Asta ar fi însemnat 24.000 de euro pe an. Dacă ar mai fi trăit încă 50 de ani, suma ar fi fost de 1.200.000 de euro. Nu era destul. Și dacă ar fi renunțat la absolut tot, la casă și la toate terenurile, tot erau doar vreo 900.000. Așa că nu prea merita. Cel puțin nu deocamdată. Și nici nu putea face vreo mișcare, tata ar fi putut să-i lase lui Tudor vila de furie. Total neindicat.

Strada cu poliția e aglomerată ca de obicei. N-are chef să riște, așa că depășește clădirea și înghesuie cumva ditamai Porche Cayenne între două mașinuțe, ceea ce a însemnat să urce pe trotuar cu o roată. Se dă jos din mașină și vede că încă mai e loc, pietonii au pe unde să treacă.

Intră în holul mare de la poliție și se duce direct la ofițer.

— Bună ziua, am venit să-l văd pe domnul comisar Matei Vălean.

— Bună ziua, sun acum și verific.

Data trecută a fost la intrarea cealaltă, dar acum Matei i-a zis chiar de două ori să vină la intrarea din clădirea cea nouă. Pentru ea erau vechi amândouă, așa că n-a înțeles ce vrea, prima dată a crezut că trebuie să se ducă tocmai în Tractorul la secția nouă, unde se fac pașapoartele.

— Bună ziua, doamnă Preda, mulțumesc că ați venit.

— Bună, Matei. Ești foarte ceremonios azi. Cred că ne tutuiam data trecută. Sau?

— Mi se pare lipsit de profesionalism, doamnă Preda, și, nu, nu cred că ne-am tutuit vreodată.

— Scuze, știu că am vorbit că vă cheamă la fel ca pe băiețelul meu. Vă rog să mă iertați.

Diana ține capul aplecat și Matei se simte vinovat. N-are cum să o vadă cum zâmbește.

— E totul în ordine, să mergem, vă rog.

Diana îl privește direct în ochi și Matei simte că roșește după ce ea își îndreaptă privirea în altă parte.

Gigi e în picioare, cu spatele la ușă. Ia telefonul de la ureche și-l pune pe masă cu fața în jos. Husa de plastic este roz, cu o fotografie cu o pisică neagră.

— Bună ziua, salută Diana zâmbind. Gigi nu răspunde.

— Luați loc, vă rog, doamnă Preda, Matei îi trage scaunul.

Gigi ridică o sprânceană, dar reușește să se abțină. Apucă scaunul și face mult zgomot înainte de a se așeza.

— Doamnă Preda, sunt Gigi Alexa. Sunt doar colaborator în această anchetă, dar vă rog să fiți convinsă că am fost adusă pentru pot contribui mult la succesul acesteia.

— Bine.

Diana nu mai spune nimic, oftează scurt și așteaptă. Femeia din fața ei are un păr blond și creț de invidiat. Chiar dacă a încercat să și-l țină sub control cu cordelușa aceea absurdă, cârlionții de un blond aproape alb ies de sub ea. Încearcă să pară serioasă, dar fața tipei s-ar potrivi pentru orice altceva decât pentru genul de polițistă dură. Poate educatoare la grădiniță? Ceva în legătură cu serviciile sociale, oricum. Gigi continuă și o scoate pe Diana din gândurile ei.

— Sunt medic legist și mă ocup de cazul Ion Fora. Am înțeles că ați fost pacienta dumnealui.

— Am fost clientă la cabinet și nu pacientă la spital.

— Am înțeles. De când îl cunoașteți pe domnul Fora?

— Am început să merg la dumnealui de acum un an. Cam așa.

— Care a fost motivul?

— Treceam printr-o perioadă mai grea în căsnicie și aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

— Cine vi l-a recomandat pe domnul Fora?

— Nu mai știu sigur de unde am aflat prima oară de el.

— O prietenă? O cunoștință?

— Cred că n-a fost așa de direct. Eu nu am vrut să vorbesc cu nimeni despre viața mea personală. Dar am auzit într-un cerc de doamne o conversație cu privire la el. Apoi a fost simplu, am găsit detalii despre cabinet pe net și l-am sunat.

— Ați fost mulțumită?

— Da, mi-a prins foarte bine.

— V-a ajutat în problemele pe care le-ați avut?

— Da, chiar foarte mult.

— Îmi puteți da mai multe detalii?

— Mi-a făcut foarte bine, în special după ce Daniel a avut accidentul acela și s-a prăpădit. Am continuat să-l văd săptămânal pe domnul Fora.

— Ce ați făcut în noaptea de 4 spre 5 ianuarie?

— Poftim? Ce e cu o astfel de întrebare?

Știa că e greșit să întrebe așa, dar era prea târziu. Se corectă imediat.

— Scuze, bănuiesc că e procedura standard. Am fost acasă cu copiii.

— Puteți demonstra?

— Ah, nu înțeleg.

— În afara copiilor, mai este cineva care poate confirma că ați fost acasă toată noaptea?

— Mi-am petrecut noaptea singură. Credeți că ar trebui să regret asta? Scuze, nu știu dacă am atitudinea potrivită, dar e foarte dureros pentru mine. Îmi amintesc de tot ce s-a întâmplat cu soțul meu și este greu.

Diana scoate un pachet de batiste de hârtie din geantă și-și suflă zgomotos nasul.

— Scuze, sunt răcită, m-a terminat iarna asta.

— Ne pare rău, doamnă Preda, dar avem nevoie să știm cât mai multe lucruri, interveni Matei și tot el continuă. Știți că a avut loc o explozie la domnul Fora?

— Da, am aflat, adică a tot apărut la știri.

— Explozia s-a produs în garaj și domnul Fora se afla în mașină.

Diana Preda îl privește atent pe Matei și așteaptă ca el să continue, doar că Gigi își trage și mai aproape scaunul de masă și vocea ei sună parcă și mai jos decât cum începuse. Diana își imaginează că femeia blondă ar putea fi o păpușăreasă la teatrul de copii. I s-ar vedea doar fața și părul acela creț ca al unui clovn și cuvintele ei ar suna grav. Ar putea fi lupul. Sau vrăjitoarea cea rea.

— Doamnă Preda, aveți aici câteva fotografii. Acesta este domnul Fora. Adică această impresie a unui corp. Această masă carbonizată. Acesta este, adică a fost un om.

Ea tace, se uită la fotografii și apoi ridică ochii spre Gigi. O lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Vă gândiți că cineva a făcut asta?

— Doamnă Preda, pe fața lui Gigi răsare un zâmbet sarcastic, credeți că sunt atâția șobolani în orașul ăsta care să roadă atât de eficient cablurile?

— Credeți că și soțul meu...?

— Ancheta cu privire la soțul dumneavoastră este închisă. Deocamdată. Așteptăm indicii noi ca să o putem redeschide. Și ne gândeam că poate ne ajutați, Matei încearcă să fie cât mai amabil. Scuze, nu v-am întrebat dacă vreți ceva de băut, apă, ceai sau cafea?

— Mulțumesc, domnule comisar. Sunt bine, poate puțin ceai mi-ar prinde bine, e cam frig aici la dumneavoastră. Dar să nu fie ceai negru, nu-l pot suporta. Mulțumesc frumos.

Matei se ridică și iese din încăpere, iar ea-și dă seama că au făcut-o intenționat. Tace și o privește pe femeia din fața ei. Încearcă un zâmbet timid, la care Gigi nu răspunde.

— Nu avem încă rezultatul final cu privire la explozie, dar sunt suficiente amănunte care să ne facă să credem că a existat un detonator și că în mașină au fost ceva substanțe inflamabile.

— Aha, și vreți să redeschideți ancheta și cu privire la soțul meu?

— Poate că da. V-am invitat să vă oferim un târg foarte bun.

— Un târg?

— Tot timpul faceți așa? Repetați întrebarea ca să câștigați timp? Văzând că Diana Preda nu are de gând să răspundă, Gigi continuă. Dacă recunoașteți că dumneavoastră ați pus explozibil veți avea o pedeapsă mai mică.

— Doamnă ..., doamnă, că nu v-am reținut numele, ce vreți să spuneți?

— Spun că încă nu s-au tras toate concluziile și veți avea mai multă clemență din partea judecătorului dacă recunoașteți de pe acum.

— Ce să recunosc?

— Că ați plantat detonatorul și explozibilul?

Ochii ei albaștri se opresc din clipit. Diana o fixează pe Gigi, trage aer ca și când ar răbufni, dar îl lasă ușor să iasă pe nas. Nările îi tremură. Își drege glasul:

— Tot nu mi-ați zis cum vă cheamă. Nu-i nimic. O să-l aștept pe domnul comisar și apoi voi pleca. Mă simt ofensată de acuzațiile făcute. Dacă aveți de gând să mă mai chemați, fără o hârtie în scris nu vin. Să țineți cont de asta. De fapt, nu-l mai aștept, o să plec și vă rog să-i transmiteți salutările mele.

Iese din încăpere și clipește des, de parcă ar fi avut ceață pe ochi. Trecerea de la semiîntuneric la holul plin de lumină o face să respire adânc, ca și când ar fi ieșit din apă. Are impresia că se clatină, face pași mici până la scări și coboară ținându-se de balustradă. Apucă strâns lemnul și mâna îi rămâne de fiecare dată puțin în urmă, desface degetele și apoi stă câteva secunde cu palma întinsă în aer, apoi apucă din nou ferm. Pas cu pas. Zâmbetul e lipit de față, în cazul în care s-ar întâlni cu Matei, ceea ce nu se întâmplă.

Au fost ani de exercițiu. A studiat în oglindă, apoi reușea și fără să trebuiască să se observe. Zâmbetul Duchene, acel zâmbet natural, care teoretic nu poate fi falsificat, presupune atât ridicarea colțurilor gurii, cât și modificarea ochilor, încrețirea pielii din jurul lor, și o anumită lumină în ei. Cu sclipirea aceea era puțin mai dificil, nu-i ieșea de fiecare dată, dar restul devenise în timp o mască pe care reușea să și-o lipească de față în fracțiuni de secundă. Cam de când auzea cum băga cheile în ușă, își lăsa haina în cuier, se ducea la bar și-și punea o băutură, mereu whiskey, mereu cu gheață de la frigider, ea avea mereu grijă ca aparatul să funcționeze. Cele mereu două cuburi se loveau între ele în timp ce el urca scările către dormitor. Mereu punea paharul pe noptieră, apoi își arunca hainele în dressing și ea asocia mereu zgomotul ușilor care culisau pe șine cu tragerea cortinei pentru următoarea reprezentație de groază. De cele mai multe ori el se apleca peste ea să o verifice dacă doarme și îi simțea răsuflarea alcoolizată. Mereu apuca să bea vreo două înghițituri până când ajungea sus. El se ducea mereu să facă duș mai întâi. De cele mai multe ori o trezea abia după ce pregătea întreaga recuzită. Prima dată când a luat-o prin surprindere a fost după o săptămână în care amândoi copiii fuseseră bolnavi și ea nu prea dormise,

astfel încât a ațipit în sunetul apei. Când a deschis ochii, dușul curgea încă, dar el o încălecase deja și o trăgea de mâini să-i pună cătușele.

— Iubita mea, știi cât de mult îmi place să te trezesc eu când ajung, să te simt caldă și să mă primești în brațele tale, i-a șoptit el, în timp ce o mușca ușor de urechea stângă.

Ea nu mai plângea, el devenea mult mai agresiv dacă-i vedea lacrimile. Nici să ofteze nu îndrăznea.

În perioada în care a fost însărcinată și până când a avut Mara vreo două-trei luni a lăsat-o în pace. Chiar a sperat că odată ce s-au născut copiii nu-l va mai interesa. El a revenit la comportamentul violent lunar. Dacă ar fi știut că-l oprește, ar fi făcut copii continuu, dar nu era nicio garanție.

Săptămână de săptămână, vineri era noaptea cea mai grea. Oamenii se bucură când vine weekendul. Ea nu. Uneori se întâmpla să o chinuie, alteori nu. Ei îi era frică de fiecare dată.

Uneori se întreba dacă e bolnav psihic, și dacă da, ce fel de boală e și cât de gravă. Cui să-i fi spus? Tatălui ei? Sigur că a încercat să aducă vorba, dar la cum îi proteja Daniel afacerile, cu cine era să vorbească și ce să-i spună mai exact. A fost foarte evazivă, i-a zis doar că e foarte pretențios și că devine violent când nu-i convine ceva.

— Fata mea, cred că și tu ar trebui să-ți pui niște întrebări despre cum te porți cu el.

— Pe bune? Chiar asta vrei să-mi spui?

— Draga mea, fetița mea, doar vezi că e greu. Femeile trebuie să-și sprijine soții. Maică-ta e un înger, nu știu ce mă făceam fără ea în viață.

Și-a dat seama că e inutil. Nici nu-i putea spune tot adevărul, nici nu avea cum să demonstreze. La început s-a simțit chiar ea vinovată: că nu e ceea ce trebuie, că Daniel vrea mai mult, diferit, că ar trebui să fie în stare să-și satisfacă bărbatul, că dacă nu el se va duce la altele, doar

tata așa a făcut toată viața. Văzuse și o condamnase pe mama ei, tata avea nevoie de o femeie puternică și abilă, nu de o cârpă în casă cum era ea, tata avea dreptul să caute în altă parte.

Când Daniel a devenit parlamentar a răsuflat ușurată. Urma să vină doar o dată pe săptămână acasă, poate că uneori nici măcar atât de des. Poate că nu era nici atât de rău și nici atât de grav, poate că ar fi putut suporta. Dacă n-ar fi fost Amsterdam. Poate.

De cele mai multe ori plecau singuri în excursii, Mara și Matei rămâneau la bunici, iar ei plecau cu un bagaj micuț la dus și se întorceau cu geamantanele pline. Mereu o ducea la shopping. În prima seară îi cerea să agațe într-un bar, în general cel de la hotel. El stătea într-un colț și o urmărea. Dacă dădea greș, dacă tipul nu era de acord să-l lase și pe Daniel să privească, se ducea cu ea în cameră și folosea doar „jucării", până când ea leșina. Apoi Daniel plângea și își cerea iertare. Cum învățase să zâmbească, tot așa a învățat și să leșine. Lui nu-i plăcea ca ea să nu aibă reacții. El voia ca ei să-i placă. Dacă nu putea să simuleze un orgasm, singura soluție era să leșine.

Unii acceptau, dar cei mai mulți nu. Dacă erau de acord, Daniel stătea pe un fotoliu și se uita cum străinul se apropie de ea, cum o simte, cum începe să o miroasă, cum o atinge. Se ținea de promisiune și nu mișca. Daniel a încercat și varianta în care-i plătea. Era cea mai simplă, dar pe asta o preferau acasă. Putea să-i cheme când voia el, îi aducea cu mașina și tot Daniel era cel care îi conducea, doar n-o să-i lase să umble noaptea singuri la distanța aceea față de oraș. Și nu voia să cheme taxi.

La Amsterdam a dus-o în cartierul roșu. Se întunecase deja, cam devreme, dar era abia martie. Bătea un vânt înghețat, care ridica și stropi de apă din canale. Diana era obosită și se uita cu jind la fetele din vitrinele încălzite, ca niște dormitoare în plină stradă.

— De ce sunt trase perdelele la unele dintre ele?

— Că pentru lucrurile bune trebuie să plăteşti.

— Adică ele nu trebuie să se expună?

— Prostuța mea, ele au clienți în momentul ăsta. Şi el a râs şi a strâns-o mai tare cu brațul pe care i-l ținea după umeri. Ai vrea şi tu să încerci?

— Ce să încerc şi eu?

— Să intri şi tu într-o vitrină.

— Cum?!

— Haide, vino cu mine, am văzut că-ți place ideea, am rezolvat totul.

Acel „cum" fusese o greşeală. Ar fi vrut să spună „ce e cu ideea asta cretină". Şi nu era o întrebare, era un fel de urlet scurt, ochii i s-au bulbucat, a simțit că-i amorțesc mâinile, iar inima îi bubuia în piept.

A împins-o pe una dintre uşi. Fata care îi aştepta părea foarte tânără, puțin peste 20 de ani. Le zâmbea cald, pe ea a luat-o de mână şi a tras-o după ea. Camera în care au intrat nu avea ferestre. Un covor gros, vişiniu, cu modele complicate acoperea toată suprafața podelei. Fotoliul trona într-un colț, lângă un lampadar cu un picior ca o farfurie foarte mare din metal întoarsă şi un bec enorm, care lumina întreaga încăpere şi care arăta ca şi când ar fi fost suspendat şi nu în continuarea arcului care pornea de jos. În partea stângă era o chiuvetă şi un bufet cu o cafetieră, iar pe dreapta era o canapea gri, mai lăsată în mijloc, ca şi când ar fi găzduit recent pe cineva foarte mare şi foarte gras. Un pled gros, din lână, de aceeaşi culoare era mototolit şi lăsat pe mijloc, poate că ea tocmai se dăduse jos din pat.

O chema Ingrid. A aşezat-o pe canapea şi a dezbrăcat-o. Diana s-a tras doar înspre una dintre laturi, groapa aceea din mijloc era caldă încă şi i s-a părut că s-ar pierde în ea. A amuțit. Încerca să-l întrebe pe Daniel ce vrea de la ea, dar nu-i ieşea niciun sunet pe gură. Lenjeria de

culoarea piersicii, aproape de aceeaşi culoare cu pielea ei, strălucea în încăpere. Ingrid a dus-o în camera de la stradă şi a aşezat-o pe sofaua de catifea albastră. Stofa era uşor înţepătoare la atingere şi o simţea de-a lungul piciorului şi sub mâna cu care se sprijinea. Îi lăsase un picior pe jos, într-o poziţie studiată şi i-a şoptit să nu se mişte. Engleza lui Ingrid rostogolea „r"-urile şi ea a crezut că sigur e dintr-o ţară din Europa de Est, nu neapărat rusoaică, deşi ar fi putut fi, dar i se părea prea delicată şi nici numele nu corespundea. I-a desfăcut părul şi i l-a revărsat, apoi i-a făcut semn să-şi culce capul pe braţ. Din România nu era, i-a şoptit „ajutor" şi fata nu a reacţionat. Şi-a dus un deget la gură în semn de tăcere, a micşorat lumina, a aprins două lumânări înalte de pe măsuţa din faţa ei. Apoi a tras perdeaua. Flăcările lumânărilor o împiedicau să vadă prea bine afară. Sesiza când se opreşte cineva în faţa vitrinei, dar nu-i distingea trăsăturile. Nici ea nu ştia de ce spaima pe care o simţea era atât de mare, cu toate astea, era incapabilă să facă vreo mişcare. Se gândea că el ar putea-o lăsa pe veci acolo, nemişcată. Sau că ar putea să încaseze bani de la cei care ar fi vrut-o.

A fost doar spaima, teroarea, întunericul din faţa vitrinei şi senzaţia că s-ar fi putut întâmpla orice. În camera din spate a auzit-o pe Ingrid ţipând de plăcere.

Ea s-a gândit la copii, s-a gândit la ea, s-a gândit că fusese o studentă mediocră, dar poate că ar fi reuşit să facă ceva cu viaţa ei dacă ar s-ar fi luptat, dacă ar fi avut curajul să încerce să se descurce singură. Atunci s-a hotărât că se va întoarce acasă şi va scăpa cumva, că trebuie să existe o modalitate de a înţelege ce se întâmplă, de ce a tăcut, de ce a stat. Când s-a întors în ţară, a început să meargă la Ion Fora.

CAPITOLUL 14
Centrul durerii

CÂND Matei revine în camera de interogatoriu, Gigi răsfoiește atent dosarul.

— Unde e doamna Preda?

— A plecat.

— Cum adică?

— S-a ridicat de la masă, ți-a transmis salutări și a ieșit pe ușă.

— Și tu ai lăsat-o?

— Ce era să-i fac? S-o țin cu forța?

El pune încet paharele pe masă.

— Știi că ești nebună, nu?

— Nu crezi că exagerezi? Serios, n-aveam ce face. Cum aș fi putut să o reține?

— Să-i spui că vin și eu imediat.

— Știa, evident, doar te-ai dus după ceai.

El merge prin încăpere dintr-un capăt în celălalt și din când în când o privește.

— Nu știu ce să spun. M-ai blocat. Nu cred că e cazul să-ți permiți atât de multe. E ancheta noastră și te-am primit doar pentru că a insistat Tomescu.

— Ah, ciudat, nu pentru că ai vrut tu? Parcă așa mi-ai zis, Gigi îl fixează cu palmele așezate amândouă pe masă, după ce închide dosarul.

— Nu. Sau nu contează, m-ai enervat rău.

— Regret nespus.

— Și mai și faci mișto de mine.

— Îmi pare rău, nu asta am intenționat.

Matei face o pauză lungă, oftează și spune:

— În juma de oră avem ședință cu tot departamentul, Tomescu a zis să vii și tu.

— Bine, zâmbește ea, apoi tace până când el se întoarce pe călcâie și iese.

Gigi ia un pahar, se uită la apa colorată într-o nuanță artificială de roz, miroase, apoi bea tacticos.

Sala de conferințe e la ultimul etaj. A trebuit să aștepte pe coridor până când colegul lui Matei a venit să deschidă, un băiat drăguț, prieten bun cu Matei, îl chema, îl chema... Constată cu surprindere că nu-i mai știe numele. Ceea ce la ea se traduce prin oboseală. Da, și intoxicația, aproape coma prin care a trecut. Încerca să și-o excludă din memorie. Trebuia să fie mai atentă, poate că sunt mai multe lucruri care îi scapă.

Se așezase pe jos, din moment ce Matei n-o invitase în biroul lui. A preferat să nu forțeze nota. Și-a pus vesta de blană pe pardoseală și și-a tras și fusta sub picioare, toate faldurile din catifea îi țineau de cald. Revenirea la culorile violente și violete îi făcea chiar bine, ziua aceea de negru a făcut-o să aibă senzația că e altcineva. Era chiar mai veselă acum, mai mult chiar decât era cazul, Matei era supărat pe ea și ea i-a zâmbit tot timpul.

Intră și se duce în rândul al doilea, pe scaunul dinspre fereastră. Ceilalți vin unul câte unul, dar în stânga ei rămâne liber. Matei se așează în linia întâi, lângă o tipă pe care n-a mai văzut-o niciodată. Slabă, înaltă, tipul rigid care e gata să se transforme în orice ar trebui să fie pentru o promovare. Pantalonii bleumarin sunt drepți și lungi de tot, astfel încât îi acoperă și tocurile. Sacoul de aceeași

culoare e cambrat impecabil pe corp. Părul șaten închis e prins într-o coadă de cal și niciun fir nu iese de la locul lui. Matei îi povestește ceva și ea râde tare.

Când intră Tomescu, se face liniște. Se duce și se așează la masa din față, pune laptopul pe masă și, în tăcerea apăsătoare, butonează ceva. Nici măcar nu a salutat. Nu pe ea, că n-avea pretenții din partea lui, dar pe nimeni. Când lumina proiectorului devine destul de puternică, îi face semn lui Matei să stingă lumina. Pe ecran sunt fotografii din garajul lui Fora.

— Haideți să facem o scurtă recapitulare. În dimineața zilei de 5 ianuarie, ora 5, în garajul casei Fora are loc o explozie. Mai mulți vecini sună la 112, dau detalii despre zgomot și sunt speriați de fumul gros care iese din garaj. Cele două mașini de pompieri sosesc la fața locului în aproximativ 20 minute și găsesc cam ceea ce vedeți aici. Ideea e că pozele au fost făcute după ce au putut intra colegii noștri, evident după ce pompierii au udat absolut tot. În mașină, pe locul șoferului se află Ion Fora, psihiatru, retras din activitatea de la spitalul de boli nervoase de pe strada Mihai Eminescu, care lucra doar în cabinetul personal. Identitatea a fost confirmată în baza amprentei dentare, cadavrul era aproape carbonizat. Din toate interogatoriile de până acum, cu pacienții programați în ziua anterioară sau din cei înregistrați, nu reiese că am avea vreun suspect.

— În afară de Diana Preda, soția parlamentarului care a murit într-o explozie similară, intervine Gigi.

Vlad Tomescu mijește ochii și o vede. Dă să continue, dar se răzgândește și se adresează colegilor:

— Gigi Alexa este colaborator în anchetă, bănuiesc că vă știți. Ea ne-a mai ajutat și în alte cazuri, dar începând cu această anchetă Alexa este oficial pe statul nostru de plată. O fixează și i se adresează direct. Acum aș vrea să termin de prezentat cazul și apoi discutăm, e în regulă, Gigi?

Ea confirmă dând din cap. Nimeni nu se întoarce către ea.

— Deci, revine Tomescu, au fost purtate discuții cu soția lui Fora, Smaranda Fora, a cărei declarație nu reprezintă neapărat vreo mare chestie. Matei Vălean și Gigi Alexa au discutat cu ea pe 6, dar era amețită de băutură. Totuși, putem presupune că pe 4 ianuarie Ion Fora s-a văzut doar cu Raul Găman, Viorel Porumb și Ileana Rafiroiu, în această ordine. Paul?!

Ochii tuturor se îndreaptă către un tip uscățiv, îmbrăcat tot în negru, cu o tabletă în față. Specialistul în rețele și comunicații, Paul Marin, și-a început activitatea după ce fusese anchetat pentru infracțiuni cibernetice. Amenințările lui Tomescu au fost suficient de clare pentru Paul, împotriva căruia a fost imposibil să se construiască un caz, dar l-au determinat să accepte oferta de a săpa după indicii prin modalități pe care poliția nu le-ar fi putut aproba oficial. Geaca neagră de piele era nelipsită din recuzita lui și făcea notă discordantă cu părul blond spălăcit și rar, pieptănat cu cărare pe mijloc, fața prea rotundă pentru cât de slab era. A început să vorbească privindu-l doar pe Tomescu, ca și când ceilalți nici nu erau în încăpere:

— Am încercat să descopăr traseele lor, mă refer la cei trei pe care tocmai i-ai menționat. Mda, am încercat și cu Fora, dar nu e absolut nimic, omul nu există în online, în afară de articolele pe care le-a publicat sau ceva poze de la conferințele la care a participat. Are doar o adresă de mail, hotmail, imagine, *so, nothing*. Nu i-am spart contul, dar se poate face. Nu te încrunta, nu trecem în protocol. *OK, let me try with the others.*

Viorel Porumb e fascinant. De el mi-a plăcut cel mai mult, are un cont de facebook pe care e foarte activ, de când s-a despărțit de nevastă-sa postează mult și pe Insta. Poze cu el, cu copiii, amintiri, faze cu clienți în trafic,

omul face și uber. De vreo două luni are cont și pe Tinder, dar nu cred că a mers la vreun *date*, bănuiesc că agață cu taximetria, adică ubereala. E vocal și agresiv, pare un frustrat.

Ileana Rafiroiu se dă pe câteva siteuri de pe care face cumpărături. Pune poze cu flori și mesaje de încurajare. Credincioasă sau măcar cu „frica lui Dumnezeu" sau nu știu cum să zic. Niciun mail către adresa lui Fora nici la ea, cum n-am găsit nici la Porumb.

Raul Găman e savuros. O mulțime de prieteni, e aproape tot timpul conectat, dar e genul care stă deoparte, nu se bagă, nu intervine. Pare temător. Consumă, în schimb, multă pornografie. Sunt câteva siteuri ciudate, *drag queen, drag queen competition*. E o lume, să știi.

— Paul, mulțumesc, Vlad îl întrerupe. Spune-mi dacă ai găsit la Găman vreo dovadă că a comandat ricina.

— Cred că pot găsi asta, nu e o problemă. Ideea e că substanța, adică semințele se găsesc, cumperi și plantezi, nu e nimic ilegal.

— Lasă-ne pe noi să stabilim asta, Paul, tu spune-mi dacă poți asocia comanda cu computerul lui.

— Da, fără probleme, n-am obținut protocolul, dar se face, dacă a folosit propriul IP.

— Bun, revenim, singurul element pe care îl avem pentru construirea unui caz de omucidere este ricina. Asta nu pentru că am fi găsit substanța la Găman acasă, ci pentru că pe foile respective era ricină. Gigi, putem demonstra că Fora a fost expus la ricină?

— Nu avem nicio șansă. Substanța umedă din țesuturi a fost complet consumată și e imposibil să demonstrăm otrăvirea cu ricină sau să verificăm nivelul de carboxihemoglobină, ceea ce ne-ar fi permis să știm dacă era viu sau nu când a început incendiul. Întrebarea a apărut pentru că, absolut cronologic, în cazul în care

Fora a fost expus la ricină la cinci, nu-mi dau seama cum ar fi putut coborî peste noapte în garaj. Cred c-ar fi fost imposibil să se ridice din pat.

— Și cum a ajuns în mașină?

— Sunt doar două variante: ori nu s-a atins de hârtii, deși după cum spune Smaranda avea semne de răceală, ori l-a dus cineva acolo.

Tac toți. Matei se întoarce, își împinge smucit bărbia în față spre ea:

— De unde ți-a venit ideea?

Gigi se strâmbă și ridică din umeri. Se aud chicoteli în sală. Vlad intervine:

— Haideți să lăsăm supozițiile. Cum ar fi dacă bătrânul s-ar fi sinucis?

I se scutură umerii de râs, începe să se foiască pe scaun, până la urmă nu mai rezistă și comentează printre hohote:

— Problema mea nu e de ce a murit, ci cum a murit de mai multe ori.

— De ce de mai multe ori? Vlad pare contrariat.

— Simplu. Acum eu aș presupune că a murit de la ricină, dar s-ar putea să am eu o afinitate cu substanța. Mă întreb dacă doza de morfină pe care i-a făcut-o nu ar fi trebuit să-i fi pus capac înainte. După care explozia. Deși, sincer, nu prea cred că mai era viu.

— Și cum mama dracului nu poți să demonstrezi nimic?

— N-am cum, pur și simplu, sunt doar supoziții.

— Aici nu lucrăm cu bănuieli.

Ea tace. Nu-i mai arde de râs. I se pare doar că n-au simțul umorului. Și nici nu vor să o lase să vorbească ea cu fiecare dintre suspecți.

Era la Fora în cabinet.

— La ce te gândești, micuțo?

Și-a găsit cel mai prost moment să „plece" de la ședință, își dă seama că-i zboară gândurile și se întoarce.

Îl vede pe Vlad sprijinindu-se de masă și gesticulând. E foarte departe, nu-l mai urmărește și mintea o duce iar în trecut. Își scutură capul. Se apleacă și își reface cocul în care îi e prins părul. Bea apă. Vlad continuă.

— Suntem într-o fundătură, mi-e clar. Va trebui să scoatem cât mai mult de la Raul Găman. În rest, mai avem de așteptat raportul final de la explozie, poate apare ceva acolo. Indiferent ce substanță străină mai găsim, pe aceea va trebui să o urmărim. Dacă a existat un detonator, sigur n-a mai rămas nimic din el.

Ședința s-a terminat fără să fi aflat nimic nou. Oamenii au plecat debusolați, fiecare încercând să creadă că alții ar trebui să rezolve cazul.

S-a înserat și iar simte frigul. Poate că ar trebui să-și ia o mașină. Merge pe jos pe lângă clădirea enormă a viitorului mall și numără șapte macarale, ale căror becuri luminează strada ca ziua. Pe macarale sunt montați niște clopoței. Se oprește în dreptul unei intrări din tablă ondulată și intră pe șantier. Undeva se toarnă ciment, betoniera huruie, a vrut doar să vadă mai de aproape stâlpii de beton cu mustățile din fier forjat. Poarta se trântește în spatele ei. Se întoarce brusc, dar nu vede pe nimeni în spate. Picioarele îi îngheață brusc și frigul urcă în sus, îi cuprinde bazinul, stomacul i se strânge și respirația i se oprește. Se mai uită încă o dată înspre locul prin care a intrat și dă cu spatele. Pașii se aud în stânga și se apropie. Ajunge la poartă și încearcă să o deschidă, trage tare de planșa de metal. Zgomotul e aproape asurzitor. Îi e teamă să se uite în jur, caută ceva pe care să se urce pentru a sări dincolo. Pașii sunt în spatele ei.

— E un mâner acolo, nu mai trageți așa.

Bărbatul are o vestă fosforescentă, cască galbenă și o lanternă în mână. Trimite fasciculul de lumină pe un zăvor. Ea nu l-a atins.

— Îmi pare rău că v-am speriat așa, dar nu aveți ce căuta aici.

— Da, scuze, am crezut că pot trece prin șantier să ajung pe partea cealaltă.

Vede că el o privește ciudat, a fost singura minciună pe care a putut-o formula.

— Poate doar pe lumea cealaltă, zice el și râde cu capul lăsat puțin în jos, de-i vede doar gura.

La primul pas pe care-l face pe terasă, alunecă. Poarta se închide cu un clic în urma ei. Era să cadă. Vede ceva închis la ușă și când se aprinde lampa automată tresare și se repede la forma neagră de pe preș. Cei trei pași pe care-i face într-o secundă îi lasă suficient timp să gândească și să simtă cum nu mai are aer. În gât, în ochi, peste tot, tot corpul e doar lacrimi care stau să-i țâșnească prin toți porii. Nu e Morty, nu e Morty, nu e Morty, nu poate fi el, atât își poate spune. Trântește rucsacul și geanta și se așează pe jos. E doar cârpa pe care a pus-o peste preș. Un tricou vechi, negru. Descuie și trece peste prag, dezactivează alarma și scoate telefonul. Îl mângâie pe Morty în timp ce vorbește.

— Poți să vii până la mine, imediat, te rog, te rog?

— Gigi, mai încet, abia te înțeleg, ce s-a întâmplat?

— Am crezut că l-a omorât pe Morty!

— Morty? Cum? Cine?

— O pisică neagră. Așa am crezut că am găsit pe prag.

Gigi sughite de plâns.

— Gigi!?

— Moartă, Radu, moartă, în faţa casei mele. Am pus de dimineaţă un tricou să nu mai intru cu apă în casă. Un tricou negru. Şi când am descuiat poarta, am crezut că e Morty mort pe preş. Radu, nu râde, te rog, zise ea, zâmbind şi cu lacrimile curgându-i pe faţă.

— Am râs de Morty mort. Şi tu râzi, micuţo.

— Te rog să nu-mi spui aşa! Vino, te rog, am nevoie de tine.

— Sunt în tură la cabinet încă o oră şi apoi vin direct la tine. Aş fi plecat acum, dar i-am dat drumul şi asistentei. Reziști o oră sau îl chem pe Ilarion să-mi ţină locul?

— E ok. Te aştept.

Se ridică de pe jos cu Morty în braţe. Îl duce pe canapea şi se trânteşte lângă el. Pisoiul o împinge şi se eliberează din braţele ei. Sare pe pervaz şi o priveşte doar o clipă, apoi îşi duce lăbuţa la faţă şi începe să se spele, tacticos. Gigi adoarme.

Sare din pat când aude soneria. În hol se descalţă şi-şi scoate haina pe care nu apucase să şi-o dea jos.

— Iubita mea, ce-i cu tine, ce faci?

Radu o ia în braţe, apoi o duce înspre camera de zi.

— Nu, hai la bucătărie, te rog, vreau să fumez.

O aşează cu grijă pe scaun.

— Lasă-mă pe mine să-ţi pun ceva de băut. Mai e vin?

— Nu ştiu. Vezi în cămară, acolo l-ai pus.

— Nu, mai bine fac un ceai, vrei?

— Vreau. De care?

— Uite ăla pe care mi l-ai făcut tu ultima dată, ăla din cutia roz. Ok?

— Da.

— Şi acum spune-mi ce s-a întâmplat azi.

— Nu mai vreau să te mişti. Aşează-te.

— Stai să pregătesc tot. Ai mâncat?

— Nu ţin minte. Cred.

Radu trage de capacul cutiei de metal, care e înțepenit. Îl ridică și ține cu mâna de el, fără să-l bruscheze.

— Puteai să întrebi, nu cred că mai am pâine.

— Cartofi ai?

— Da.

— Bine, o să prăjim cartofi. Ai și ouă?

— Am.

— Bine, prăjesc și câte un ou.

Se mișcă încet de la cămară la dulap, apoi la frigider. Își pregătește totul pe blatul de lucru. Gigi fumează, nu mai are răbdare. Ia cana cu ceai fierbinte în mână.

— Îmi pui și whiskey?

— De care? De unde?

— Ăla de pe dulap.

— Lichior? Fireball e un fel de lichior de whiskey cu scorțișoară.

— Apreciez nevoia ta de exactitate, chiar d-ala, oricear fi, merge cu ceai. Și-o să vorbesc chiar dacă nu te așezi.

El ia cartofii și vasul în care îi curăță și se așază lângă ea la masă.

— Te rog, aici sunt, dar vreau să și mănânci.

— Mi-am adus aminte de tata azi.

— Unde?

— La ședință la poliție. Și de asta nu-mi place să-mi spui „micuțo". Toți mi-au zis așa.

— Toți?

— Da. Tata mai întâi. Apoi Fora. Parcă l-am auzit azi, pur și simplu. Și Vlad. Și el îmi zicea așa.

— Te deranjează.

— Da. De fapt, doar la Vlad m-a deranjat. Adică doar că a făcut-o și el, dar de asta mi-am dat seama abia la sfârșit. Și acuma nu mai vreau să-mi spui și tu la fel, pentru că Vlad a distrus cuvântul.

— Iubita mea, încearcă el să se apropie și să o cuprindă, apoi îl bufnește râsul, cu un cartof într-o mână și cuțitul în cealaltă. E greu să lucrezi cu el?

— Horror. Azi am avut ședință. Sunt proști rău toți, nu am cu cine să vorbesc. Vlad e orbit de ură sau ce dracu o fi având, Matei e supărat pe mine.

— De ce?

— A tot avut impresia că ne-am potrivi. Văzându-i expresia mirată, Gigi reia. A crezut că e îndrăgostit de mine.

— Și tu?

— E un tip foarte fain, care ar putea să fie un prieten foarte bun, dar e total apăsat de cât de singur e și parcă se agață. Mi se pare că e ca o plantă care se tot învârte în jurul tău, îți lasă un pic de libertate și doar ca să te sufoce apoi.

— Un șarpe?

— Nu m-am gândit la asta, dar tu ești veterinar.

— Și tu legist, de asta te gândești că te omoară.

— Micuțo, spune-mi cum a fost săptămâna asta.

— Cum să fie? Cred că bine.

— Cum te simți? Asta aș vrea să știu.

— Cum mă simt acum?

— De ce repeți întrebarea?

— De ce mă presezi?

Fora n-o mai intimida. Și începea să-l considere un ciudat.

— Gigi, gândește-te cum te simți. Că nu pot să-ți zic doar „spune-mi", văd că ți-e dificil. Cum mai e cu tatăl tău?

— Îmi dau seama că îl urăsc și nu mă mai urăsc pe mine pentru asta.

— Ceea ce e bine?

— Cred că aș vrea să-mi răspunzi tu la asta, Ion.

— Ai devenit mult prea deșteaptă.

— Asta sigur e de bine.

— Eu sunt sigur. Deci? Te ascult.

— Mi-e greu să-mi stăpânesc ura, Ion. E ca și când eu stau în casă cu un criminal. Și mi-e ciudat, că știu că e tatăl meu.

— I-ai zis că ți-e greu?

— I-am zis tot timpul. Chiar după ce a murit mama, îi făceam acuzațiile astea public.

— Îi spuneai că ți-e greu ție sau îi spuneai că a omorât-o?

— Îl arătam cu degetul, nu-i vorbeam despre mine.

— Și el?

— El tăcea, în general. Acasă mă ruga să încetez.

— Și tu?

— Și eu tăceam, în general.

Mănâncă în liniște. O enervează cum plescăie Radu. Și când o picătură din gălbenușul moale i se scurge în barbă, Gigi răbufnește:

— N-ai vrea să-ți dai jos barba, Radu?

— Poftim?!

— Ți-a curs ou.

— Of, îmi pare rău, și se repede să ia un șervețel.

În barba roșcată rămân bucățele mici de tot de hârtie.

— Trebuie să te speli, Radu.

— Așa fac, iubita mea. Ți-e scârbă?

— Ăăăă, nu.

— Draga mea, e ok, nu te stresa. Dezgustul e greu de ascuns. O să mă spăl și probabil că mă voi și bărbieri.

— Și nu te superi?

— Nu am de ce.

— Ești foarte stabil.

— Cred că da.

— Radu, eu cred că sunt defectă.

— Nimeni nu e perfect.

— E ușor pentru tine.

— Îmi pare rău. Cred doar că ți-e foarte greu, de fapt. Știi, noi nu am vorbit tot niciodată. Adică nu mi-ai zis tot ce te frământă.

— Știu, și nici acum nu cred că pot.

— Nu-i nimic, îmi place să cred că avem timp.

Gigi tace, se ridică de la masă și se duce și i se cuibărește în brațe. Atinge în treacăt barba lui cu obrazul și simte că e umedă. Își șterge obrazul de umăr.

— O să mă bărbieresc, frumusețe, ai să vezi.

— Bine, mulțumesc, inimă schioapă.

CAPITOLUL 15
Durere la pătrat

— ILEANA, te rog, dă-ți voie, i-a zis Fora în timp ce-i întindea cutia cu șervețele.

— Domnule doctor Fora...

— Ți-am zis să-mi spui Ion.

— Ion, da. Mi-e foarte greu și mi-e foarte frică.

— Ce anume te sperie atât de tare la el?

— Nu la el, la mine mă sperie.

— Spune-mi.

— Intru la el în cameră de dimineață și îl găsesc dormind. Ar trebui să-l schimb înainte să plec la spital. Starea lui s-a înrăutățit de când a ajuns la mine.

— S-ar fi întâmplat oricum, știi asta, nu?

— Da, probabil că s-ar fi întâmplat chiar mai repede. Îmi pare rău că l-am adus la Brașov.

— Ce faci când îl vezi?

— Mă uit la el și, în timp ce mă apropii de pat, mi-aș dori să fie mort.

— Asta te sperie?

— Nu, nu asta, ci faptul că sunt dezamăgită de fiecare dată când îmi dau seama că încă respiră.

— Și atunci ce faci?

— Mă vede, parcă mă simte când vin lângă el, deschide ochii mari și urlă: „Ce stai ca proasta și te uiți la mine? Schimbă-mă!"

— Și tu?

— În general tresar și mă apuc să-i fac igiena de dimineață. El țipă în continuare, că e prea cald, că mă mișc prea încet, că-s o vacă proastă sau o scroafă amețită. Asta mi-a zis azi. Iar eu mă întreb de ce accept. Și-mi vine să-mi pun mâinile în jurul gâtului lui și să strâng până când nu mai are aer. Dar mi-e frică.

— De ce ți-e frică?

— Că m-ar lovi. Uneori are putere, îl văd când se ridică pe picioare, chiar dacă se clatină, mâinile sunt foarte puternice și ține zdravăn cadrul.

— Ce ți-ai dori, de fapt?

— Mi-aș dori să moară.

— Și cum ai putea face asta fără să fii descoperită?

Brusc, a simțit că se sufocă. L-a privit pe Fora fără să clipească. Într-un târziu, a preferat să-l întrebe:

— Și eu cum o să trăiesc cu asta după aceea?

— Cu ce?

— Cu faptul că l-am omorât?

— De ce ar fi greu? Doar ai vrea să-l omori.

— Da, dar aleg să n-o fac.

— Până când?

— Până când pot.

Avea fiola cu ea de ceva timp. O ținea în geantă, îi era teamă să o lase acasă, îi era greu să i-o facă. A încercat de mai multe ori să vorbească cu el, să-i spună prin ce a trecut, ar fi vrut un fel de vindecare. Orice îi spunea, taică-său o ținea una și bună: „Erai un copil dificil, aveai nevoie de disciplină și educație". În noaptea în care a trezit-o abia după ce a făcut pe el, doar ca să-l schimbe, în loc să o strige înainte de a-și da drumul ca să-l ducă la baie, i-a cerut să-i spună dacă a făcut-o intenționat sau nu.

— Fată, ar trebui să ai mai multă milă de mine.

— Milă?!

— Da, milă. E mult mai greu să merg până la baie, decât să mă speli tu.

— Da, dar ai putea să te duci dacă te țin eu.

— Da, dar ce rost are?

— Cum ce rost are?

— Fii atentă, dacă merg cu tine, mă doare să mă ridic, mă dor oasele să stau pe wc. Dacă fac în pampers, nu mă doare. E ușor.

— Și ești mulțumit dacă te spăl eu?

— Păi, ce-ai avea altceva de făcut?

— Cum adică?

— Ești o ratată. Bărbat n-ai, copii n-ai fost în stare să faci. Să zici mersi c-am venit eu la tine și-ți dau ocazia să ai grijă de mine.

I-a văzut surâsul pe față și atunci s-a hotărât. L-a spălat în continuare, i-a dat să bea apă. L-a întrebat dacă mai vrea ceva de mâncare. El i-a zis că nu mai vrea lăturile ei, că de asta a și ajuns să se cace la trei dimineața. Ea a pretins că e îngrijorată, să nu fie o afecțiune a tractului digestiv. I-a dat niște medicamente, printre care unele care contribuiau la ridicarea tensiunii. De dimineață i-a făcut ouă moi la pahar, îi plăceau mult. A venit apoi doctorul pe care chiar ea l-a adus. A confirmat hipertensiunea și fibrilația atrială. I-a făcut apoi morfina, spunându-i că e o substanță pe care i-a recomandat-o medicul. L-a pupat pe frunte când a plecat la muncă.

Următoarele ședințe cu Fora au fost despre cum să depășească vina.

— Cum l-ai găsit când ai ajuns acasă?

— Dormea. Senin. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. L-am sunat chiar pe doctorul care fusese de dimineață și care a scris certificatul de deces fără nicio problemă. M-a văzut agitată și a crezut că-mi pare rău că nu l-am internat. Mi-a zis că poate e mai bine, mai puțină suferință. M-am întrebat în sinea mea la cine se referă.

— Și nu te-ai gândit că era valabil și pentru tine?

— Ba da, dar tot nu cred că aveam dreptul.

— De ce?

— Nu cred că avem dreptul să ucidem.

— Ce? El ți-a ucis copilăria.

— Și trebuia să plătească așa?

— Cum? Cum a murit el?

— Trist.

— Lasă asta. Gândește-te concret. În fapt, cum a murit?

— În somn.

— Și ce e rău în asta? A murit ușor, fără remușcări, făcând în continuare rău, cât a trăit, așa cum a făcut toată viața.

— Ar fi trebuit să nu-l iau la mine.

— Ne întoarcem la motivele pentru care l-ai luat. De ce ai făcut-o?

— Pentru că nu se descurca singur.

— Așa, și? Ce-ți păsa? Ce ai vrut de la el când l-ai adus la tine?

— Să văd că-i pare rău. Am vrut să-și ceară iertare. Am vrut să-mi spună că a greșit și că îi pare rău. Înțelegi?

— Sigur că înțeleg. Ai vrut să-i pese.

— Da, chiar am vrut să nu fi fost degeaba, Ileana a început să plângă. Să-și fi dat seama că a fost un om foarte rău și că m-a chinuit. Am vrut să regrete.

— Îți dai seama că l-ai scutit de chinuri?

Ea a ridicat ochii din pământ, s-a așezat într-o rână, astfel încât să fie mai aproape de Fora, care o privea impasibil din fotoliu. A tras aer în piept și i-a răspuns.

— Da, chiar crezi că am făcut o faptă bună?

— Cum ai spune fără s-o formulezi ca pe o întrebare?

— Am făcut ceva bun, l-am ajutat să scape.

— Deci n-ai vrut să-l pedepsești, ai vrut să-l ajuți.

Se gândea de multe ori la conversația aceea. Intră în casă, lasă cele două sacoșe jos, aprinde lumina.

— Ce frig a putut fi azi. Iar vorbesc singură.

Oare dacă l-ar fi găsit acasă în fiecare seară, în fiecare zi când se întorcea de la serviciu ar fi fost mai bine? Să aibă cu cine schimba o vorbă măcar, să nu se mai simtă ca o babă senilă. Probabil că nu. Mirosul de murdărie ar fi trezit-o. Pune pungile cu cumpărături pe dulap și scoate din ele pâinea, laptele, două cutii cu iaurt, o caserolă cu carne tocată de vită, un pui refrigerat și o pungă cu doi morcovi, un pătrunjel, o bucată de țelină și o ceapă. Din cealaltă scoate portocalele, cele două banane și pachetul cu biscuiți. Când era mică, existau niște biscuiți care se numeau „economici", nu a înțeles niciodată de ce. Îi pare rău că a luat un pui întreg. O să facă o supă din piept, spate și aripi. Pulpele o să le bage la cuptor. Supa o va arunca după două zile, va prinde miros în frigider și-i va fi scârbă. Mai bine congelează o jumătate, da, da. Oare e același lucru când vorbește singură în capul ei cu atunci când rostește cuvintele? Are senzația uneori că nu-și mai recunoaște vocea.

— Ileana, stai liniștită, bagă o pulpă și o jumate de piept la congelator.

Își aruncă din cap căciula, vrea să nimerească raftul de sus al cuierului. Îi e cald. Ce bine.

În seara în care s-a dus la Fora și el era răcit, a rugat-o să stea lângă el până când merge perfuzia. Ar fi stat oricum, nu o putea lăsa pe Smaranda să scoată branula. Probabil că s-ar fi descurcat, dar a văzut-o când a intrat, vorbea întruna și era foarte roșie în obraji. Vedea bețivii din primele cinci minute, poate nici atât.

— Cum ești, draga mea, cum te mai simți?

— Sunt mai bine, mulțumesc, doar cu iarna asta nu mă prea descurc.

— Te cred, parcă a venit de-o veșnicie.

— Da, am avut prima zăpadă în noiembrie și parcă tot ninge de atunci.

— Hai că n-a fost chiar atâta zăpadă, dar înțeleg, a tot nins câte un pic.

— Da, și ăștia tot spun de încălzirea globală.

Fora a început să chicotească, apoi a dat într-un acces violent de tuse.

— Domnule doctor, încet, că vă-necați.

După ce și-a recăpătat respirația, Ileana l-a ridicat mai bine pe perne. Fața lui începea să prindă culoare.

— Ileana, am o mare rugăminte la tine.

— Spuneți, domnul doctor, orice.

— Nu mai îmi zice „domnule doctor".

— Vai, de câte ori mai vorbim despre asta? Haideți să vă zic ceva: mi-e mie mai ușor așa.

— Când erai clienta mea în cabinet îmi ziceai Ion, de cele mai multe ori.

— Dar era diferit.

— Bine, lasă asta. Să știi că ești foarte deșteaptă. Când zici că e despre faptul că ți-e ție mai bine, știi că mă înduioșezi.

— Am avut un profesor bun, domnule doctor.

— Am ceva mai serios de vorbit cu tine.

— Vă ascult.

— Vreau să-mi faci o doză mai mare în seara asta, Ileana.

— Poftim?!

— Vreau o doză de morfină suficientă.

— Pentru ce?

— Ileana, tocmai te-am lăudat că ești deșteaptă.

— Vai, domnule doctor, nu știu dacă pot.

— Sigur că poți, draga mea, de ce să nu poți?

— Pentru că țin la dumneavoastră. I-a luat mâna și l-a bătut ușor. Haideți, că vă fac doza obișnuită, o să fie bine.

Fora s-a încruntat, s-a ridicat de pe pernă și a privit-o în ochi.

— Ileana, te rog frumos. L-ai ajutat pe taică-tău, ajută-mă și pe mine.

— Pe tata nu să-l ajut am vrut. Și știți asta.

— Ajutorul vine în multe feluri. Hai să-ți povestesc ceva. Am mai avut câte ceva de făcut, am mai avut niște pacienți importanți, pentru mine erau importanți, acum toți sunt bine. Mi-am terminat și lucrarea la care am tot scris. Încă nu am dureri mari, Ileana, dar am. Și mi-e tare greu și vreau să terminăm.

— Pot să vă las doza și să vi-o faceți dumneavoastră.

— Nu vreau asta, Ileana. Vreau să o faci tu. Vreau să fii cu conștiința împăcată. Să faci același lucru pe care l-ai făcut din ură, de data asta din iubire. Ca să se încheie. Ca să ne ducem fiecare pe drumul lui cu inima ușoară.

Pe ea cine o va ajuta? Nu știe să-și răspundă. Se așează pe marginea canapelei și-și scoate șosetele de lână. I-e greu să facă asta fără să se așeze. O să se miște din ce în ce mai greu în curând, dacă nu se mută la parter, nici nu va mai putea ieși din casă, la naiba cu scările. În seara când a plecat de la Fora ningea. I-a părut rău că nu a comandat un taxi, autobuzul venea greu și ea a înghețat în stație. Când a ajuns acasă, a umplut cada cu apă, a aruncat un kilogram de sare de Himalaya înăuntru și s-a băgat rapid, fără să mănânce nimic. A plâns, sigur că a plâns. O să-i lipsească domnul doctor. Să vorbească. Să-i spună că-i e greu. I-a făcut supradoza de morfină, așa cum a vrut el.

Cada e aproape plină, trebuia să oprească apa puțin mai devreme, o să dea pe afară când o să intre ea. Își dă jos

hainele. Mai întâi puloverul, apoi helanca. Ridică brațele și o scoate peste cap. Din oglinda aburită, de după un strat de nori, privește o femeie. Pielea albă strălucește în lumină. Își întrerupe reveria, iese din baie și duce hainele pe scaunul din dormitor. Se ține cu mâna de spătar și-și scoate fusta.

Când intră în cada plină, apa se revarsă ușor peste margini. Aude zgomotul apei care se scurge pe jos. Se lasă cu totul până când simte fierbințeala pe pielea capului. Mai jos, acum apa i-a ajuns pe obraji. Dă capul pe spate până când doar nasul îi rămâne la suprafață. După numai câteva secunde, se ridică brusc. Se șterge la ochi ca și când ar vrea să alunge o imagine de care nu poate scăpa.

— Dar dacă eu i-am făcut doza maximă, cum a ajuns Fora în garaj?

Zâmbește. Fie Fora i-a dat o fiolă care doar părea că e morfină, fie a mai fost cineva care l-a omorât. Se lasă din nou cuprinsă de apă, dar nu stă mult, începe să râdă, aproape se îneacă și se îndreaptă la loc.

CAPITOLUL 16
Cilindru de oțel

MATEI doarme pe burtă. Cățelul din pluș e fix lângă nasul lui, va trebui să îl spele curând. Se apropie încet, bagă în priză lumina de veghe și stinge veioza în formă de mașină. Va trebui să-l învețe să doarmă pe întuneric. Va trebui și ea să învețe asta. În camera ei, Mara e învelită până peste cap. Diana se așează pe marginea patului și mângâie grămăjoara de așternuturi. Mara se întinde puțin, apoi își trage din nou picioarele la piept.

Îi strânge ușa de la cameră, dar n-o închide de tot. Mai bagă o lampă de veghe în priză, aprinde lumina în dormitorul ei și abia apoi o stinge pe cea din hol.

Își scoate o pijama curată din sertar, o alege pe cea cu inorogi colorați. Se dezbracă încet, pune hainele pe fotoliul albastru din dressing. Mai întâi puloverul, apoi tricoul, apoi blugii. Ștrampii groși au tălpile umede. Îi ridică și îi miroase, strâmbă din nas și îi aruncă pe jos. Ia un papuc de casă, îl duce la nas și zâmbește. Nu va face duș. Se îmbracă în pijamaua groasă, din bumbac. Cât trăia Daniel, avea una singură din material gros, pe care o ascundea în sertarul cu pantofi, ca să nu i-o găsească el. Prima peste care a dat a ajuns la gunoi. Și a plătit scump. O bătea rar, dar atunci i-a tras două palme de-a crezut că-i zboară capul. Nici un sunet n-a scos. Că niciodată nu

țipa. De ce să țipe? Îl irita și mai tare. El voia să o audă doar icnind de plăcere. Să se sperie copiii? Poate că uneori auzeau.

— De ce nu țipi, Diana?

— Cum să țip, Ion? Dacă mă aud copiii?

— Nu s-a întâmplat niciodată?

— Ba da, când erau foarte mici. Matei, adică. N-am vrut să repet și cu Mara aceeași greșeală.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că avea vreo doi ani. Cam așa ceva. Trecusem de la pătuțul cu gratii la un pat obișnuit și se putea da jos din el. Că odată a reușit să se cațere și din cel cu grilaj, dar n-am mai vrut să-l las în el, că poate încerca și nu s-ar fi descurcat. Ar fi putut să-și rupă ceva. Mai sunt copii care-și rup mâna căzând din pătuț. Sau un picior.

— Diana, ce s-a întâmplat?

— Ah, da. El mai venea la mine în pat uneori, când nu era Daniel, în timpul săptămânii. Rar, foarte rar, că dormea dus în general. Am înțeles, îți spun ce-am pățit atunci. Daniel m-a agățat de tăblia de la pat. Și când eu am început să protestez, a tras mai tare de cureaua cu care eram legată, mâna mi s-a întors rău și am țipat. Atunci m-a lovit. Cred că Matei s-a trezit, că l-am auzit la ușă. Daniel i-a strigat să se ducă înapoi în pat, dar el, Matei, a început să tragă de clanță. Daniel încuia mereu ușa noastră. Apoi m-a lăsat așa, l-a luat pe Matei și l-a dus la el în pat și s-a întors. A început să-mi dea câte o palmă peste gură și-mi zicea să tac altădată și să nu mai strig, că iar o să vină băiatul să plângă din cauza mea la ușă. Și mie îmi dăduseră lacrimile, el mi le ștergea, apoi iar îmi trăgea câte una, să nu mai plâng. Așa zicea.

— Cum rezișți, Diana? Cum te descurci?

— Foarte bine. Mă ocup de copii, îi duc la grădiniță, eu mă duc la cumpărături sau la câte o cafea, nu înainte de a mă duce o oră la o sală unde mă antrenez.

— Diana! Cum te descurci?

L-a văzut că s-a schimbat la față.

— Greu. Foarte greu, nu știu cât mai rezist.

— Ce ai vrea să faci?

— Aș vrea să divorțez, dar nici nu se pune problema. Tata nu e de acord.

— Ai vorbit cu el?

— Mai demult. I-am zis că nu ne înțelegem. Tata a vorbit atunci cu Daniel. Când a venit acasă, a fost foarte rău. Mi-a zis că mă omoară dacă mai aduc vorba despre divorț sau dacă-i mai zic ceva lui tata.

— Și ce ai vrea să faci acum?

— Nu cred că mai am nimic de făcut. Mă îngrozește ideea că vor afla copiii. Că poate se vor speria. Uneori îmi dau seama că îl urăsc atât de tare, încât cred că aș putea face ceva să nu-l mai văd. Dar tot la copii mă gândesc apoi, că doar n-o să-i las cu ai mei. De mine au nevoie. Daniel e prea puțin acasă și cred că o să mă descurc, o zi pe săptămână, fie, două, cât vine el. Sunt doar două nopți, vineri și sâmbătă. Și nu se atinge în ambele seri, că e obosit. Niciodată. Doar vineri sau doar sâmbătă. Și nu e rău de fiecare dată.

Inițial s-a temut să-i spună lui Fora ce-ar vrea. Dar el mereu a susținut-o și a avut grijă de ea, mereu a întrebat-o ce ar fi meritat Daniel. O provoca să spună că-l vrea mort și o încuraja să-i povestească visele ei în care îl omoară. I-a fost mult mai ușor să pretindă că a visat. Apoi au vorbit cum s-ar simți dacă ar face asta. Primul vis chiar îl visase, nu era o minciună. Apoi au fost doar niște visuri. Că asta e diferența între vise și visuri. Primele se întâmplă când dormi, celelalte cu ochii deschiși.

Până la urmă, i-a zis ce vrea să facă. I-a povestit că a găsit pe net un fel de detonator care se poate programa. Substanța de aprindere e foarte volatilă și nu rămân urme. Și dacă mașina explodează și arde, nici măcar nu vor găsi dispozitivul. Când el a încurajat-o, și-a dat seama că e singura scăpare, și cea mai bună.

A fost ușor să monteze aparatul pe mașină, Daniel a plecat sâmbătă dimineața într-o plimbare pe jos cu copiii, ca de obicei. S-au întors cu flori de câmp. Uneori când se apropia de ea cu flori, sau cu câte un cadou, Diana se înduioșa. O bucurau cadourile. Iar el îi aducea în fiecare săptămână câte ceva: un parfum, o geantă, pantofi, haine care îi veneau ca turnate. L-a privit în ochi și l-a îmbrățișat. El îi plăcea ca ea să se bucure pentru tot ce primea. Au rămas la piscină toată după-amiaza. Seara aceea n-a chinuit-o aproape deloc, aproape că-i venea să se răzgândească. L-a auzit apoi pe Matei la ușă. Doar a încercat s-o deschidă. Nici măcar un zgomot. Daniel dormea deja, așa că ea s-a ridicat în capul oaselor și a vrut să se dea jos din pat. A prins-o de mână și doar i-a făcut semn scurt din cap. I-a șoptit că Matei e bărbat și trebuie să învețe să se descurce singur, nu să stea după fustele mamei. S-a pus la loc pe pernă, dar nu a reușit să adoarmă. La șapte dimineața când s-a dat jos, el a lăsat-o să plece doar cu o felație. Nu s-a dus în garaj, nu avea rost să mai verifice, era sigură că e totul așa cum trebuie. A trebuit doar să-l convingă să meargă cu mașina ei la masă la părinți. Și nici nu a fost prea greu, în legătură cu asta a avut cele mai mari emoții. I-a cerut să conducă el la dus, că are nevoie să verifice dacă merge bine mașina, că ea aude ceva, că parcă trage într-o parte, lucruri pe care doar el putea să le știe mai bine.

Când a plecat din casă a doua zi cu noaptea în cap, s-a trezit și ea. A stat cu el până când și-a luat bagajul, l-a condus chiar până la ușa garajului.

— Ne vedem vineri, iubita mea, au fost ultimele lui cuvinte.

— Să conduci cu grijă, i-a răspuns ea.

Nu s-a mai dus o perioadă la Fora. A fost ocupată cu înmormântarea, cu poliția. Când a început din nou să-l viziteze, trecuseră câteva luni.

— Cum mai ești?

— Cred că bine.

— E greu să-ți pierzi soțul atât de devreme, i-a zis el, de parcă nu vorbiseră niciodată despre ce avea ea de gând.

— Da, a fost cumplit.

— Te cred.

Aprinde veioza, apasă comutatorul și închide lumina din cameră. Se bagă în pat. Așternuturile colorate au înveselit-o tot timpul. Acesta are flori micuțe, niște margarete vesele pe un fond verde deschis. A aruncat toate seturile pe care le avea înainte: mătase sau bumbac alb cu dantelă, toate au ajuns pe la case de bătrâni sau spitale. Când a văzut maică-sa că vrea să le dea de pomană chiar pe toate, i-a zis că nu se dă așa de devreme, că se dă doar patul cu un set complet, nu toată nebunia pe care o face ea, să arunce toată mobila și toate lucrurile acelea fine. Că o să doarmă sărăntocii în mătasea ei sau că o să le ia nesimțitele alea de asistente acasă. I-a explicat că era prea dureros pentru ea, că nu mai putea dormi fără să-i fie dor de el, că i-ar fi adus aminte. Ceea ce era doar parțial adevărat, doar că nu mai voia amintirile acelea pentru că o durea prea tare, nu pentru că suferea de lipsa lui. Orice a înțeles, a lăsat-o în pace maică-sa, până la urmă. Și Fora i-a zis că nu va mai dura mult și că amintirile se vor mai estompa.

Va lăsa veioza aprinsă, dar îi mai scade din intensitate. Butonează variatorul de lumină, mai tare, mai încet. Îl lasă la minimum.

Când Fora i-a cerut un detonator pentru el, mai întâi s-a blocat.

— Diana, e pentru mine, am nevoie, știi că sunt bolnav. Și nu mă pricep deloc. Eu nu știu unde să caut, nu am nici măcar un calculator. Habar n-am ce înseamnă internetul. Dacă am nevoie de lucrări sau de publicații diverse, îi rog pe foștii mei studenți să mă ajute, asta dacă nu găsesc la bibliotecă. Uite, sunt abonat la reviste tipărite.

— Nu știu dacă pot face asta.

— Ba poți, știi că poți. Doar ți-am zis cât sunt de bolnav.

— Nu pot să fiu de acord. Adică, înțeleg, e dreptul tău, dar mă simt complice.

— Diana, noi am fost complici astă-vară. Acum e doar o dovadă de iubire față de mine. Ne știm de ceva timp, avem încredere unul în celălalt. Cum ar fi fost dacă nu ai fi avut încredere în mine? Că secretul tău e într-un loc sigur? Eu te-am ajutat atunci, am și eu acum nevoie de ajutorul tău.

— Dar nu e același lucru!

— Sigur că e la fel. De ce nu ar fi? Tot o moarte e.

— Ion, nu glumi cu asta, că nu-i de glumă!

— Te temi că s-ar putea descoperi sau de ce?

— Nu, nu e vorba de asta, știu să mă descurc. Comand de pe un laptop pe care nu-l folosesc, mă duc în rețele publice când iau materialele, e ceva ce aproape că am construit singură, nu se vinde pe olx.

— Tocmai! Și atunci?

— Cum o să fiu de acord să te omor?

— Diana, exagerezi! Fora a început să hohotească. Nu mă omori tu, mă omor eu. Tu nu vei fi de față, trebuie doar să-mi dai dispozitivul programat, eu îl duc în mașină. O să-l pun tot în bord, e cel mai bine, după cum mi-ai zis că ai făcut și tu.

— Da, dar...

— Niciun dar, draga mea, niciun dar, deşi e un cadou, a izbucnit el din nou în râs.

Când a auzit la ştiri, s-a crispat. Deşi ştia că se va întâmpla. De la momentul la care a apăsat pe butonul de comandă pe net a fost ca şi când ar fi apăsat pe un detonator. Nimic nu mai putea opri maşinăria. De când i-a lăsat-o lui Fora era clar, trebuia doar să-i lege un fir şi numai cineva care s-ar fi priceput foarte bine la asta, un genist de geniu, ar fi putut să o găsească şi să o demonteze. Dar cine şi cum să fi ştiut ce au pus ei la cale. La urma urmei era doar un cilindru de dimensiunea unui toc de ochelari, dintr-un plastic care se va topi. Trebuia să stea liniştită, chiar dacă ar fi chemat-o la poliţie, trebuia să se ţină tare, să spună nu la orice. Şi dacă ar fi deschis ancheta veche, tot nu mai aveau ce face. Cazul era clasat. Maşina era la fier vechi, probabil făcută praf pe undeva. Cenuşă, nu praf. Zâmbi. Se hotărî că e foarte bine şi stinse lumina. Prin uşa lăsată întredeschisă intră o rază portocalie de pe hol.

CAPITOLUL 17
Triunghiul trist

CLIENTA se urcă în spate și până la el ajunge un dampf ușor de alcool.

— Bună seara.

— Bună, vezi că n-am chef de conversație.

E brunetă, are părul lung. Haina de blană e deschisă și când pune picior peste picior îi lasă la vedere rochia scurtă din paiete aurii, foarte decoltată peste sânii generoși.

— Eu sunt aici doar ca să vă duc la destinație, domnișoară. Nu trebuie să faceți nimic din ce nu aveți chef.

Ea pufnește și începe să caute ceva în poșetă, apoi o scapă din mână.

— Vezi cum conduci!

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară, a fost o groapă.

— Nu-i nimic. Văd că ești foarte calm.

— Sigur că sunt calm. E abia ora unu, mai am până dimineață.

— Stai toată noaptea?

— Da, îmi place mai mult. E mai liniște, cumva, străzile nu sunt aglomerate. Clienții lasă și bacșiș.

— Ăsta-i Uber, nu trebuie să dau bacșiș.

— Nu trebuie, sigur, dar poate că dacă veți fi mulțumită îmi veți acorda un calificativ bun sau chiar veți suplimenta cu ceva.

— Știi că ești obraznic?

— Îmi cer scuze, nu asta a fost intenția mea.

Miruna Miri așa scrie pe profil. Viorel a observat de când se dă cu mașina că cei cu nume fictive sunt mai ciudați decât ceilalți. Oare faptul că se ascund sub un profil fals îi face să se comporte astfel sau au fost de la bun început într-un anume fel încât nu au fost în stare să-și dea numele real. Mai are timp să-și răspundă. A tresărit când a văzut-o pe Miruna Miri pe stradă, atât de mult semăna cu Ioana.

Lui Fora i-a mărturisit destul de repede. La a doua ședință i-a zis că îl vedea pe Dănuț peste tot. Dacă se ducea să bea o cafea undeva, dădea de el la coadă, mereu cu spatele, dar știa că e el. În trafic, îl vedea la volanul mașinilor, întotdeauna cele care veneau din sens opus, soarele bătea în parbriz și nu-i vedea bine fața, dar știa precis că e el. Nu l-a văzut niciodată lângă el, pe stradă, când mergea pe jos, în parc sau la locul de joacă, atunci când ieșea cu copiii lui.

— Domnule Fora, Ion, am vedenii, de asta am venit. N-am putut să-ți zic data trecută, dar mi-ai zis să am încredere în tine.

— Ce fel de vedenii?

— Îl văd pe fratele meu.

— Vorbește?

— Poftim?

— Vorbește cu tine?

— Nu, n-a făcut asta niciodată.

— Ți-e frică?

— C-ar vorbi?

— Fie, dacă ar vorbi, că se pare că de asta te temi, ce crezi că ți-ar spune?

— Ucigașule! Asta mi-ar spune.

— Poți să-mi dai mai multe detalii?

Nu știa ce-l făcuse să-i povestească. Mai întâi i-a zis cum s-a prins că Ioana îl înșeală cu Dănuț. Cât de tare a suferit. Cum a pus camere ascunse în dormitor, să se asigure că va avea dovezi, că nu a fost ceva care i s-a părut. Cum a plâns când a văzut înregistrările. Când Dănuț o săruta și ea îl ținea cu o mână după gât, exact așa cum făcea și cu el. Era în mașină și se uita pe telefon cum cei doi fac dragoste. În liniște, într-o liniște de mormânt că nu pusese și microfon. Atunci s-a hotărât. S-a dus într-o seară la el, îi ceruse să-i vorbească despre problemele pe care le are cu Ioana, asta i-a zis la telefon. Când a ajuns, Dănuț i-a zis că a pregătit un vin, l-a îmbrățișat la intrare și l-a bătut ușor pe umăr până când au ajuns în living. Când Dănuț s-a ridicat să aducă sticla și paharele, a venit lângă el, l-a luat în brațe și i-a pus la gură tamponul cu cloroform. L-a simțit moale în brațe și l-a pus ușor pe canapea. S-a repezit în garaj, a pornit mașina și a lăsat-o să meargă. A verificat dacă e destul combustibil, s-a bucurat, Dănuț făcea mereu plinul când ajungea la jumătatea rezervorului, oamenii ar trebui să fie mai precauți, s-a gândit zâmbind. L-a luat în brațe și l-a pus pe scaunul șoferului, apoi și-a pus mănușile, a luat furtunul, i-a pus mâinile lui Dănuț de câteva ori pe capetele lui, apoi l-a fixat în țeava de eșapament într-o parte, iar cealaltă extremitate a fixat-o cu geamul mașinii. S-a întors în casă. A pus un pahar la loc, în celălalt a turnat puțin vin și s-a apucat să scrie scrisoarea. De atâtea ori au făcut exercițiul de scriere împreună! Dănuț, cel mereu deștept și mereu înaintea tuturor, și-a adaptat de mic scrisul ca să-l ajute pe el, pe fratele mai mare, căruia îi făcea lucrările. Cu timpul parcă nici el nu mai putea deosebi cine fusese autorul. Și parcă erau chiar ale lui. S-a gândit că nu e bine să exagereze și a scris doar „Îmi pare rău. Atât am putut, vă rog să mă iertați". A recunoscut că ar fi vrut să spună

despre aventura cu Ioana, despre vinovăție, despre rușine. De fapt, așa și-a propus când a plănuit totul, dar și-a dat seama că nu mai e nevoie. Pentru el ar fi făcut asta, pentru el, cel înșelat. Dar odată ce s-a făcut dreptate nu mai avea nevoie să râdă și ceilalți de el. Pe Dănuț l-ar fi compătimit și tot el ar fi ieșit cel grozav, cel drept. Bine că și-a dat seama la timp. Acum era doar un laș.

Fora l-a ascultat fără să zică nimic. La sfârșit i-a pus doar câteva întrebări.

— Ce ai vrea să-ți spun sau să te întreb acum?

— Dacă îmi pare rău.

— Îți pare rău?

— Doar pentru că am acționat prea târziu. Fora i-a făcut semn să continue. La numai o săptămână de la înmormântare, Ioana a cerut divorțul. Eu am sperat că se va mulțumi cu mine, nu știu de ce m-a gonit atunci.

— Poate că și pentru ea a fost prea târziu?

— Să ce?

— Să mai spere.

L-a deranjat că Fora a vorbit în numele ei. Ar fi vrut mai multă înțelegere din partea lui. În ședința următoare i-a zis că nu mai vrea să vină.

— Ion, eu am cam terminat. Nu simt că mai vreau să vin.

— Bine, Viorel, e în ordine.

— Nu te superi?

— De ce să mă supăr? Mie îmi place când clienții mei se hotărăsc să meargă singuri și să nu-i mai țin eu de mână.

— Dar suntem prieteni, da?

— Sigur că suntem. Și dată fiind prietenia noastră, voi avea nevoie și eu de ceva de la tine, la un moment dat.

L-a chemat în urmă cu două săptămâni. Era pe 4 ianuarie. S-a dus într-un suflet, că nu avea chef să se oftice bătrânul.

— Viorel, stai jos, e o ședință mai specială, o să vorbesc doar eu. Sau eu mai mult.

— Am înțeles.

— Știi că ți-am zis că îți voi cere ceva la un moment dat. Uite, ai aici un set de chei de la casă: poartă, garaj, ușa de sus. Le-am făcut chiar eu în urmă cu ceva timp. Alarme nu am. Vei veni la noapte la mine în casă. Eu o să dorm la ora aia. Să vii la ora patru. Te rog să respecți ora. Nici pe stradă nu sunt camere, vecinii mei sunt bătrâni și nu umblă cu d-astea. Trebuie să intri pe stradă pe partea dinspre Steagu', e cel mai sigur. Ești un băiat puternic. Îmi dai cu cloroform pe la nas, pentru mai multă siguranță, apoi mă așezi în mașină. La fel cum ai făcut cu Dănuț. Apoi dispari rapid.

— Ă, eu...

— Te rog, n-am chef de comentarii, Viorel, a zis bătrânul între două accese de tuse. Sunt bolnav, dacă asta te ajută cu ceva.

— Dar de ce n-o faci singur?

— Pentru că eu cred că e bine și pentru tine. Prima dată ai făcut-o din ură, iar acum o vei face din iubire. Fora a râs. Nu, din frică, dar să trecem peste asta. Consideră că e un act de bună voință față de un bolnav incurabil. Mă doare rău, des, corpul meu e un gunoi de care ar trebui să scap. Mă bazez pe tine, da?

A făcut-o, nu mai putea da înapoi. Se întreba uneori dacă va trebui să-și găsească un nou terapeut oare ce i-ar putea povesti. Zâmbește. Ridică ochii și o vede pe Miruna Miri privindu-l. Trage mașina cât mai aproape de trotuar:

— Noapte bună, domnișoară. Și somn ușor!

Fata nu-i răspunde și trântește portiera în spatele ei. Țăcănitul tocurilor se aude pe trotuar. O să ningă, e prea mare presiunea, își zise el în timp ce apasă pe buton pentru confirmarea următoarei călătorii.

CAPITOLUL 18
Poligonul neregulat

SE desprinde greu din brațele lui. Radu dă s-o oprească, mâna lui pipăie în gol patul.

— Bună dimineața, mai dormi, eu trebuie să-l hrănesc pe monstru, o să rupă ușa altfel.

Miorlăitul se aude mai tare. Gigi deschide ușa și șoptește:

— Nu mai urla așa, bestie ce ești! Vino să-ți dau pliculeț. Vrei pliculeț?

Morty i se bagă între picioare și ea se împiedică:

— Boule, vezi că pot să cad peste tine și nu cred că ți-e ușor.

Zâmbește și se duce la cămară, ia o doză de mâncare și o scutură în fața ochilor pisoiului fascinat. El sare pe dulap și o păzește în timp ce ea pune mâncarea în bolul de sticlă.

— Hai, vino aici.

Se duce și apasă pe butonul aparatului de cafea. Își pune apă. Ia apoi vasul pisoiului și îl umple la robinet. Strada e pustie. N-a mai nins. Ia telefonul și vede un mesaj de la un număr necunoscut.

„bună dimineața, micuțo.

Ăsta e ultimul mesaj, jur.

Mă potolesc.

Să ai un weekend frumos.

Și să vii la ședința de la 2. Sper să încheiem cazul. Te rog confirmă pe numărul meu oficial.

Sper că-l mai ai.

Te rog, hai să lucrăm împreună, am nevoie de tine"

Șterge mesajul, îl caută-n whatsapp și-i scrie:

„Bună dimineața, mulțumesc, confirm participarea la ședință"

Cândva n-a fost ușor. Prea micuță, prea mică. Au fost mai multe șansele de a crește. Când a murit ea, când a murit el. A trebuit să moară Fora ca cercul să se închidă.

— De ce-l urăști atât de mult?

— Că a ucis-o.

— Dar n-a făcut-o el, a fost alegerea ei.

— Era bolnavă, nu era capabilă să facă asta. Și eu am omorât-o.

— Iar vrei să vorbim despre asta? Credeam, adică mi-ai zis că erai o fetiță mică și ai făcut tot ce ai putut.

— Uneori cred că am putut prea puțin. Și că dacă aș fi fost mai atentă, aș fi scăpat-o.

— Până când?

— Întrebarea asta e foarte bună, Ion.

— Da, este. Te ascult.

— Nu știu până când. Poate până când mai creșteam și realizam că nu e despre mine.

— Acum ai crescut.

— Da, dar mi-e greu să am grijă de fetița aceea mică, după toate care s-au întâmplat.

— Dar ea e acolo, Gigi.

— Îl urăsc. Și vreau să moară.

— Ce poți face pentru asta?

A fost ultima ședință. N-a mai vrut să meargă la el. Era clar că o provoca. Mai târziu a crezut că era doar o formă în care încerca să o facă să-și exprime gândurile, dar niciodată nu a scăpat de impresia că o împingea către asta. A început să plănuiască ce ar putea face. A citit despre plante, tot felul, și a ales vacanța în Grecia tocmai pentru că putea găsi leandru oriunde. Un ceai mai concentrat.

Stăteau pe marginea piscinei de la vila din Halkidiki. Elfriede intrase în casă după masa de prânz și erau doar ei doi. Deja pusese plantele la macerat. Azi ar fi fost o zi foarte bună, dar mergea și mâine. A închis ochii și s-a gândit cum va prepara poțiunea, cum va turna ceaiul în cănile pe care le cumpărase cu o zi înainte. Porțelanul fin ar fi preluat din culoarea verde intens a ceaiului. Poate că ar fi pus și o lămâie. Ar fi fost mai ușor dacă erau ei doi, poate că ora siestei ar fi fost cea mai bună, nu ar fi vrut să se complice și cu Elfriede.

A simțit umbră deasupra ei, a deschis ușor ochii și l-a văzut cu un caffe frappe în mână. Scutura paharul și cuburile de gheață se loveau între ele.

— Micuțo, ți-am adus un stimulent.

— Mulțumesc, a luat ea paharul din mâna lui și s-a îndreptat în scaun.

— Pot să stau puțin lângă tine?

— Nu, ai putea să-ți iei un șezlong? Ești rece.

El a tras de cel mai apropiat pat și s-a așezat.

— Te rog să mă asculți, am ceva important să-ți spun.

— Te ascult.

— Să știi că nu voi băga în seamă nici tonul tău și nici cuvintele pe care mi le vei spune, vreau doar să mă asculți până la capăt. Nu, nu zice nimic, te rog, lasă-mă să termin. Să știi că am iubit-o. Te rog, te rog, ascultă-mă. Am iubit-o mult cândva. Apoi am început să mă obișnuiesc, apoi m-am speriat cumplit când am văzut cât și cum bea.

— Ea a băut pentru că nu se simțea iubită.

— Cred. Și-mi pare foarte rău. Te rog să mă crezi și tu.

— De ce te-aș crede?

— Pentru că și pe mine mă doare. Nu atât pierderea ei, cât faptul că te-am pierdut pe tine, atunci.

— Ce prostie! Tu nu mă vedeai! Nu știu când ai fost prezent pentru mine ultima dată. Eu am avut grijă de ea și nu ar fi trebuit să fie responsabilitatea mea.

— Știu. Și aș vrea să mă ierți.

— Nu știu dacă pot.

— Știu și asta, dar aș vrea să încerci.

Atunci a tăcut, a dat ușor din cap. Ar fi vrut ca el să o ia în brațe, dar nu i-a zis și nici măcar nu a făcut vreun semn că și-ar dori asta. Probabil îi era teamă că ea l-ar respinge. El s-a ridicat brusc, a făcut doi pași spre marginea piscinei și a sărit în apă.

— Hai, vino și tu, e foarte bună apa!

Nu i-a răspuns. A stat acolo, cu lacrimile sub ochelarii de soare, până când căldura le-a uscat. A urcat apoi în camera ei și a aruncat maceratul și frunzele de leandru în vasul de toaletă. Câteva bucăți au rămas la suprafață și după ce a tras apa, așa că a luat mai multă hârtie igienică și a rupt-o bucățele pe care le-a presărat peste ele. A mai apăsat încă o dată și jetul puternic de apă a șters toate urmele.

Ia cana din porțelan fin și o pune în aparat. Apasă pe buton și zgomotul cafelei este asemănător cu cel al apei trase.

Radu apare din dormitor deja îmbrăcat.

— O, dar ce frumos ești fără barbă!

— Mulțumesc, iubita mea!

— Unde pleci așa devreme?

— Trebuie să merg la cabinet azi. Nu ți-am zis?

— Nu mai știu.

— Ești bine?

— Cred că da. Ți-am povestit vreodată despre tatăl meu?

— Nu. Mi-ar plăcea să-mi spui.

— Tata a murit când eu eram în primul an de facultate. Când eu m-am dus la Cluj, s-a simțit în sfârșit liber să plece la iubita lui în Germania. Era primăvară, deja foarte cald, mă bucuram într-un fel că urma să ne vedem de Paști. M-aș fi dus pentru prima oară în Germania. De Crăciun au fost ei acasă, le-am zis că nu vreau să mă duc eu la ei și au fost de acord să vină ei în țară. Când m-a sunat Elfriede, eram la cursuri și nu i-am răspuns. Mă gândeam că mă freacă cu ceva chestii despre bagaje, avioane sau mai știu eu ce. Am sunat-o eu când am terminat. Ajunsesem acasă, aveam o garsonieră mică în centru. Îmi făcusem un ceai, chiar dintr-o cană ca asta, poate chiar din asta beam. Prima dată când am fost la Frankfurt, a fost la înmormântare. Ea a ținut morțiș să-l îngroape acolo și nu m-am opus. Doar ea urma să-i facă vizite, eu nu cred în asta.

— Îmi pare rău, iubita mea, vino la mine, vino să te țin în brațe.

— Ce bine că te-ai bărbierit, ai făcut și duș, îmi place atât de mult când ești așa de proaspăt!

— Draga mea, micuța mea. O simte cum se încordează. Iartă-mă, draga mea, frumusețea mea.

O ține în brațe și ea plânge mai întâi foarte încet, apoi hohotele devin din ce în ce mai violente, ca o furtună care crește, și crește, sau ca un foc. După ce se calmează, ea îi spune:

— Aș fi vrut să știe că l-am iertat, atâta tot, doar atât aș fi vrut.

— Te înțeleg, iubita mea, te înțeleg.

— Matei, Matei, trebuie să citesc lucrarea lui Fora, cea pe care i-am luat-o din birou. Nu mai țin minte nimic, dar știu că era ceva acolo!

— Bună dimineața și ție, zână a doliului! Ce-i cu tine în negru? O singură dată te-am mai văzut așa, când m-ai pus pe mine să-ți aduc lucrurile de acasă. Credeam că n-ai putut să te bazezi pe mine să-ți aleg hainele, văd că recidivezi.

— Habar nu am de ce ești tu atât de bine dispus. Îmi dai hârtiile?

— Da, ți le aduc, le-au decontaminat și chiar mi-au zis să trec să le iau, dar am uitat. Ce era atât de grozav în ele?

— Nu mai știu, dar acolo e cheia!

— Vezi că avem ședință la două.

— Mi-a zis și mie. Îi vede întrebarea nerostită în ochi, dar preferă să-l ignore. Adu-mi hârtiile alea, te rog.

Dă să se așeze, dar nu are stare. Se duce la fereastră. Totul pustiu. Strada este absolut goală. De undeva de pe coridor se aude buletinul de știri la radio.

— Astea sunt, prințesă. Ți le-am lăsat în țiplă, le desfaci tu.

Se pune la biroul de la fereastră.

— Matei, mai vine cineva azi?

— Nu, stai liniștită, Marcel e liber până la prânz.

Desface plasticul cu marcaje roșii, pune teancul de foi pe masă și începe să citească:

Smaranda, soției mele iubite, cu dorința de a publica acest text

Întreaga mea practică a fost canalizată pentru înțelegerea comportamentului uman, în condițiile în care suntem cu toții deținătorii tuturor posibilităților. Din mulțimea de

alegeri pe care le putem face la un moment dat, mergem pe calea cea mai evidentă, pe calea pe care ne mână cele mai ascunse dorințe ale noastre. Suntem mereu dispuși să supraviețuim cu orice preț.

Aceasta e ultima mea lucrare. Sunt bolnav de ceva vreme și ultimii doi ani i-am dedicat subiectului meu favorit, capacitatea de a ucide, pe care o avem fiecare dintre noi. Pentru ilustrarea cât mai bună a subiectului, voi veni cu detalii importante și cu un studiu de caz făcut pe patru dintre pacienții mei.

— Matei, moșul era nebun! Fii atent aici.

Îi citește pasajele introductive.

— Fatăăă, bagă, dă-mi câte o pagină după ce o termini tu. Oare cei care au curățat foile astea n-au citit nimic? Și tu cum de nu ți-ai adus aminte de căcaturile astea?

— Știam doar că am citit ceva important, dar nimic precis. Poate pentru că am plecat apoi direct la spital. Parcă mi s-a șters tot. Acum nici nu-mi vine să cred că am mai văzut rândurile astea vreodată.

— Bine, hai, lasă vorba. Auzi, dar Matilda Luna? Că doar ea le-a bătut la mașină.

— Nu-mi dau seama de ce n-a zis nimic. Pe bune, nu înțeleg. Asta dacă chiar e ceva atât de tare în hârtiile alea cum mi se pare mie acum.

Aș fi vrut să am ceva mai mult timp pentru această lucrare, cea mai importantă a vieții mele. Teoria însă poate fi foarte ușor studiată, din păcate nu mai am suficient de mult timp pentru a face toate descrierile cuprinzătoare. Sunt convins că munca mea va găsi continuare în practicienii mai tineri care vor înțelege în ce au constat cele patru cazuri mele și vor scrie ei întreaga demonstrație.

Am pornit de la cuvintele lui Carl Jung: „Suntem cu toții niște potențiali ucigași" și am arătat prin cele patru tipologii diferite acest lucru. Cu afirmația lui Jung suntem cu toții de acord, doar că eu merg mai departe: ucigașul este în fiecare dintre noi. Dezbaterea neacademică ar tinde să accepte prima afirmație a lui Jung, sună ceva mai bine decât modul în care formulez eu. Din păcate nu mai țin de ceva timp cursuri cu studenții mei, dar mi-ar fi plăcut mult o discuție cu ei. Tinerii sunt fascinanți cum se aprind și cum iau poziții din acel totalitarism care li-l permite vârsta. Pentru ei, niciodată și întotdeauna sunt cuvinte simple, în culori tari: roșu, galben, verde, albastru. Cu timpul lucrurile se estompează, devin roz, gălbui, lila, bleu, alb se murdărește, negrul se decolorează. Treptat, totul devine gri.

Aș vrea să precizez că am avut o copilărie normală, la fel de nefericită ca a celor mai mulți dintre noi. Părinții mei m-au avut foarte târziu, se presupune că eram un copil iubit. Pe vremea aceea nu făcea nimeni mare caz de iubire, aveam probleme mai importante de rezolvat întotdeauna. Am studiat psihologie pentru că mă interesa foarte tare cum gândesc oamenii și eram prea nesigur despre modul în care gândesc eu; aș fi putut studia filozofia. Mi-a ajuns să citesc mult, e foarte bine. Nu-mi place când oamenii își dau cu părerea despre ce a vrut să zică sau nu un anume autor. E pierdere de vreme. Fiecare trebuie să-și asume ce crede el, ce gândește el, să aibă o opinie curată.

Am fost fascinat de importanța pe care în literatura de specialitate o dăm factorului extern: circumstanțe, când vorbim de crime pasionale, cele care se petrec sub imperioul impulsului de moment, sau ură, când vorbim de premeditare. Eu vreau să spun că, de fapt, crimele se comit dintr-un singur motiv, iar acela este iubirea. Cazurile de omucideri din sfera patologică le exclud din această discuție.

Tindem să asociem iubirea doar către „obiecte" meritorii. Oricât de inutilă ar fi dragostea de putere sau dragostea de bani, cei din urmă reprezentând tot o formă de putere, vorbim aici despre o dorință și un gol de împlinit. Puterea sau nevoia de ea ascunde în spate tot o mare nevoie de iubire, iar crima este din iubire sau pentru iubire. În cazuri extreme, ilustrez și asta, supraviețuirea personală este o dovadă de iubire pentru cei apropiați.

Despre crimele pasionale nu e mare lucru de zis, mă refer la cele care se întâmplă „la nervi", cum zice poporul. Sau la beție, când e vorba de poporul nostru. Probabil că o să supăr atât de multă lume cu această lucrare încât va exista tendința de a fi băgată sub preș. Doar că nu se va putea, ea va fi subiect de studiu atât la academia de poliție, cât și la facultatea de psihologie. La cele instant, criminalul nu-și mai poate stăpâni pulsiunea și lovește. Cu cuțitul, cu sticla, cu pumnul, cu ce apucă, dă mai întâi și abia apoi îi pare rău. Animale, nu vorbim în această lucrare despre ele. Capacitatea de a acționa în cunoștință de cauză, controlul emoțiilor, gestionarea acestora, acestea sunt atribute ale speciei umane. Iar eu despre aceste ființe îmi doresc să vorbesc.

Veți vedea în cele ce urmează cum au ales cei patru să se elibereze de ură. A fost nevoie de curaj, a fost nevoie de o creștere constantă. Decizia de a lua viața cuiva este complicată, dar în cele ce veți descoperi mai jos, oamenii aceștia aveau toate motivele din lume.

Cele patru cazuri edificatoare pe care urmează să vi le prezint sunt:

P1 — bărbat, coafez

Confuzia sa cu privire la satisfacția sexuală vine din copilăria mică, atunci când asista la spectacolele de acuplare ale mamei, dintr-un dulap unde era ținut. Pentru a ajunge la dorință intensă, are nevoie să se îmbrace în haine de femeie. Este strict orientat către raporturi heterosexuale, iar obiectul dorinței rămâne mama. Dorința este satisfăcută prin identificare și posesie, în același timp.

Este cazul cu cea mai simplă rezolvare a demonstrației, unde motivul iubirii este pregnant în justificarea crimei. Mama, ajunsă la o vârstă respectabilă, este închisă într-o instituție pentru pacienți cu probleme psihice. Băiatul îi administrează ricină.

Ședințele prin care am discutat modalitatea de a o ucide pe mamă au fost foarte scurte și revelatoare, pacientul a înțeles și durerea pe care mama i-a pricinuit-o și modul fatal în care s-a atașat de comportamentul deviant. A înțeles că cea mai simplă metodă de eliberare este cea prin care dispariția mamei sale din viață va contribui și la stingerea pulsiunilor din el. S-a confirmat, după aproximativ trei luni de la moartea acesteia, dorințele de a îmbrăca haine femeiești nu au mai apărut.

A cooperat extrem de bine, a răspuns solicitării mele de a încărca aceste documente cu ricină.

P2 — femeie, asistentă medicală

Copilăria mică și adolescența îi sunt marcate de un tată abuziv, nevrotic, cu un control slab al pulsiunilor. Tatăl închide frecvent copila în magazia de sub scară, un fel de cămară rece, cu pământ pe jos și foarte friguroasă. Mama nu reușește să salveze copilul și moare când fata devine adolescentă și pleacă la studii. Ura față de eșecul mamei de

a o salva se evaporă la moartea mamei, dar se adaugă la tot ceea ce exista deja față de tată, pe care refuză să-l mai vadă o bună perioadă.

Devine asistentă medicală.

Se căsătorește cu un bărbat acceptabil, tern, fără excese de culoare. Acesta moare destul de tânăr. La scurt timp, rămas singur și el, tatăl femeii îi cere să-l ia la ea acasă. Fiica nu poate refuza.

Interesant este conflictul între ură și sacrificiu. Fata care ar vrea să-l pedepsească pe tată pentru abuz și sora medicală care a jurat să-și îngrijească pacienții. Parcă dorind să o provoace, tatăl confirmă natura agresoare în fiecare zi și o tratează cu dispreț pentru ceea ce face.

La ședințele individuale am purtat discuții cu privire la motivația iubirii în uciderea tatălui. Din dragoste, pentru că nu îl mai poate urî, se hotărăște să-l injecteze cu o supradoză de morfină.

P3 — bărbat, liber profesionist

Caz tipic de ucidere din iubire. Pentru a înceta să-l mai urască pe fratele care are o relație cu soția sa, se hotărăște să-l ucidă. La mine a ajuns după această punere în act extrem de utilă. Din păcate, pacientul are o capacitate analitică destul de redusă și înțelege greu ceea ce i se explică. A ales întreruperea ședințelor înainte de obținerea unei stări de echilibru.

Deși pare un caz destul de diferit de celelalte, întrucât pacientul s-a prezentat singur la terapie și decizia asupra crimei nu a fost luată de comun acord, în deplina siguranță a cabinetului, există numeroase aspecte similare, care mi-au permis să îl includ.

A acceptat să mă omoare doar după ce l-am amenințat subtil că pot să-l denunț la poliție pentru uciderea fratelui.

P4 — femeie, casnică

Reprezintă cel mai violent caz dintre toate. Pacienta își ucide soțul care o abuza fizic într-o explozie de mașină atent pregătită. Un fel de crimă perfectă. Dată fiind societatea noastră absurdă și mincinoasă, „accidentul" a fost mușamalizat rapid. Am fost foarte curios să aflu cum s-a putut ca o ditamai explozia să treacă drept altceva. Se pare că cei din partid s-au temut că un șef ar fi vrut să-l facă să tacă și l-ar fi bubuit, astfel încât au pus presiune asupra polițiștilor să încheie cazul cât mai repede. Mi s-a părut și cel mai amuzant caz posibil. Pacienta a răspuns extrem de bine stimulilor de eliberare, a pus cap la cap informațiile rapid și a luat decizia cu privire la „accident" cât se poate de rapid.

Când i-am cerut să repete același lucru pentru mine a fost destul de cooperantă, fără să se victimizeze. Mi-a pus la dispoziție detonatorul similar pe care l-am montat în mașina mea.

Există fișe detaliate ale fiecăruia dintre pacienți. Ele vor putea fi studiate în cazul în care această lucrare va genera mai multe cercetări pe această temă. Sunt doar câteva caracteristici de mediu și educație, nimic mai mult. Ele sunt depuse într-o carte din bibliotecă, "Nimicul de temut", de Julian Barnes. Aceste detalii sunt o excepție, modul meu de lucru este cunoscut și recunoscut de către elevii mei și de către cei cu care lucrez: nu fac însemnări și nu păstrez niciodată notițe. Pentru simplul fapt că e mult mai important în psihoterapie ce anume ne amintim, decât amintirea exactă. Întotdeauna e vorba despre ce credem că s-a întâmplat, ne creăm propria narațiune, pe măsură ce trecem prin viață.

Aș vrea să trec prin teoriile pe care sper că le-am demontat cu această ocazie. Am să mă leg în primul rând de Freud, părintele psihoanalizei. Poate prin grija sa sau poate printr-o dorință inconștientă de a ne crea un Tată, l-am făcut pe el cel care a stabilit primul Adevăr. Pentru mulți este și ultimul. În viziunea lui, toată relația cu Tatăl este combustibilul pentru nevroze. Modul în care tatăl a fost prezent sau faptul că el a lipsit, totul se învârte în jurul dorinței ascunse de ucidere a Tatălui și de a-i lua locul în patul mamei (complexul lui Oedip) sau dorinței de a-l pedepsi pentru absență. Acest sentiment puternic de vinovăție transformă oamenii în criminalii care ar putea deveni. Începând cu Totem și tabu, singurele dorințe ale unui om ar fi să-l omoare pe tată și să întrețină relații cu mama. Mi s-a părut interesant că mitul lui Oedip a fost cel care l-a influențat mai mult pe Freud, înclin să cred că propriile lui probleme și-au pus amprenta.

În mitologia greacă există cazuri importante de paricid și înaintea lui: Cronos, care își ucide tatăl, pe Uranus, chiar la îndemnul mamei sale, Gaia, căruia Uranus i-a exilat copiii, și Zeus, care îl ucide pe Cronos și devine zeul suprem.

Nu vreau să-l contest pe Freud a cărui contribuție a fost esențială pentru dezvoltarea domeniului. Fără el, pur și simplu, spun unii, psihoterapia nu ar fi existat. Eu cred doar că ar fi fost altcineva, dacă nu era el. Și am fi avut un alt început și alte lupte de dus. Nu știu exact în câte zile a făcut Freud lumea, sigur în mai mult de șase. Și nici nu s-a odihnit niciodată. În opinia mea, e ușor de dat explicații valabile pentru populația crescută într-o religie monoteistă, creaționistă. A venit Tatăl și a făcut lumea, totul este în relație cu el. Dacă tot e să ne referim la cosmogonie, prima entitate este Chaos, o ființă asexuată, din care iau naștere toate.

Cu primul meu pacient am demonstrat cât de importantă este relația cu mama. Și teoriile moderne, inclusiv cea a atașamentului subliniază acest fapt. Odată cu îndepărtarea de religie, scade complexul lui Oedip și are mult mai mare importanță creșterea. Nature vs Nurture este o polemică pe veci pierdută. Până când nu acceptăm că suntem și natură și dezvoltare, rămânem blocați.

Crima primului pacient este o crimă de eliberare. Este posibil ca și fără dispariția mamei să fi dispărut simptomele, prin simpla terapie. Posibil ca boala mamei să fi accelerat procesul. Pacientul 1 decide să o elimine pe mamă și datorită bolii, pentru a-i curma suferința.

Cea de a doua pacientă își ucide tatăl, iar pentru asta a trebuit să aștepte o viață întreagă. O face când el este complet lipsit de puteri, bătrân și bolnav. În perioada de început a terapiei a susținut că nu-și poate aduce aminte ideațiile cu privire la moartea lui, pe care le-ar fi avut în copilărie. A susținut că a vrut mereu doar să fugă de el. Ura a fost un sentiment prea puternic pentru ea atunci când era mică și în perioada când tatăl era departe. Zidul de protecție pe care și l-a construit o viață întreagă este distrus bucată cu bucată de „întoarcerea" tatălui, faptul că îl aduce în locuința ei pentru a-l îngriji. Dorința de a-l ucide și-o poate justifica în orice moment și până la îndeplinirea ei nu a fost decât un pas.

Inclusiv în populațiile vechi apare dorința de paricid a fraților care se unesc împotriva Tatălui, stăpânul întregii comunități și al tuturor femelelor. Frații îl căsăpesc și, în unele variante, îl mănâncă. În opinia mea, acesta este doar o altă formă în care populația albă și educată aduce în atenția opiniei publice poveștile de pe urma cărora ar putea avea cele mai mari beneficii.

Și așa îl pot introduce pe cel de al treilea pacient al meu. M-am bucurat mult pentru că am putut demonstra un alt "arhetip" de crimă, dacă vreți, fratricidul. Cain și Abel. În legenda biblică, Cain îl ucide pe Abel, fratele iubit, și este pedepsit să-i fie greu pe veci, ca sclav al pământului. În tradiția iudeo-creștină e vorba de gelozie pentru afecțiunea tatălui, dar există și o abordare musulmană, în care apare o soră, Aclima, la care râvnesc amândoi, urmând să o primească cel a cărui jertfă va fi primită cu mai multă bucurie de Domnul. Domnul Tată, nu bietul Adam.

A fost fabuloasă apariția lui P3. Pentru că a reprezentat exact demonstrația despre dorință, iubire, mai mult decât explicația de gelozie. Othello a ucis-o pe Desdemona din gelozie, pacientul meu ucide din iubire.

Cea de a patra pacientă își ucide soțul. Aici e o crimă ratată, dorința pe care ar fi avut-o a fost aceea de a-și ucide tatăl, de care era încă dependentă. Neputându-se atinge de el, ucide bărbatul.

Această pacientă a fost și cea mai puternică, am susținut-o pe întregul parcurs.

Relația pe care am avut-o eu cu pacienții mei a fost de o importanță capitală. Am avut mereu încredere în ei și ei s-au putut baza total pe mine. Știința este mai presus de interesele unor persoane minore cum suntem noi. Îmi va fi iertată divulgarea faptelor și a contextului. Nu există nume sau referințe la persoane.

Gigi îi dă ultima foaie din cele prinse cu agrafa lui Matei și i-a scrisoarea scrisă de mână. El o privește și-și duce degetul arătător la tâmplă, unde bate ușor:

— Ăsta e dus rău, e nebun. În proporție foarte mare, și-a influențat pacienții să ucidă, nu ți se pare?

— Sunt sigură. E destul de clar și în așa-zisa lucrare, e ceva absolut îngrozitor. Stai să citesc și scrisoarea.

— Stai așa, stai să citesc și eu ultima pagină și citești tu ce-a debitat cu voce tare, că eu nu știu dacă-i înțeleg scrisul.

Ea se ridică și se duce la fereastră. O doamnă cu un cățel, măcar nu mai e pustiu. A lăsat paginile scrise de mână pe masă, ca să le citească împreună cu el. Simte că are o greutate mare pe piept care se va ridica în curând.

A avut dreptate, Fora făcuse asta și cu ea. Cu fiecare întrebare, cu fiecare discuție, o împingea către crimă. Dacă ar fi reușit? Scutură din cap, i se face rău la gândul că ar fi putut să-i dea ceaiul atunci. Și ar fi făcut-o dacă el nu i-ar fi zis că-i pare rău. Tatăl ei și-a cerut iertare. Iar moartea lui ar fi avut legătură cu absența sau indiferența. Nu a fost chiar rău, Fora.

Lucrarea nu va fi publicată, iar Matilda Luna va colabora și le va preda orice, în cazul în care mai are o copie.

— Gata, Gigi, ăsta ar fi trebuit descoperit mai devreme și legat. Dacă mai sunt?

— Ce?

— Alți pacienți pe care i-a pus să omoare.

— Nu cred că vom ști vreodată. Pe cei pe care i-a denunțat Fora crezi c-o să putem să-i acuzăm?

— Habar n-am. Avem doar declarația nebunului. Poate găsim ceva la mașină, urme ale exploziei, dar asta tot nu înseamnă că o putem lega pe Diana Preda de incident. În rest, totul e foarte volatil, Ileana Rafiroiu a făcut o doză corespunzătoare de morfină, Raul Găman va declara în continuare că nu are treabă cu ricina, aici s-ar putea să ne ajute Paul, dacă sapă și dă de urme prin computerul

lui, dar în casă nu era absolut nimic, chiar ş-aşa, tot e circumstanţial.

— Şi Viorel Porumb?

— E chiar nebunie! Trebuie să vedem care-i treaba cu fra-su. Nu ştiu ce iese. Citeşte scrisoarea aia.

Dragilor, oameni buni,

Oamenii care m-au ajutat să mor au fost rugaţi de mine. Au făcut asta doar la insistenţele mele. Sper ca de această „crimă" să-i scutiţi. De celelalte, după cum se va decide.

Afirm cu tărie că mi-am făcut datoria şi că am protejat cât am putut pacienţii, dar lucrarea ştiinţifică era prea importantă pentru a ascunde detaliile relevante cu privire la actul medical. Cu siguranţă cei patru menţionaţi în lucrare vor înţelege de ce a fost esenţial să fie date toate amănuntele. Îmi pare rău dacă le voi crea neplăceri.

Ordinea operaţiilor a fost, după cum urmează: ricina, morfina, asfixia în maşină cu gaze de eşapament şi explozia. Pacientul 1 mi-a adus textul lucrării anexate având substanţa presărată pe foi. Pacienta 2 a venit şi mi-a administrat morfină. În timp ce dormeam adânc, Pacientul 3 vine şi mă ridică din pat, mă duce în maşină unde mă lasă cu motorul pornit, cu un furtun de la ţeava de eşapament care ajunge în maşină. Detonatorul a fost programat să explodeze după o oră.

Sper să înţelegeţi necesitatea faptelor şi valoarea descoperirii mele. Toate au fost la solicitarea mea expresă, sper să se fi înţeles şi asta."

— Acuma te-ai prins şi care-i faza cu Viorel Porumb?

— Băi, băi! Eşti nebun? Adică moşul era dus rău?

— Nu mai spune asta, că nu mai avem ce face cu declarația lui.

— Chiar așa. Crezi că e utilă?

— Da. Se pot trage niște concluzii. Dar e o porcărie tot, ne va lua ceva timp.

— Auzi, oamenii ăștia n-ar trebui să fie supravegheați?

— De ce?

— Cum adică? Nu vezi că i-a pus să omoare și ei au ascultat?

— Matei, tu ai asculta dacă ți-ar cere cineva?

— Nu de mine e vorba.

— Ba da, erau adulți în toată firea. Prostia nu te scutește de responsabilitate. Sunt discuții întregi despre instabilitate psihică egal boală mentală și capacitatea de a răspunde pentru actul comis. N-am chef să-ți țin acum o prelegere, în esență ar trebui să fie vorba despre capacitatea de a înțelege că a ucide e greșit. Iar ei o aveau cu toții.

— Și ce vrei?

— Pregătește mandate pentru fiecare. Mergem să-i ridicăm cu scandal.

— Și dacă nu avem dovezi?

— E mult mai mult decât nimic, cât aveam data trecută.

— Trebuie să mergem la Tomescu.

— Hai!

— Am crezut că mă trimiți numai pe mine.

— Nu, vin și eu. Va trebui să-l convingem că doar dacă facem scandal mare o să obținem ceva declarații de la ei. Și să ne străduim să o dăm pe Fora.

— Crezi că vor recunoaște?

— Sincer? Eventual doar asistenta și Raul Găman. Restul se vor lupta mai mult.

— De ce?

— Diana Preda are copii, nu cred că va ceda prea ușor. Iar Viorel Porumb e un ticălos. E singurul care s-a dus la

Fora DUPĂ ce l-a omorât pe fratele lui. Va fi greu cu el, l-ai văzut și tu când a fost aici.

Cele patru mandate de arestare sunt eliberate într-o oră. Gigi și Matei sunt în curtea interioară la țigară. Cafelele au venit din oraș, Tomescu a făcut o comandă specială de la un bistro, inclusiv gogoși cu ciocolată. Înainte să comenteze, Gigi a văzut că erau mai multe pungi, Tomescu luase și pentru ceilalți, cazul era rezolvat și merita toată lumea.

— Matei, cine s-ar fi gândit că pe lângă presupusa sinucidere a unui bătrânel mai descoperim patru crime?

— Da, dar știi ce e cel mai nasol? Rafiroiu l-a omorât. Doar ea poate fi acuzată.

— Iar o luăm de la capăt? Nu putem proba nimic. Ea poate să susțină în continuare că i-a făcut doza normală de morfină.

— Și Raul Găman? El scapă?

— Pe mine mă-ntrebi?

— Da, vorbeam singur. El sigur nu l-a omorât, că Ileana l-a prins în viață când a ajuns.

— El n-a recunoscut nimic și nici la el acasă nu am găsit nimic.

— Ești nebună? Avem patru oameni care comit patru crime, nu, fac opt, pentru că fiecare îl mai ucide și pe Fora, deci opt omucideri, patru ucigași, un singur cadavru și niciun caz?

Începură amândoi să râdă pe trepte.

CAPITOLUL 19
Linia dreaptă

SALA de ședințe e arhiplină. Vlad Tomescu a anunțat conferința de presă pentru ora 17, atât din dorința de a justifica public cele patru mandate de arestare și umplerea tuturor celulelor de detenție provizorie ale inspectoratului, cât și pentru a-i influența pe suspecți să mărturisească mai ușor. Toată lumea a fost convocată la secție, toată lumea jubilează, un caz greu, rezolvat admirabil și care le va aduce multe beneficii. Teoretic. Toată lumea știe cât va fi de dificil fără probe reale.

Primele rânduri de scaune sunt ocupate de ziariști ai presei locale sau corespondenți ai posturilor naționale. Sunt așezate camere de luat vederi. Zumzetul se stinge încet când cinci persoane intră în sală prin ușa din spatele mesei și se așează la locurile lor. Blițurile încep să intre în funcțiune, Tomescu face un semn și lumea se potolește.

— Bună ziua și mulțumim că ați venit în număr atât de mare. Date fiind arestările pe care le-am făcut azi, am considerat că este nevoie să comunicăm acest lucru în mod public, credem că ar mai putea fi și alte situații de omucidere care au trecut drept morți obișnuite. Pe scurt, Ion Fora, psihoterapeutul care a fost găsit carbonizat în urma exploziei propriei mașini, a orchestrat propria sa moarte, convingându-și câțiva dintre pacienții săi să îl ucidă. Faptele au reieșit dintr-un document pe care l-a

lăsat, cu pretenția de a fi publicat. Echipa de investigație condusă de Matei Vălean a făcut lumină în acest caz. Am propus promovarea domnului Vălean în funcția de comisar șef. Nu am fi reușit să descoperim tot fără ajutorul inestimabil al doamnei doctor Regina Alexa, aici de față, care va colabora în continuare cu forțele de poliție în cadrul departamentului nou înființat, Serviciul de Analiză Comportamentală din cadrul IJP Brașov. Toate aceste lucruri au fost posibile datorită întregii echipe a serviciului criminalistic, a cărui conducere va reveni de mâine domnului comisar șef Matei Vălean.

O mulțime de mâini se ridică în aer și o cacofonie de voci se instalează în încăpere.

— Vă rog foarte mult să-mi permiteți să vă nominalizez eu, e imposibil să vă răspundem la întrebări așa, nu se înțelege nimic, intervine Alina Moise, purtătorul de cuvânt al instituției. Domnul Chestor Vlad Tomescu vă va răspunde pe rând. Domnule Mușat, vă rog, începeți dumneavoastră.

— Pentru StarTV, Cornel Mușat. Felicitări pentru promovare, domnule Tomescu, să înțeleg că e pentru rezolvarea acestui caz?

În sală se aud chicoteli.

— Aceasta este întrebarea dumneavoastră, domnule Mușat? Mă gândeam că vreți să știți despre caz, Alina Moise zâmbește și se apleacă mult în față spre microfon. Vă rog, de la Realitatea.

Reporterul StarTV dă să mai spună ceva, dar nu apucă. Dă din cap și se așează la loc, așteptând un moment mai bun.

— Andrei Preda, Realitatea TV. Domnule chestor, ați făcut patru arestări azi. Domnul Nicolae Albescu, avocatul domnul Raul Găman, a trimis deja o declarație către toate publicațiile importante în care spune că l-ați

mai arestat și acum câteva zile pe clientul dumnealui și apoi l-ați eliberat din lipsă de probe. Ne-a pus în vedere că tot ceea ce aveți este o declarație a domnului Ion Fora, un bătrân diagnosticat cu cancer în ultimă fază, ale cărui spuse nu mai pot fi crezute. Cum comentați?

— Cei patru se află în arest preventiv pentru 30 de zile. Există suspiciuni rezonabile că lucrurile s-au petrecut întocmai cum au fost descrise de către victima Ion Fora. Organele de anchetă vor stabili care vor fi capetele de acuzație pentru cei patru suspecți și se va demara procesul. Vom face toate acestea cu celeritate, întregul departament lucrează la soluționarea acestui caz.

— Care va fi componența Serviciului de Analiză Comportamentală? De cine va fi condus? Care este scopul acestuia? Scuze, sunt Bianca Negulici, Radio Brașov.

— Vă răspund eu, interveni Alina Moise. Serviciul vine să aducă lumină în cazurile dificile prin întocmirea de rapoarte de evaluare a personalității criminale. Este primul birou înființat în teritoriu după cel de la Inspectoratul General al Poliției și va fi coordonat direct de la centru. Deocamdată doar doamna doctor Regina Alexa va activa în acest departament.

— Când veți avea rezultatele pentru această anchetă?

— Cum am putea lua declarații de la cei care se află în arest?

Mulțimea de ziariști rămâne impasibilă la solicitările de disciplină pe care Alina Moise ajunge să le urle la microfon. Vlad Tomescu se ridică în picioare:

— Vă rugăm să ne înțelegeți, am avut extrem de multă bună voință venind în fața dumneavoastră să vă răspundem la întrebări, dar sunt subiecte pe care nu le putem detalia, ancheta fiind în curs de desfășurare. Vă rugăm să ne trimiteți pe mail întrebările la biroul nostru de presă și colegii mei vă vor răspunde în cel mai scurt

timp posibil. Comunicatul de presă despre caz va fi publicat mâine dimineață.

O chemase la el în birou cu doar o oră înainte de conferință.

— Gigi, vei fi angajată colaborator la Serviciul de Analiză Comportamentală, SAC.

— E o întrebare?

— Nu.

— Ai nevoie de răspunsul meu?

— Nț. Deloc. Știu că vrei și știu că-ți place.

— Și dacă refuz?

— Ar fi o prostie.

— Da, cred că da. Mi se pare interesant. Am înțeles că Matei va fi promovat. Și felicitări pentru numirea ta, ești chestor de-acum și șeful poliției.

— Da, mulțumesc mult.

— Dorința ta a fost îndeplinită.

— Mai e ceva, deși cred că știi deja.

— Ce anume?

— Voi pleca la București. Probabil că din iulie. Stau să termine copiii anul aici și îi mut la școală la București. Să înțeleg că n-ai auzit?

— Nu. Matei nu mi-a zis nimic, iar cu alții nu prea vorbesc. Cine vine în locul tău?

— E posibil să fie Matei.

— Hai, lasă-mă cu prostiile, cu siguranță că s-a decis deja.

— Da, e Matei, a fost numit comisar-șef acum, va conduce intermar și, cine știe, la anul va fi chestor.

— Felicitări!

— Mulțumesc. Tu ești bine? O să-ți fi mai bine după plecarea mea, o să am mereu grijă de tine.

— Cred că devii prea personal și nu e cazul.

— Credeam că suntem prieteni.

— Să nu exagerăm.

— O să anunț crearea SAC la conferința de presă care o să înceapă în juma de oră. Vreau să fii și tu acolo.

— Vin, sigur.

— Aș vrea să fii printre cei de la masa reprezentanților.

— Eu? Mi se pare mult și nici nu știu ce să spun.

— Nu e nevoie să zici nimic, nici eu nu voi face declarații importante despre caz.

— Ok. Crezi că o să fie bine?

— Că o să-i condamne?

— Da.

— Nu. Nu cred. Tomescu se ridică în picioare și începe să se plimbe prin birou. Avem doar probe circumstanțiale și avocatul ăla e dat dracului. O să ne pună bețe în roate rău de tot. Am înțeles că deja lucrează și pentru Diana Preda, mă gândesc că nu mai durează mult până când o să-l angajeze și ceilalți.

— Doar dacă-i facem să recunoască, Gigi se împinge în scaunul pe roți și își schimbă poziția, astfel încât să se îndepărteze de el.

— Bănuiesc că nu vom reuși.

— Și ne dăm bătuți, așa, pur și simplu?

— Sunt multe situații în care nici măcar nu ajungem atât de aproape. Eu sunt mulțumit, mi-am pus în ordine tot, am primit felicitări. Chiar dacă nu vor fi acuzați, tot am făcut niște valuri, nu o să ne reclame, măcar. Vlad revine la loc pe scaun.

— Pentru ce? Tot ei?

— Da, că am fi condus prost ancheta sau că i-am acuzat pe nedrept.

— Mi se pare aiurea.

— Și mie. Tu crezi tot ce a zis Fora?

— Faptele. Restul e cam o mare prostie, bate câmpii cu teoriile lui, eu cred că oricine poate ucide dacă e amenințat, doar ca legitimă apărare, dar cred că suntem în stare să ne controlăm instinctul. Suntem ceea ce alegem să fim și nu cred că toți am putea alege să fim criminali. Tu?

— Suntem sensibili și în condiții propice cred că putem să ne răzbunăm.

— Crezi că ura e factorul cel mai important?

— Iubire, ură, linia de demarcație e foarte subțire, dar cred că aici se află cheia.

Tastează rapid:

„conferința de presă s-a terminat, am primit un contract oficial. Ce faci?"

„am pus la somn un cățel agresiv pe care o să-l castrez"

„ce-a făcut?"

„și-a muşcat stăpâna"

„de ce?"

„nu se știe dacă din iubire sau din ură"

„ne vedem la cină?"

„la cine?"

„hai la mine".

Îi trimite un link cu melodia pe care tocmai o descoperise pe *spotify* și câteva versuri:

„*So some say love is a burning thing*
That it makes a fiery ring
All that I know love as a caging thing
Just a killer come to call from some awful dream
And all you folks, you come to see
You just to stand there in the glass looking at me
But my heart is wild, and my bones are steel
And I could kill you with my bare hands if I was free"

„Song for Zula, Phosphorescent"

TONY MOTT

Iarna crimelor perfecte

Dacă o singură victimă poate părea un doar un accident, mai multe victime alcătuiesc un puzzle care poate părea imposibil de descifrat.

Fiecare dintre noi își dorește să ucidă, spune Ion Fora.

Fiecare dintre noi este dator să aleagă viața, susține Gigi Alexa.

Ion Fora e psihiatru și este găsit carbonizat după explozia garajului.

Gigi Alexa este medic legist și anchetează cazul.

Pacienții lui Ion Fora devin suspecții principali.

Dar Gigi i-a fost și ea clientă pe când era adolescentă. Deși nu vrea, se pare că trebuie să își aducă aminte totul.

De aceeași autoare:

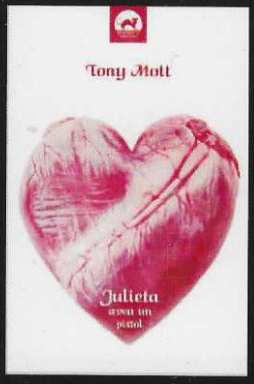

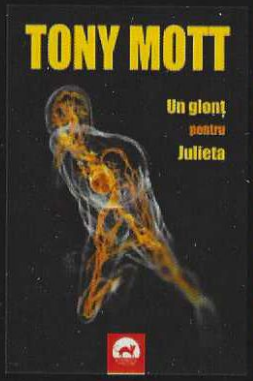

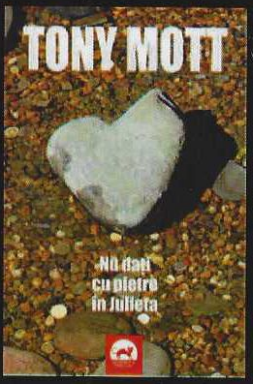

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-749-455-6

Recomandare:

4arte.ro

PRwave

Mystery & Thriller Festival
Books & Movies

TRITONIC

Foto coperta 1 © Sebastiangh | Dreamstime.com